

வினாக்கள் பொதுவன் ஒப்புப் பிரச்சங்கம் — 10.

கலந்து பயண்

அ. வி. எஸ். புதைன்.

உறையாசிரியர்:

கிழமைநாட்டாம் அவர்கள், B. A.

1953.

வினாக்கள் பொதுவன்

நடக்கம்
ஏதி. ரி.
ஈறிக்கப்பட
ம கொண்
நிரைப் பந்த
நட்டுக்கவிள்
நங்கள்:

செலுக்க
நுவதற்க
இலை ஜூன்
ண்டும்.
ஸ்பிக்கப்பட
னன் அங்கீக

பாக பூ
இ செவ்வா
லிவரும்.
இலை ஜூன்
ம பந்தயத்
நடபேறும்.

வி

வி

திருத்தநம்பாங்

கோவை

86

சிவமயம்.

பிலை மலை கண்ணல்

உமாபதி சிவாசாரியர் அருளிச்செய்த

திருவந்தீபாணி

இது

சைவத் திருவாளர்.

க. சிவப்பத்தூர் மவர்கள், B. A.

செய்த விளக்க உரையுடன்

Mrs. S. Kuma Ramalayam

யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையர்ரால்

தமது

சைவப் பிரகாச யந்திரசாலையில்
அச்சிடப்பெற்றது.

Sittampalam
Chennai
Velankanni
Velankanni

7-ம் பதிப்பு

விஜயநக மார்கழிமீ

67

திருச்சியூர் மாவட்டம்
கலை நிலை பேரின்
கலை நிலை.

உள்ள குறை

பக்கம்

முதல் அதிகாரம்	பதிமுதுநிலை		3
இரண்டாம் அதிகாரம்....	உயிரவைநிலை		22
ஏன்றும் அதிகாரம்	இருண்மலநிலை		31
நான்காம் அதிகாரம்	அருளதுநிலை		51
ஐந்தாம் அதிகாரம்	அருளுருநிலை		65
ஆறாம் அதிகாரம்	... அறிய நெறி	...	74
ஏழாம் அதிகாரம்	... உயிர்விளக்கம்	...	82
எட்டாம் அதிகாரம்	... இன்புறு நிலை	...	91
ஒன்பதாம் அதிகாரம் ...	ஐந்தெழுத்தருணிலை	100	
பத்தாம் அதிகாரம்	... அணைந்தோர் தன்மை	113	

S. Sittampalam

Velanai West

Velanai.

முகவரை

“நமச்சிவாய் வாழ்க நாதன்றுள் வாழ்க
இனைப்போழது மென்னெஞ்சி னீங்காதான் ருள்வாழ்க”,

பேரறிவினரும் போருளாருமாகிய உமரவி சிவா
சாரியர் அருளிச்செய்த இந்துல் எளிதில் நினைவுறத்தக்க
குறட்பாக்களா ஸனமையாலும், சைவபோதம் இரண்டாம்
புத்தகத்தில் விளக்கப்படாத சிறப்பியல் விரித்துரைக்கப்பட்ட
மிருத்தலாலும், சைவ சித்தாந்தத்தைத் தயிழிற் கற்கத்
தோடங்குவோருக்கும் இரண்டாம் புத்தகம் படித்தோருக்கும்
பயன்படத்தக்க தென்னுங் கருத்தினால் விரிவான உரை
யோடு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இந் நாற்கு உரையெழுதும்
அதிகாரம் கொண்டுகொள்கிட்டுள தாகவும், விளக்கமான
கல்வியறிவுஞ் சிவனேசமுமின்றி உரையெழுதத் துணிந்த
மையைக் காணபோர், மெய்யறிவை வளர்ப்பதே இதன்
நோக்கமென் நறிவாராயின், செயலால் வருந் துன்பத்தை
நோக்கத்தால் வருமின்பத்தால் ஒருவாறு தீர்த்துக்கொள்வர்.

இதிலுள்ள பதவரை நிரம்பவழிய தேசிகாது பொழிப்
புரையைத் தழுவியும், விசேஷவுரை சிவஞானபோதம் சிவ
ஞானசித்தியார் முதலிய சித்தாந்த சாத்தாங்களையும் அவற்
றின் பேருரைகளையுந் துணையாகக் கொண்டும் எழுதப்
பட்டன. அத்தியாவசியக மில்லாதவைகள் கீழ்க்குறிப்புக்க
ளாக எழுதப்பட்டன. சைவபோதா இரண்டாம் புத்தகத்தில்
விளக்கப்பட்டவைகள் பெரும்பாலும் இதில் விளக்கப்பட்ட
நில. இலக்கணவுணர்ச்சியில்லைதோர்க்கும் இனிது விளங்கு
மாறு சொற்கள் பெரும்பாலும் புனர்த்தாது விடப்பட்டன.
பெரியோர் இதிலுள்ள குற்றங்களையும் பிழைகளையும் எடுத்
துக் காட்டித் துணை புரியக் கடவர்.

காலங்குத்தினால் ஆனியீ.

க. ச.

S. kunareshwaran

Miss. S. Kunareshwaran West
Vesanai Vesanai —
West
வெஸனை வெஸனை

உமாபதிசிவாசாரியர் சரித்திரம்

“குறைவி லருண் ஞான முதற்
கோற்றங் குடியடிகள்
நாறையலர்த் தாட் கண்பு பெற்று
நாமிருப்ப தெங்காளோ.”

—தாயுமானவர்

இந்நூலாசிரியராகிய உமாபதிசிவம் சந்தானசாரியர் நால்வருள் ஒருவரும் தில்லைவாழுங்கணர்களுள் ஒரு வருமாவர். இவர் சிதப்பரத்தைச் சார்ந்த கொற்றவன் குடியில் வசித்தமையால் கொற்றங்குடி முதலியார் எனப் பட்டார். இப்பெரியார் வேதசிவாகமங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றுத் தெளிந்தவர்; தமிழிற் புலமை வாய்ந்தவர்; சிவபத்தியிலும் அடியார் பத்தியிலுஞ் சிறந்தவர்.

ஒருநாள் இவர் நடராஜப்பெருமானைப் பூசித்தத் திரும்புப் போது, இவருக்கு அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட சிவிகை தீவர்த்தி முதலான விருதுகளோடு வீதிவழியே சென்றனர். இவரது ஆடம்பரத்தைக்கண்ட திருப்

பெண்ணைகடம் மறைஞானசப்பந்த சுவாமிகள், “பட்ட கட்டையிற் பகற்குருடன் போகின்றுன் பாருங்கள்” என்று குறிப்பாகக் கூறினார். இதனைக் கேட்ட நாயனார் உடனே சிவிகையைவிட்டிரங்கி, மறைஞானசம்பந்தரை வணங்கி அவர்வழி ஒழுதுவாராயினார். மறைஞானசம் பந்தர் நாயனாரது அதிதீவிரபாக்குவத்தை உலகினர்க்கு வெளிப்படுத்துவான் கருதி, ஒருநாள் புட்டவை நெய்ப் பரவீதியையடைந்து, அவர்களில் ஒருவரிடம் கூழ்வாங்கி உண்டார். அவர் உண்ணாங்கஸல் அவரது மூழங்கை வழியே ஒழுகுஞ் சேதத்தை அருகே யிருந்த உமாபதி யார் ஏற்றுப் பேரானந்தத்துடன் பருகினார்.

இச் செயற்கருஞ் செய்கையை அறிந்த மற்றைத் தில்லைவாழுங்களைர்கள், சுவாமிகளது நிலையை நன்குணராது அவரைப் பழித்தனர் என்றும், சுவாமிகள் கடே சப்பெறுமானினப் பூசிக்க ஒட்டாதபடி தடுத்தனர் என்றஞ் சொல்வார்.

சுவாமிகளிடம் திருவருள் வீளங்கிய தென்பதற்குச் சான்று பகர்வன:—

- (1) பெற்றுன்சாம்பான் என்னும் சிவபத்த சிரோமணிக்குச் சபாநாயகரது, “அடியார்க் கெளியன் சிற்றம்பலவன் கொற்றங் குடியாற் கெழுதிய கைச்சிட்டு—படியின் மிசைப், பெற்றுன்சாம்பானுக்கும் பேதமறத் தீக்கை செய்து, முத்திகொடுக்க முறை” என்னும் திருமுகப் படி முத்திகொடுத்தருளினமையும், பின்பு அப்பெற்றுன் சாம்பானுடைய மனைவியும் அரசன் முதலாயினேருங்

காணப் பரிபக்குவ மடைந்திருந்த ஒரு முன்னிச்செடிக்கு முத்திகொடுத்துள்ளமையு மென்க.

- (2) மார்கழி மாதத் திருவிழா ஒன்றிலே ஏறுது நின்ற கொடியைக் கொடிக்கவி என்னும் பிரபந்தம்பாடி ஏறச் செய்தமையுமாம்.
- (3) இவர் இயற்றியருளிய சிதம்பரமான்மியத்துள் ஒன்றுகிய கோயிற்புராணம் அரங்கேற்றமுருது பேடகத் துள் இருந்த பொழுது, தாம் உமாபதியார் பேடகத்துள் இருப் பதாகச் சபாநாத வள்ளலார் தில்லைவாழுந்தனர்களுக்கு அறிவித்தமையும், அவர்கள் சுவாமிகளிடம் வந்து புராணத்தை அரங்கேற்றச் செய்தமையுமாம்.

இயற்றிய நூல்கள்:- மெய்கண்டசாத்திரம் பதினான் கினுள் சுவாமிகளால் இயற்றப்பட்டன எட்டு நூல்கள். அவை சித்தாந்த அட்டகமென்று வழங்கப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிவப்பிரகாசம் விரிந்தது; திருவருட்பயன் மிகச் சுருங்கியது; சங்கற்பாநிராகரணம் பெயருக் கேற்ப மற்றைய மதங்களின் கொள்கைகளை ஸியாயவாயிலாகக் கண்டித்துச் சைவசித்தாந்தத்தின் ஏற்றத்தை விலவச் செய்வது; உண்மைநெறிவிளக்கம் தசகாரியத்தைப் போதிப்பது; ஏனைய ஆங்காங்கே சித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளக்குவன. இவர் இயற்றியருளிய பிறநூல்கள்:- கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர் புராணசாரம், சேங்கிழார் புராணம், திருமுறைகண்ட புராணம், திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிகக்

கோவை, பெஸ்ட்கராகம் வடமொழி வியாக்கியானம்
முதலியன்.

காலம் முதலியன :- சவாமிகள் இற்றைக்கு 600
வருடங்களுக்கு முன் விளங்கியவர் என்பது அவர்களது
சங்கற்ப நிராகரணத்தால் அறியக்கிடக்கின்றது

மாணுக்கர் நமச்சிவாடதேசிகர் முதலியோர். இவரே
திருவாவடுதுறை ஆதினத்தைத் தாபித்தவர் என்ப.

சவாமிகள் பரிபூரணத்தைச் சிட்டியை அடைந்ததினம் சித்
த்திரை அத்தம். அத்தினத்தில் இவருக்குக் குருட்டைச்
இயன்றவரையிற் செய்யவேண்டுவது சைவசமயாபி
மானிகள் எவர்க்கும் பெருங் கடனும்.

சவாமிகளது திருக்கோயில் கொற்றவன் குடியில்
அமைக்கப்பெற்றுள்ளது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சே. வெ. ஜப்புவிங்கம்.

84 Miss S. Subaboodhik
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம் Vesanai West Vesanai

திருவருட்பயன்

திருவருட்பயன் என்பது திருவருளின் பயனை விளக்கும் நூல் என விரியும். இந்நாவின் முதல் ஐந்து அதிகாரம் திருவருளைப்பற்றியும், மற்றைய ஐந்து அதிகாரம் திருவருளின் பயனைப் பற்றியும் கூறுவன. முதல் ஐந்தும் முறையே திருவருளைக் கொடுக்கும் பதியின் தன்மையையும், திருவருளைப் பெறும் உயிரின் தன்மையையும், திருவருளால் நீக்கப் படும் மலத்தின் தன்மையையும், திருவருளின் தன்மையையும், பேரருளின் வடிவாகிய குருவின் தன்மையையும் விளக்கும். பின்னைந்தும் முறையே ஆன்மாவானது பேரருளாற் பேரறிவைப் பெறும் முறைமையையும், அதனால் மலத்தினின்று நீங்கும் முறைமையையும், அதனால் பேரானந்தத்தைப் பெறும் முறைமையையும், பேரானந்தம் பெற்றீர் சீவன்முத்தராயின் அவரது வாசனாமலத்தைக் கெடுக்கும் ஐந்தெழுத் தோதும் முறைமையையும், சீவன்முத்தரது தன்மையையும் கூறுவன.

காப்பு

நற்குஞ் சரக்கன்று நன்னீற் கலைஞரான்
கற்குஞ் சரக்கன்று காண்.

பதவரா :— நற்குஞ்சரம் - நஸ்லருளைப் பொழிவதும் யாளை முகத்தைப் போன்றதுமான பிரணவத் திருமுகத்தை யுடையவரும், கன்று - எப்போதும் இளமையா யுள்ளவரு மாகிய விதாயகக் கடவுளை, நன்னீல் (ஒருவர் மனத்தி

ஞாம் சொல்லினாலும் உடம்பினாலும்) வழிபடுவராயின் (அவருக்கு), கலைஞரனம் - ஞானசாத்திரம், கற்கும் சரக்கு, அன்று - வருந்திக் கற்கவேண்டிய பண்டம் அன்று; ஆதலால், அவருடைய திருவடியை வழிபடும் அடியேன் செய்யும் ஞானநூல் எவ்வகையாலும் தவறின்றி இனிது முடிக.

பிரணவத்திலுள்ள நாதத்துக்கு வரிவடிவு கிறு; விந்துவுக்கு வரிவடிவு சுழி.* இந்தக் கிறுஞ் சுழியும் சேரும்போது யானையினது துதிக்கையை ஒத்த வடிவம் உண்டாகும். விநாயகக் கடவுளின் ரூபம் பிரணவமாதலால், அதன் பகுதிகளாகிய நாதமும் விந்துவும் விநாயகமுர்த்தியின் துதிக்கையாகின்றன. அதனால், விநாயகக் கடவுளின் திருமுகம் யானைமுகத்தைப்போன் றிருக்கின்றதெனக்கூறுவர். பிள்ளையார்சூழி எனப்படும் ஏ என்னும் எழுத்தும் நாத விந்துக்களின் வரிவடிவமாம், அவை பாம்பினுடைய உடலையுங் தலையையும் ஒத்திருத்தலினாற் போலும், அவற்றிற்குக் காரணமாகிய குண்டலிசத்து பாம் பென்று ரூபிக்கப்படுகின்றது. சிவபெருமான் அணிந்திருக்கும் பாம்பு குண்டலிசத்தியென்று ஆகமங் கூறுகின்றது. இவற்றின் விரிவைப் பின்னே காண்க.

கன்று நண்ணில் என்பதற்கு அன்பினால் வழிபடுவரது மனத்தில் விநாயகக் கடவுள் எழுந்தருளியிருப்பாராயின் என்று பொருள் கொள்வதுமாம். என்றும் இளமையானவ ரென்றது ஆதி யந்தம் இல்லாதவ ரென்பதை உணர்த்தியவாறு,

* அர்த்த சந்தராக்கருதிர் பின்துர் நாதோதிப சிகாக்ருதிஃ—வாயுசங்கிதை,

முதல் அதிகாரம் – பதிமுது நிலை

அஃதாவது மேலாகிய கடவுளின் இயல்பு.

கடவுளின் இயல்பு.

அகர வுயிர்போ, வறிவாகி யெங்கும்
நிகரி லிறைநிற்கு நிறைந்து. ✓

ப—ரை: அகர உயிர்போல் - அ என்னும் ஒவியானது மற்றைய எழுத்துக்களுக்கு முதலாய் அவற்றில் வேற்றக் கலந்திருப்பதுபோல, நிகரில் இறை - ஒப்பற்றவாகிய முதல் வர், எங்கும் நிறைந்து - (அறிவுள்ளனவும் அறிவில்லாதனவு மாகிய பொருள்கள்) எல்லாவற்றிலும் வேற்றக் கலந்து, அறிவாகி-அறிவே வடிவமாகி, நிற்கும் - தொடக்கமும் முடிவு மின்றி திற்பர்.

அகரவுயிரிலுள்ள அங்காப்போசை யின்றி ஏனைய எழுத் துக்கள் தோற்றமாட்டா,* அதுபோல, முதல்வனின்றி ஆன் மாக்கள் இயங்கமாட்டா; சு உலகமும் தோன்றமாட்டாது. அன்றியும் அங்காப்போசை ஏனைய எழுத்தோசைகளில் வேற்ற சிற்பதுபோல, முதல்வன் ஆன்மாக்களில் வேற்ற சிற்பன்.

அகரவுயிர் கடவுளின் தன்மையை ஒருவாறு விளக்குவதன்றி முந்றாக விளக்காமையானும், அவர் பசு பாசப் பொருள் களால் அளவிடப்படாதவராதலாலும் நிகரில் என்றார். கடவுள் அறிவாதலால், அவர் விசுத்த தேகத்தினர், இயற்கை அறி வினர், எல்லாம் அறிபவர், அஞ்ஞானத்தைத் தருவனவாகிய மலங்கள் இயல்பாகவே இல்லாதவர் என்பனவும்; இறை என்றதனால், சுவதந்திரர், அநந்தசக்தி யுடையவர், பரிபூரணர், இறைமைக்குக் காரணமாகிய பேரரு ஞடையவர் என்பனவும்

* “அக்ரங்க என்றார்ம் அகரவுயிரின்றேல்” (சிவஞான போதம் கு—2, அ—1.) சு “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே உலகு” (திருக்குறள் 1—1.) “அக்ரங்கள் தோறும் சென்றிடும் அகரம்போல சின்றனன் சிவனும் சேர்ந்து” (சித்தியார் 2—2.)

பெறப்பட்டன. இவ் வெட்டுத் தன்மைகளும் கடவுளுடைய எண் குணங்கள் எனப்படும். * நிற்கும் என்பதனால் என்று மூளைவ ரெங்பதும், அசைவற்றவர் (தங்கிளாரி) என்பதும் பெறப்படும் “அகரவுயிர்போல்” என்பதற்கு ஏனைய எழுத் துக்கஞ்சுக்கு அகரம் உயிராதல்போல என்று பொருள்கொள்வாரு மூளர். (1)

சிவசத்தியின் தன்மை

தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத தருஞ்சத்தி பிண்ணமிலா னெங்கள் பிரான். ✓

ப—ரை : தன் திலைமை - (மன வாக்குக் கெட்டாததும் மலபந்த மில்லாததும் பேராந்தமானதும் ஆகிய) தமது ஒப்பற்ற நிலையை, மன் உயிர்கள் - நிலைபெற்ற ஆன்மாக்கள் யாவும், சாரத தருஞ்சத்தி பிண்ணம் இலான் - பொருந்தும்படி அருங்கின்ற சத்தியின் வேருகாதவர், எங்கள் பிரான் - எமது இறைவராகிய சிவபெருமான்.

ஏனைய எழுத்துகள் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் அகர உயிர் நிற்பதுபோல, பிரபஞ்சம் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் நிற்பவர் கடவுளென்று முற்செய்யுளிலே கூறியருளிய அசிரியர் இப்பிரபஞ்சத்தைக் கடவுள் இயக்குவதின் பயன்யாது என்பதை இச்செய்யுளிற் கூறியருளுகின்றார். ஆன்மாக்களாகிய நாங்கள் அவருடைய நிலைமையாகிய முற்றறிவாங்கள் நீண்மையைப் பெறுதலே அப்பயனுகும் என்பதே இத்திருக்குறளாற் பெறப்படுவதாம்.

ஆயினும், உடம்புதானே ஆன்மா என்னும், பொறிகளே ஆன்மா என்றும், மனமே ஆன்மா என்றும், கடவுளே ஆன்மா என்றும் ஒவ்வொருசாரார் கூறுகின்றனர். அப்படியாயின்.

* ஸர்வஞ்ஞதாத்துப்திரநாதிபோதஸ்வதந்திரதாநித்தியம் ஹப்தசக்தி: 1 அநந்தசக்தி: சங்கராமயாத்மா விசுத்ததேஹஸ்ஸ சிவத்வமேதி ॥—ஸர்வஞ்ஞானேத்தரம்.

ங்கிளாரி - விகார மில்லாதவர். விகாரம் - மாறுதல்.

நாங்கள் கடவுண்டைய சிலைமையை அடைதல் சாலாது என்று அவர்கள் வாதிக்கலாம். இக்கொள்கைகள் தவறுஞவைகள்.

உடம்பானது தோல், தசை, எலும்பு, இரத்தம் முதலிய பொருள்களைபே உடையது, இவைகள் பெளதிகங்களால் * ஆக்கப்பட்டவை. பெளதிகங்கள் அறிவில்லாதவை. ஆதலால், உடம்பு அறிவில்லாதது. நாங்கள் அறிவுடையோ மாதலால் நாங்கள் உடம்பல்ல.

பொறிகள் காட்சியறிவை மாத்திரம் பெறத்தக்கவை; அவை சிந்திக்கத்தக்கீவையல்ல; நாம் சிந்திக்கின்றோமாதலால். நாம் பொறிகளல்ல,

மனம் இச்சிப்பது; புத்தி நிச்சயிப்பது; அகங்காரம் தொழிற்படுக்குவது. இந்த மூன்றாண்டு ஒன்று செய்வதை மற்றையது செய்யமாட்டாது, நாம் மூன்றையும் செய்கின் ரேம், ஆதலால், நாம் இவைகளுள் ஒன்றுதல் பொருந்தாது.

கடவுள் யாவற்றையும் அறிபவர்; நாம் யாவற்றையும் அறிபவரல்லேம் ஆதலால் நாம் கடவுளல்லேம்.

உடம்பும் பொறிகளும் மனம் புத்தி யகங்காரங்களும் ஆன் மாக்களாகிய எமது கருவிகளாம். யந்திரகாரன் யந்திரத்தை இயக்குவதுபோல நாம் இவற்றை இயக்குகின்றேம்.

நெருப்பின் குடு நெருப்பின் வேரூகாததுபோல சிவசத்தி கிவத்தின் வேரூகாததாம். இதை “மூலமாகிய மும்மல மறுக்கும், தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி ஈ” என வருங் திருவாசகத் திலுங் காண்க, உயிர்கள் சத்தியினது தொழிலினால் அறிவாகிய கிவத்தின் சிலைமையை அடைய மென்றதனாலே, அவற்றை நிறு தடைப்பட்டுள்ள தென்பதும், அதைத் தடைப்பதாகிய மலமுண்டென்பதும், அந்த மலத்தைக் கெடுப்பது சிவசத்தி யென்பதும் பெறப்பட்டன. ஆசிரியர் சைவசித்தாந்த உண்மை முழுவதையும் இவ்விரு திருக்குறளினும் தொகுத்துக் கூறி.

* பெளதிகங்களை மேல்நாட்டார் எவிமென்றஸ் (என்பர்).

ఈ சுடர் - சத்தி; சோதி - கிவம்.

மேல்வருங் தொண்ணாற்றெட்டுத் திருக்குறளினும் விரித்துக் கூறியிருஞ்சின்றுர்.

வறுத்தல் அவித்தல் பொரித்தல் முதலீய பலவகைப் பாகத் தொழில்களை நெருப்பினதுகுடி செய்வதுபோல, படைத் தல் காத்தல் முதலீய தொழில்களைச் சிவபெருமானுடைய சத்தி செய்கின்றது. வெவ்வேறு தொழில்களைச் செய்யும் போது நெருப்பின் குடு வேறுபடுவதன்று ஒரு பொருள் குட்டை நெய்யோடு பெறும்போது பொள்க்கப்படுதலும், நீரோடு சேரும்போது அவிக்கப்படுதலும், சட்டியோடு நேரே சேரும்போது வறுக்கப்படுதலுங் காண்கிறோம். இந்த வேறு பாடுகள் அந்தப் பொருள் வெவ்வேறு பொருள்களோடு சேருதலால் வருவன்; ஆயினும் குடு ஒன்றேயாம். இதைப் போலவே ஆன்மாக்களுக்காகச் செய்யப்படுவனவாகிய படைத் தல் காத்தல் முதலீய தொழில்கள், அவைகள் சேர்ந்து நிற்கும் ஆணவம் கர்மம் பாயை ஆகிய இவற்றின் வேறுபடுங் தன்மை களினுல் உண்டாகும் பேதங்களாம். அருட்சத்தியின் வேறு பாட்டினால் வருவனால்ல. ஆகவே சிவபெருமான் ஒரு மாறு தலு மடையாமல் நிர்ப்பதுபோலவே. அவருடைய சத்தியும் ஆன்மாக்களை ஈடுபெற்றும் முயற்சிகளில் ஒரு மாறுதலும் அடையாமல் நிற்கின்றது என்றால்.

ஆயினும் தொழில்வேறுபாட்டினாலே சிவசத்திக்குப் பரா சத்தி, ஆதிசத்தி இசோசத்தி, ஞானசத்தி, சிரியாசத்தி என்றற் றெடுக்கத்தனவாகப் பல பெயர்களுண்டு. இவற்றுட் பரா சத்தி அருளாலைச் சொய்யும்; ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களின் மலம் பக்குவப்படுதற்காக ஆரணி, ரோதயித்திரி ஜநா என்னும்

ஒடுவுளில் உலகம் ஒன்றுவதும், பின்பு அவரிலீருந்து தோற்றுவதும் அவரில் மாறுதலை ஆக்குவனவென்று அறிவிலார் கூறுவர்; கடவுளை ஒரு பைபோலவும், உலகம் அந்தப் பையினுட் போடப்பட்டு வெளியே எடுக்கப்படும் பொருள்போலவும் இவர்கள் என்னுகிறார்கள். உலகம் மாயையிலிருந்து தோன்றுவது, மாயை ஒன்றும்போதும் விரியும்போதும் அதற்காதாரமாவது சிவசத்தியாம். இதனை “தாரகமாம், அத்தன்றூள் நிற்றல்” என்னுஞ் சிவஞானபோதத் திருவங்கானநிக. (1-2)

சத்திகளைக்கொண்டு ஏனைய நான்கு தொழில்களையுஞ் செய்விக் கும். இவ்வைந்து தொறில்களையும் நியமித்து, அறிந்து, செய்யும் சத்திகள் முறையே இச்சாசத்தி யென்றும், ஞான சத்தி யென்றும், கிரியாசத்தி யென்றும் சொல்லப்படும்.

இவைகளே யன்றி சானம் முதற் சத்தியோசாதம் ஈருகிய பஞ்ச * சத்திகளாயும் நிர்வாத்தி முதற் சாந்தியதை யீருகிய பஞ்ச சத்திகளாயும், பிறவாயும் சிவசத்தி வரும். (2)

சிவத்தின் பெருமை

பெருமைக்கும் நண்மைக்கும் பேரருட்கும் பேற்றின் அருமைக்கு மோப்பின்மையான். ✓

ப—ரை : பெருமைக்கும்-(சிவபெருமானனவர்) நிறைவி னலும், நுண்மைக்கும் - அறிதற் கருமையினலும், பேர் அருட்கும் - மிகுந்த அருளினலும், பேற்றின் அருமைக்கும்- ஒருவாற் பெறுதற் கருமையினலும்- நூப்பின்மையான் - தமக்கு ஒப்பில்லாதவர்.

* இவை சசானி, பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி எனப் பெயர்பெறும், இவைகள் முறையே ஜங்கு, நான்கு, எட்டு, பதின்மூன்று, எட்டு என்னுங் கூறுகளை யுடையன. இம் முப் பத்தெட்டும் அஷ்டத்ரிம்சத் (டா) கலை யெனப்படும்,

ந் சில புறச்சமயங்கள் கடவுளை அடைதல் இலகுவான செயலென்று கூறும். இப்படிக் கூறுவதே அவைகள் பொய்ச் சமயம் என்பதற்குச் சாட்சியாம். யோக்கியமான சர்வகலா சாலைகளில் உயர்ந்த பட்டங்கள் பெற விரும்புவோர் இடை விடாது படித்தல்வேண்டும். அயோக்கியமான சர்வகலாசாலை களிலே அற்ப படிப்புமின்றிப் பணக் கொடுத்துப் பெறப்படும் உயர்ந்த பட்டங்கள் வீண் பட்டங்களாதல்போலச் சாதனை யின்றி இலகுவாக அடையுங் கதிகளும் அக்கதிகளுக்குத் தலை மையை யுடைய கடவுளென்று சொல்லப்படும் பொருளும் வீண் பொருள்களாம். கடவுள் அடைதற் கரியர் என்று சொல்லி, அடைதற்கு வேண்டிய சாதனங்கள் எல்லாவற்றை யுங் தருஞ் சமயமே சற்சமயமாம்.

இந்தப்பூமி மிகப் பெரியது, சூரியன் பூமியிற் பதின் மூன்று லட்சமடங்கு பெரியது. சூரியனிலும் பெரிய எண் ஸீல்லாத நட்சத்திரங்கள். ஆகாயத்தில் விளங்குகின்றன. இவைமுதலானவைகள் பூத அண்டங்களைச் சேர்ந்தவை, பூதத்துக்கு மேலான தத்துவங்களால் ஆக்கப்பட்டவைகள் இவைகளிலும் மிகஅதிகமானவை இவைக எல்லாஞ் சேர்ந்தால் எவ்வளவு பெரியவைகளாகும்! ஆயினும் இவையெல் லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தும் சிவபெருமானுக்கு முன்னே அனுவளவாகவும் நிற்கமாட்டா. மின்மினியின்ஒளி சூரியப் பிரகாசத்துக்கு முன்னே * சூரியமாவதுபோல, அளவிடப்படாத உலகங்க எல்லாம் சூரியமென்று சொல்லத்தகுவனவாக அவர் பெரியரா யுள்ளவர். “அண்டப்பகுதியி ஒண்டைப் பிறக்கம், அளப்பகுந்தன்மை வளப்பெருங்காட்சி, ஒன்றனுக் கொன்று நின்றெழில்பகளின். நூற்றெடுக்கோடியின் மேற்பட விரிந்தன, இன்னுழை கதிரின் துன்ன னுப் புரையச், சிறியவாகப் பெரியோன்” என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடியருளினார்.

நமது மனமானது நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் ஆகிய பூதங்களாலாய் பொருள்களை மாத்திரம் அறியத்தக்கது. சிவபெருமான் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவர், ஆதலால் அவர் அறிதற்காரியர். அவர் நுண்மையினால் ஒப்பில்லாதவர் என்பதை “நாலுணர்வுனரா நுண்ணியோன்” எனவும், “அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்” எனவும், “அவனருளே கண்ணுக்க காணினல்லால்” எனவும் வரும் திருவாக்குக்களானும் அறிக.

இடைவிடாது தீமையே செய்துவரும் உயிர்களுக்கும் இறுதியிலே தமது திருவடியாகிய ஞானைந்தப் பெருவாழ் வைக் கொடுப்பவராதலால். சிவபெருந்து பேரருள் ஒப்பில்லாததேயாம். இப்பேரருளுடைமை அனுப்பசத்தி எனப்படும்.

* எப்பொருளிற் சிறிய பொருள் இல்லையோ. அப்பொருள் சூரியம் எனப்படும்; சூரியமாவது இன்மைக்கு நேரே மேற்பட்ட அளவு.

நம்மைப்பற்றி யிருக்கும் ஆணவப்பினி நீங்கிய பின்பே நாம் அவரை அடையலாம். அளவில்லாதகாலம் நாம் முயற்சிசெய்தும் இன்னும் ஆணவப்பினி நம்மைவிட்டு நீங்க வில்லை. ஆதலால் “பேற்றி எருமைக்கு மொப்பின்மையான்” என்றார். அவரை நாம் பெறவேண்டுமாயின், சிவத்தொன்று, சிவபூசை, தவம், செபம், தியானம் முதலாக வேதாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்டவைகளை முழுமனத்தோடு வழுவாது செய்தல் வேண்டும்.

(8)

சிவத்தின் அருட்செயல்கள்

ஆக்கி யெவையும் அளித்தா சுடன்டங்கப்
போக்குமவன் போகாப் புகல்.

ப—ரா: எவையும் ஆக்கி - உயிர்க, ளெல்லாவற்றை யும் தோற்றுவித்து, * அளித்து - காத்து, மறைத்து, *ஆசுடன் அடங்கப் போக்கும் அவன் - (சர்வ சங்காத்தில்) ஆணவமலத்தோடு கேவலமாய்த்திற்க ஒடுக்கி, ஆணவமலத்தோடு மற்றை மலங்களையும் ஒருங்கே போக்கி அருளைச் செய்யுங் கடவுள், போகாப் புகல் - எக்காலத்தும் உயிர்களுக்கு நீங்காத ஆதாரமாயுள்ளவர்.

மலத்தை நீக்கி ஆன்மாக்கனுக்குச் சிவத்தின் நிலைமையைக் கொடுத்தலே ஜங்தொழிலின் நோக்கம். இவ்வைந்தொழில் தூலம் குக்குமம் என இருவகைப்படும், இவற்றுள் தூலபஞ்சகிருத்தியமானது மகாபஞ்சகிருத்தியம், நித்திய பஞ்சகிருத்தியம் ६ என இருவகைப்படும். மகாபஞ்சகிருத்தியத்தில்:

* இரட்டுற மொழிதல்.

६ மகாபஞ்சகிருத்தியம் உற்சவத்திலும் நித்தியபஞ்சகிருத்தியம் நித்திய பூசையிலும் குறிக்கப்படுகின்றன. உற்சவமென்னுஞ் சொல்லுக்கு மேலான பஞ்சகிருத்திய மென்பது கருத்து. உற்சவத்தில்: அங்குரார்ப்பணமும் கொடி யேற்றமும் படைத்தலையும், வாகனுதி உற்சவங்கள் காத்தலையும், குர்ணேற் சவமும் ரதோற்சவமும் அழித்தலையும். மொனேற்சவம் மறைத்தலையும், தீர்த்தோற்சவம் அருளையுங் குறிப்பன,

படைத்தலாவது உலகங்களையும் ஆன்மாக்களின் மூவகைச் சரீரங்களையும் (தூலம், குக்குமம், காரணம்) தோற்றுவித்தல்; காத்தல் அவைகளை நிலைபெறச் செய்தல்; மறைத்தல் ஆணவ மலத்தின் வீரியத்தை முற்றுகத் தடுத்தல்; அருளால் சர்வ சங்கார காலத்திலே பக்குவமுள்ள ஆன்மாக்கள் யாவற்றிற்கும் ஒருங்கே முத்திகொடுத்தல். படைத்தலும் காத்தலும் ஆன்மாக்கள் கர்மத்தை யனுபவித்து ஆணவமலத்தைப் பரிபாகப் படுத்தற்கும், அழித்தல் ஆன்மாக்கள் இனைப்பாறுதற்கும், கர்மலம் பரிபாகப்படுதற்கும் செய்யப்படுவன.

ஷித்திய பஞ்சகிருத்தியத்தில்: படைத்தலாவது ஆன்மாக்களுக்குத் தூலசரீரங்களைக் கொடுத்தல்; ஒரு ஆன்மாவின் கர்மங்களுள் எவற்றின் பலனை அனுபவித்தல் அதற்குச் சிறந்த நன்மையைக் கொடுக்கத் தக்கதோ, அவற்றின் பலனை அனுபவித்தற்குத்தக்க சரீரங் கொடுக்கப்படும், அந்தக் கர்மங்களுக்குப் பிராரப்தம் என்று பெயர். பிராரப்தத்தை அனுபவிக்கும் வரையும் தூலசரீரத்தை நிலைப்படுத்தல் காத்த வெனப்படும். ஆன்மா அந்த உடம்போடு இருக்கும்போது பிராரப்தம் அனுபவிக்கப்பட்டுத் தொலைக்கப்படுவது மன்றி, அது அனுபவிக்கப்படும்போது ஆணவமுனைப்பினாற் புதுக்கர்மஞ் செய்யப்படுகின்றது; இப்புதுக்கர்மம் ஆகாமிய மெனப் படும். ஆணவத்தை முயற்சிபண்ணிக் கர்மத்தை அனுபவிப்பித்து ஆணவ வலியைக் கெடுத்தல் மறைத்தல் எனப்படும். பிராரப்தம் முடிந்தவுடனே ஆன்மா தூல உடம்பிலிருந்து பிரிக்கப்படுகின்றது; இவ்வாறுபிரித்தல் அழித்தல் எனப்படும். ஆணவம் முற்றுக வலிகெட்ட பின்பு, ஆன்மா கர்மத்தைச் செய்யாது; வேறு சரீரமுங் தேவையில்லை. ஆதலால், ஆணவம் வலியற்றுப்போக, கர்மமலமும் மாயாமலமும் அப்பிறவியோடு நீங்குகின்றன, இப்படியே கடவுள் மும்மலங்களையும் நீக்கி

ஷித்தியபூசையில்: அபிஷேகம் படைத்தலையும், கௌதுகபந்தனம் காத்தலையும், தூபம் அழித்தலையும், கர்ப்பூர தீபம் மறைத்தலையும், கர்ப்பூர அடுக்குத்தீபம் அருளலையுங் குறிப்பன. ஓவ்வொரு உற்சவமும் குறிக்கும் உண்மைகளை அகோர சிவாசாரியர்பத்தியிற் காண்க.

ஆன்மாவைச் சிவமாக்கிப் பேரின்பத்தைக் கொடுத்தல் அருள்ளைப்படும்.

குக்கும் ஐங்தொழிலாவன சங்காரத்தின் பின்னர் ஆன்மா கேவலநிலையி விருக்கும்போது செய்யப்படுவனவாம்.

இந்த ஐங்துதொழில்களும் கடவுளுடைய * சங்கிதி மாத்திரத்தில் நடைபெறுகின்றன, இவைகள் நடைபெறவேண்டுமென்று அவர் எண்ணுவதுயில்லை; ஒரு காரியம் நடைபெற வேண்டுமென் ரெண்ணுவதும் விகாரம். கடவுள் ஸிர்விகாரி,

கடவுள் இவ்வைந்து தொழில்களையுஞ்செய்து பெறுதற்கரிய தமது திருவடியைக் கொடுக்கின்றார் என்பதும், ஆன்மாக்களுக்கு எல்லா நிலைகளிலும் அவரே ஆதாரம் என்பதும் இச்செய்யுளாற் பெறப்பட்டன. கடவுள் உலகங்களைத் தோற்றுவித்தா ரெண்பதை நாட்டுவோம்.

“உலகங்கள் என்றும் உள்ளவைகள்; அவற்றைத் தோற்றுவித்தற்குக் கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் வேண்டியதில்லை; ஆதலால், கடவுள் என்ற ஒரு பொருள் இல்லை” என்பர் ஒரு சாரார், இவர்களுடைய கொள்கை பிழையான தென்பதைக் காட்டுவாம்.

உலகங்கள் என்றும் உள்ளவைகள் அல்ல. இந்தப் பூமியும் சூரியனைச் சுற்றும் ஏனைய உலகங்களும் ஒரு காலத்திலே தோன்றியவை என்பது வானசாஸ்திரத்தினாலும் கணிதசாஸ்திரத்தினாலும் நாட்டப்படுகின்றது. இவைகள் யாவும் சூரியனின் கூரையிருந்தலை, இப்படியே உலகங்களும் உலகங்களிலுள்ள பொருள்களும் தோன்றி ஸின்று அழிகின்றன. அஃதாவது, பிரபஞ்சமானது இடையருமல் மாறுதல் அடைகின்றது.

* “ஸங்கிதிமாத்ரேண விததாத்யகிலம் சிவः” என்று ஆகமமும். “இறைவன்றன் சங்கிதிக்கண் னுலகின்றன் சேட்டை யென்னும் மறைகள்” என்று சித்தியாருங் கூறுகின்றன.

ஒரு பொருள் மாறுதல் அடையில், அந்த மாறுதலுக்குக் காரணம் வேண்டும், அந்தக் காரணம் அந்தப் பொருளில் இருக்கமாட்டாது. உதாரணமாக, தண்ணீர் ஆவியாகின்றது. இதை ஆவியாக்கும் சூடு தண்ணீரில் இயல்பாய் உள்ளதன்று. தண்ணீர் தண்ணீரா யிருத்தலே அதன் இயல்பு. ஆவியாகும் தன்மை தண்ணீரின் இயல்பா யிருந்தால், அது ஆவியாகி விடும்; நீரா யிருக்கமாட்டாது. ஒரு பொருள் அப் பொருளாயே, ஒரு மாறுதலுமின்றி இருந்தலே அதன் இயல்பு. அது மாறுத லடையில், அந்த மாறுதலை ஆக்குவது அதனின் வேறு யுள்ள ஒரு பொருளாதல் வேண்டும். பிரபஞ்சம் முழுவதும் * மாறுத லடைகின்றது. ஆதலால், அந்த மாறுதலைச் செய்வது பிரபஞ்சத்தின் வேறு யுள்ள பொருளாதல் வேண்டும், அப் பொருளே கடவுள் எனப்படுவது: கடவுள் பிரபஞ்சத்திலே, தோன்றல் நிலைத்தல் அழிதல் ஆகிய மாற்றங்களைச் செய்து, அதை ஆளுதலினுலே, அவர் இறை எனப்பட்டார்.

அருட்செயல்களை நடத்தும் திருமேனிகள்

அருவு முருவு மறிஞர்க் கறிவா
முருவு முடையா னுளன். ✓

ப—ரை: அருவும் - சிவம் சத்தி நாதம் விந்து ஆகிய நான்கு, அருவத்தி ருமேனிகளும், உருவும் - மகேசுரன் உருத் தீரன் மால் அயன் ஆகிய நான்கு உருவத் திருமேனிகளும் அருவும் உருவும் - சதாசிவனேன்னும் அருவுருவத் திருமேனியும், அறிஞர்க்கு - ஞான மார்க்கத்தார்க்குரிய, அறிவாம் உருவும் - ஞான வடிவமும், உடையான் - எமது தலைவரா கீய சிவபெருமான், உளன் - உடையவர்.

* பிரபஞ்சத்தின் ஒரு பகுதியிலே நடக்கும் மாற்றத்துக்குக் காரணம் அதன் வேறொரு பகுதி யாகலாம். இந்தப் பகுதி அந்த மாற்றத்தைச் செய்தற்குக் காரணம் வேறொன்றுதல் வேண்டும். இப்படியாகக் காரிய காரணம் சங்கிலிபோலச் சேல்லும். இறுதியிலே வேண்டப்படுங் காரணம் பிரபஞ்சத் துக்கு வேறு யுள்ள பொருளாகும். அது கடவுளாம்.

சிவபெருமானுடைய திருமேனிக்கு விங்கம் என்று பெயர். ஓ விங்கம் என்பதின் பொருள் ஆன்மாக்களும் உலகங்களும் ஒடுங்குதற்கும் தோற்றுதற்குமான இடம். ஓ விங்கம்=வி+கம். வி=லயம்=ஒடுங்குதல். கம்=போதல்=தோன்றுதல். மேலே சொல்லப்பட்ட நான்கு அருவத்திருமேனிகளும் நிட்கள் விங்க மென்றும், உருவத்திருமேனிகள் சகளவிங்க மென்றுஞ் சொல் ஸப்படும். ஒன்பது திருமேனிகளும் ஐங்குதொழில் செய்தற கும், சரியை கிரியை யோகங்களில் நின்றேர் தியானித்தற்கும் உரிய சிவசத்தி வடிவங்களாம். இதை, “படைப்பாதித் தொழிலும் பத்தர்க்கருஞும் பாவணையும்” என்பதனால் அறிகுரூனிகள் சத்தி வடிவங்களின் துணையை வேண்டாது கடவுளை நேரே அறிபவர்; அவர் அறிவுப்பொருளாதலரல், “அறிஞர்க்கு அறிவாம் உருவும் உடையான்” என்றார். இதிலே உரு என்றது தன்மையை,

பாமசிவன்: இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் ஒடுங்கிய பின் னர் யாவற்றையும் பொதுமையில் நோக்கின்றபவர்.

சிவம்: சர்வசங்காரத்தின் பின் இருவகைப் பிரபஞ்சங்களும் மீளத் தோன்றுமாறு குறித்து ஞானசத்தி மாத்திரையால் நோக்கி நிற்பவர். இவருக்குப் பரநாதம் என்ற பெயருமண்டு.

சத்தி: மேலே சொல்லிய சிவத்தின் சத்தி; பரவிந்து என்றும் பெயர்.

நாதம்: சூக்குமமான இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு நின்று சூக்கும் ஐங்கொழில் செய்பவர்; அபரநாதம் என்றும் பெயர்.

விந்து: நாதத்தின் சத்தி; அபரவிந்து என்றும் பெயர்.

சதாசிவம்: தூல இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு நின்று இருவகைப் பிரபஞ்சங்களுங் தோற்றுதற்கு மூலகாரணராயுள்ளவர்.

ஓ லயங் கச்சந்தி பூதானி ஸங்ஹாரே நிகிலம்யத: 1
ஸ்ருஷ்டிகாலேததாஸ்ருஷ்டிஸ்தஸ்மால்லிங்கமுதாஹ்ருதம்பீ|
(சுப்ரபேதம்)

மகேசான்: சுத்தப் பிரபஞ்சங்களைத் தோற்றுவித்துத் தொழில் செய்பவர்.

உருத்திரன், மால், அயன்: அசுத்தமாயையில் தொழில் செய்பவர்.

பரமசிவன் மேலே சொல்லிய தொழில்களைச் செய்யும் போது, முறையே இவ்வொன்பது பெயர்களையும் பெறுவர் என்பர் ஒருசாரார். * இவ்வொன்பதும் அனுக்களென்றும், இவற்றை அதிட்டித்து நின்று பரமசிவன் தொழில் செய்வர் என்றும் வேறொருசாரார் கூறுப. மகேசனிறவாயுள்ள மூர்த்தி களே சிவபேதமென்றும், மகேசன் விஞ்ஞானுகலருள் முத்தி பெற்று அதிகாரமலவாசனைமாதத்திரமுடையஅநக்தேசனை அதிட்டித்துச் சுத்தாசுத்த மாயைத் தொழிலையும், பிரளையாகலருள் முத்திபெற்றுத் தூலமலவாசனை மாதத்திரமுடைய உருத்திரணை அதிட்டித்து அசுத்தமாயைத் தொழிலையும் செய்வரென்றும், உருத்திரன் அயனையும் மாலையும் காலாக்கினிருத்திரணையும் கொண்டு அசுத்தமாயைத் தொழிலைச் செய்வரென்றும், அயனும் மாலும் சகலருட் புண்ணிய மிகுதியால் அதிகாரம் பெற்றவரென்றும் கூறுவர் மற்றொருசாரார்.

இவ்வொன்பது பேதங்களுள் சத்தியும் விந்துவும் சத்தி பேதங்களாம். சிவத்திலிருந்து சத்தியும். நாதத்திலிருந்து விந்துவும் தோன்றியதால், தோற்ற முறைமைபற்றி இவை கனும் சேர்த்து எண்ணப்பட்டன. இவைக ஸிரண்டும் ஒழிந்து ஏழுமே சிவபேதமாதல் போல, இவைக ஸிரண்டும், மனைன் மனி, மகேசை, உமை, திரு, வாணியாகிய ஏழும் சத்தி பேதங்களாம்.

இச்சிவபேதங்க னோமுக்கும் சிறப்புத் தொழில்களாவன: முறையே குக்குமத் தொழிலைத் தொடங்குதல், குக்கும ஜங் தொழிலைச் செய்தல், தூலவைந்தொழிலுள் அருளல், மறைத் தல், அழித்தல், காத்தல், படைத்தல் என்பனவாம்.

மகேசன் ஜங்தொழில் செய்யும் அதிகார முடைமையால் அதிகார சிவனென்றும், சதாசிவன் அது தொடங்குதற்குக்

* சித்தியார் ச. 1. கு. 54. செ,

காரணராயிருந்து பாலனம் செய்தலாற் போகசிவனென்றும், அவைகள் ஒடுங்குதற்குக் காரணராய் விற்றலாற் சிவன் இலயசிவனென்றும் சொல்லப்படுவர். இலயசிவனை அருபி யென்றும், போகசிவனை ரூபாருபியென்றும், அதிகாரசிவனை ரூபியென்றும் சொல்லுவர். போகம்-பாலனம்.

மகேசவரர் முதலான உருவத்திருமேனிகளைச் சரியாவான்கள் பூசிப்பர். சரியாவான்கள் ஞானத்திற் குறைந்தவராதலாற் கைகால் முதலிய அவயவங்களுடைய திருமேனிகளையே வழிபடத் தக்கவராவர். ஆதலால் இந்தத் திருமேனிகளுக்கு அவயவங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. சதாசிவத் திருமேனிகிரியாவான்களாற் பூசிக்கப்படுவது, அதற்கு ரூபம் சிவலிங்கம், சிவலிங்கத்துக்கு ரூபம் இருப்பினும், அவயவங்களில்லாமையால் அது ரூபாருபமெனப்படும். சிவம் முதலிய நாலும் யோகிகளால் தியானிக்கப்படும் அருவத்திருமேனிகள். \$ உருவத்திருமேனிகளுக்குக் கற்பிக்கப்பட்ட தலை, கை, கால் முதலிய அவயவங்கள் உள்ளபடி அருள்வடிவமாம். *

சசானம் முதலிய ஐந்து திருமந்திரங்களும் அருளால் முதலிய ஐந்தொழில்களையுன் செய்யும் திருவருள். சிகை சுவதந் திரசத்தி. சிரச சித்தியதிருப்தி, இருதயம் அஸ்தித்துவம். கண்கள் சகத்துக்கு மூலமா யிருக்கிற சத்தி. அஸ்திரம் அடியாரது அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் சத்தி, கவசம் இரட்சிக்கும் சத்தி. \$ அவருடைய திருக்கரத்திலுள்ள சூலம் ஆரணி முதலிய மூன்று

\$ மலைஞானதேசிகர்.

* உருவருள்குணங்களோடுமணர்வருளருவிற்கேள்வுன்றுங் கருமமமருளரன்றன்கரசரனுதிசாங்கங் தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி யருளருவயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றுனே.

(சித்தியார் க. க. சு. 47. செ)

\$ பெளஷ்கராகமத்திற் கண்டது. இதில் ஷடங்கமந்திரப் பொருளையுங் காண்க. இவற்றால் மந்திரங்களும் சிவனுடைய திருமேனிகளென்று சொல்லப்படும். சசானம் முதலிய பதி னாகு மந்திரங்களில் முதலைந்தும் பஞ்சப்பிரமமென்றும் மற்றைய ஆறும் ஷடங்கமென்றும் சொல்லப்படும். *

சத்திகள், மழு-சத்தியம், வாள் - கீர்த்தி, நாகம்-குண்டலினி சத்தி, நெருப்பு பாசசங்காரம் ० சந்திரன்-முற்றறிவு. மான்-வேதம் ७ (5)

அத்திருமேனிகளைத் தோற்றுவிய்பவர் அவரே

பல்லா ருயிருணரும் பான்மையென மேலோருவ
னில்லாதா னெங்க என்றே. ✓

ப—னா : பஸ் ஆர் உயிர் - அளவில்லாதனவாய் எங்கும் திறைந்திருக்கும் ஆன்மாக்கள், உனரும் பான்மையென - (அவற்றிற்குத் தலைவராகிய கடவுள் அகுளிய உட்கருவி புறக்கருவிகளைக் கொண்டு) அறியுந் தன்மைபோல, மேலோருவன் இல்லாதான் - தமக்கு (கந்விகளைக் கொடுத் தற்கு) ஒரு தலைவரில்லாதவர், எங்கள் இறை - எமது பதியாகிய சிவபெருமான்.

மேலீச் செய்யுளிற் சொல்லிய திருமேனிகள் கடவுளுக்கு வேரேருவராற் கொடுக்கப்படவில்லை யென்பதும், அவர் இயற்கை யுனர்வினரன்றிக் கரணத்தால் அறிபவரல்ல ரென் பதும், அவரே பரமபதி யென்பதும் இச் செய்யுள் காட்டுகின்றது.

சரீரத்தினது துணியைக்கொண்டு நாம் பொருள்களை அறி கிழேம்; இச் சரீரம் கடவுளாற் கொடுக்கப்பட்டது. ஆதலால் அவர் நமக்குத் தலைவராகிறார்; அவருக்குச் சரீரம் இல்லாமையால் சரீரத்தைக் கொடுத்தற்கு அவருக்குத் தலைவரு மில்லை. சரீரக் கருவிகளால் அறியும் அறிவு இடையிலே தோன்று மறிவு. கானைத் தொருளைக் கானும்போது அப் பொருளின் அறிவு அப்போது உண்டாகிறது. இப்படியே ஆன்மாக்களின் அறிவெல்லாம் இடையி இண்டாவன; கடவுள் இயற்கை யறிவின ராதலால் யாவற்றையும் என்றும் அறிபவர். (6)

அருட்செயல்களின் பயன்
ஆண்மானிற் சிவம் பிரகாசித்தல்

ஆன வறிவா யகல॥ னடியவர்க்கு
வானுடர் கானத மன் /

ப—ரை : வானுடர் கானத மன் - (நிறைந்த இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு வேண்டிய பசுநல்வினை செய்தவர்களாயினும் போன்றில்லாதவர்களாதலால்) தேவர்களுக்கு கானத சிவபெருமான், ஆன அறிவாய் - எவ்விடத்தும் நிறைந்து நீங்காத ஞானமாய், அடியவர்க்கு - அவருடைய அடியார்களுக்கு, அகணன் - மறையாமல் வெளியாக நீன்று பேரின் பத்தைக் கொடுப்பர்.

கடவுள் எவ்விடத்தும் இருப்பவராயினும் தம்மை மெய்யன்போடு வழிபடுபவரால் அறியப்பட்டும், மற்கறயோரால் அறியப்படாமலும் இருப்பர் என்பது கருத்து. இதை விளக்குதற்கு, “அன்பருள்ளாங் கரந்து நில்லாக் கள்வனே” என்றும், “கனவிலும் தேவர்க் கரியாய் போற்றி” என்றும் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சொல்லியருள்ளார். பசுநல்வினை செய்ததின் பயனுட்ட தேவராய்ப் பிறங்கவர்களும் அவரை அறியார் எனவே, தவினை செய்வோர் அறியார் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். சிவபெருமானை அறியவேண்டுமாயின் சிவநல்வினை செய்தல் வேண்டும், “அறிவாய்” என்றதனாற் சிவபெருமான் அருளும் மெய்ஞ்ஞானத்தினால் மாத்திரம் அவரை அறியலாம் என்பது பெறப்பட்டது. இந்த மெய்ஞ்ஞானம் சிவநல்வினை செய்வதால் வருவது. இதை, “புண்ணியமேல் நோக்குவிக்கும் பாவங் கீழ்தாக்கும் புண்ணியனைப் பூசித்த புண்ணியத்தினாலே நண்ணிய ஞானத்தினால்.....முத்திபெறும்” என்னுஞ் செய்யுளினுங் காண்க.

இத்திருக்குறுள்ள பொருள் “வானே ரறியா வழி யெமக்குத் தந்தருஞாங், தேனூர் மலர்க் கொன்றைச் சேவகனார் சீரோளிசேர் ஆன அறிவாய்” என்னுங் திருவாசகத்தி இருள்ளது.

[திருவம்மானை 16] (7)

சிவத்தின் வியாபகம்

எங்கு மேவையு மெரியுறுநீர் போலேகந்
தங்குமவன் றுனே தனி ✓

ப—ரா: அவன் - சிவபெருமான், எங்கும் - எல்லா உலகங்களிலும், எவையும் - எல்லா உயிர்களிலும், ஏரி உ. யு. நீர்போல் - குடுபொருந்திய நீர்போல், ஏகம் தங்கும் - வேற்ற நிற்பர், தானே - (அவைகளோடு சேர்ந்து நின்றும்) அவற்றின் தன்மை சாராமல், தனி - அவற்றைக் கடந்து நிற்பர்.

உலகங்களும் உயிர்களும் அவருடைய ஆணைப்படி நிற்பன; அவர் வேறென்றின் ஆணைப்படி நில்லாத சுவதந்திரர் ஆதலால் “தானே” என்றார்.

நீரோடு குடு நிற்றலால் நீரின் நிறைவு கெடாததுபோல; பதியோடு பசு பாசங்கள் நிற்றல் பதியின் நிறைவைக் கெடுக்கத் தக்கதன்று. இனி, ஞாயிறின் ஒளிக்குமுன் மின்மினியின் ஒளி சூனியமாக, ஞாயிறின் ஒளி ஒன்றே விளங்குவதுபோல, பதிக்கு முன் பசு பாசங்கள் சூனியமாகப் பதியொன்றே பொருளாகும்.* ஆதலால் “அவன் ஏகம் தங்கும்” என்றார்.

* கடவுளை நினைக்கும்போது இவ் வண்மை நிலவுமாயின், அவருடைய திருமுன்னிலையிலே உலகமும் எமதுடலும் நாமும் சூனியமாக, அவற்றைப்பற்றிய சிந்தனைகள் ஒழிந்து, அவரை மாத்திரம் சிந்தித்தல் நேரும். அவரைச் சிந்தித்தலாவது அவரே பொருளாய் எங்கும் விளங்கலும், அவருடைய “முகம் பொழி கருணையும்” “அழகுறு சிறுநகையும்” “உலப்பிலா ஆநந்தமான தேணினைச் சொரி” தலும் உள்ளத்தை நிறைத்தலாம்.

இவ் வண்மையை உணர்வோர் பிறருடைய தொடர்பு கேருங்கால் ஏரியிறு நீர்போல் அவர்களோடு ஏகமாய் நிற்கும் பதியே அவர்களைக்கொண்டு தமது வினைப்பயனாக இன்ப துன் பங்களைச் செய்விக்கிறென்ற அறிவு அவர்களைவிட்டகலாது. அதனாலே அவர்கள் நன்மை செய்வோரில் விருப்பும் தீமை செய்வோரில் வெறுப்பும் ஒருமல் மனத்தாக்கங்களின்றிவாழ்வர்,

பதி, திருவருள், திருவருளின் பயன் ஆகிய இவற்றின் இயல்பைக் கூறிய ஆசிரியர், திருவருளின் பெரும் பயணைப் பெறும் வழியைக் கூறமுன் பதியோடு பதியல்லாப் பொருள் கள் உளவாயின் பதிக்கு நிறைவு கெடுமென்று மயங்குவோரது மயக்கத்தை இத் திருக்குறளால் நீக்குகின்றார். (8)

திருவருளை நுகரும் வழி.

நலமில னன்னூர்க்கு நண்ணினர்க்கு நல்லன் சலமிலன் பேர்சங்க ரன்.

ப—ரை : நன்னூர்க்கு நலமிலன் - தம்மையடைந்து வழிபடாதவருக்குத் தமது பேரின்பத்தைக் கொடாதவர், நண்ணினர்க்கு நல்லன் - அன்போடு வழிபடுபவருக்கு முத்தி யின்பத்தைக் கொடுப்பவர், சலமிலன் - வழிபடாமையினால் வெறுப்பேனும் வழிபடுதலால் விருப்பேனும் இல்லாதவர், பேர் சங்கரன் - (சர்வாஞ்சமாக்கனுக்குஞ் சுகத்தையே செய் பவ ராதலாற்) சங்கரன் * என்னுந் திருநாமத்தை யுடையவர்.

எல்லா உயிர்களுக்குஞ் சுகத்தைச் செய்பவர் என்றதனால் வழிபடாதவருக்கும் நன்மை செய்பவர் என்பது பெறப்படும். அவர் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் என்னும் நான்கு அருட்செயல்களால் அவர்களது ஆணவமைத்தை முதிர் வித்து அவர்களை நன்னூபவராக்கி நண்ணியபின் பேரருளாகிய முத்தியின்பத்தைக் கொடுப்பர். குளிருள்ளவர்கள் நெருப்பைச் சமீபித்தாற் குளிர் நீங்கப்பெறுவர்; தூரத்தில் சிற்பவர்கள் குளிர் நீங்கப்பெறுர். இவர்கள் சமீபித்தலாலும் தூரத்தில் சிற்றலாலும் நெருப்புக்கு நயமேனும் நஷ்டமேனு மீல்லை. அது போல ஆன்மாக்கள் வழிபட்டு நன்னூதலால் ஆணவம் நீங்கப் பெறுவர். ஆதலால், “நண்ணினர்க்கு நல்லன்” என்றார். அவைகள் அவரை நன்னூவாயின் ஆணவத்தை வீரவில் நீங்கப்பெறு. ஆதலால், “நண்னூர்க்கு நலமிலன்” என்றார். அவர்கள் வழிபடுதலாலேனும் வழிபடாமையாலேனும் அங்குக்கு நயமேனும் நஷ்டமேனும் விருப்பேனும் வெறுப்பேனும்

* சங்கரன் = சம் + கரன் = சுகத்தைச் செய்பவன்.

இல்லையாதலால் “சலமிலன்” என்றார். மனச் சலனத்தை ஆக்குப்பவை விருப்பு வெறுப்புக்களாம்.

இச் செய்யுளிலுள்ள மொழியும் பொருளும்

“சலமிலன் சங்கரன் சார்ந்த வர்க்கலால்
நலமில ஞடொறும் நல்கு வானலன்
குலமில ராகிலுங் குலத்துக் கேற்பதோர்
நலமிகக் கொடுப்பது நமச்சிவாயவே”

என்னுங் தேவாரத்திற் காண்க

அவ்வழியில் ஆஸ்மாவைச் செலுத்துதல்

உன்னுமுள தைய மிலதுணர்வா யோவாது
மன்னுபவங் தீர்க்கு மருந்து. /

ப—ரை; உணர்வாய் - நூராயர்ய் நின்று, மன்னுபவம்-
அந்தியான பிறவிக்குக் காரணமாகிய ஆணவமென்றும்
விபாதியை, தீர்க்கும் மருந்து - (திருவருளென்னும் மருந்தை
ஊட்டித்) தீர்க்கும் வைத்தியநாதாகிய சிவபெருமானை,
ஓவாது உன்னும் - இடையருமல் அன்போடு நினைத்து வழி
படுங்கள், உளது - இதனால் வரும் முத்தியின்பட்சே நிலை
யான செல்வம், ஜூயம் இல்லு - அவரை அன்போடு வழிபட்ட
டால் அந்த முத்தியின்பத்தை விரைவில் அடைதற்குச் சந்தே
கமில்லை.

ஆணவத்தின் பிரதானமான தொழில் அறிவை மறைத்த
லாதலால் அதைக் கெடுக்கத்தக்கது அறிவே என்பதைக் காட்ட
“உணர்வாய்” என்றார்.

என் கையிலுள்ள கொப்புளத்தை அன்புள்ள ஒரு வைத்
தியன் கத்தியால் வெட்டுகிறோன். வெட்டும்போது எனக்குத்
துன்பம் உண்டாயினும் அந்தத் துன்பத்திலும் பெருங் துன்ப
மாகிய கொப்புளத்தின் வருத்தத்தை மாற்றுவதே வைத்திய
ஞுடைய கருத்து. இதுபோல, நாம் தீவினை செய்தோமாயின்,
அந்தத் தீவினையாகிய மலத்தினுல் நாம்படும் பெருந்துயரத்தை

நீக்கும் வைத்தியமுறையாக * அதற்கேற்ற துன்பங்களைத்தந்து சிவன் அத்தீவீனையாகிய மலத்தை நீக்குவார். மருந்துகளிற் சில கசப்பாயும் சில இனிப்பாயும் இருத்தல்போல, வீணைகளை நீக்கும் மருந்தும் துன்ப மின்பமொ இரு வகைத்தாம்.

அருளினுல் உரைத்த நூலின் வழிவரா ததன்மஞ் செய்யின் இருஞ்சு நிரயத்துன்பத் திட்டிரும் பாவம் தீர்ப்பன் பொருஞ்சுலாஞ் சுவர்க்க மாதி போகத்தாற் புணியங் தீர்ப்பன் மருஞ்சுலா மலங்கள் தீர்க்கும் மருந்திவை வயித்திய நாதன்.

—(சித்தியார்-2-33)

இந்த உண்மையை விளக்குதற்குச் சிவபெருமானுடைய திருவருளானது மருந்து எனப்படும். ஆன்மாவின் கன்மங்கள் அதனுடைய ஆணவம் மாயை என்னும் ஏணைய மலங்களால் வரையறுக்கப்படும். இவைகளையன்றி ஆன்மா வேறு வகையாகக் கண்மஞ் செய்யமாட்டாது. §

* சில புறச்சமயிகள் கடவுள் ஏரிச்சலுள்ளவ ரென்றும் பழிவாங்குபவரென்றும் சொல்லுகின்றனர். இப்படியானவர் கடவுளாகா ராதலால், அவர்களுடைய இந்தச் சொற்களே அவர்களது சமயம் பொய்ச்சமயம் என்பதற்குச் சாட்சியாகும்.

§ கணபதி, கந்தன் என்றிருவர் தனிவழியிற் சந்திக்கின்றார்கள். கணபதியிடத்தி லிருக்கிற பொன்னைக் கண்டு கந்தனுக்கு ஆணவ முயற்சியால் ஆசையுண்டாகிறது. கந்தனுடைய சரீரம் கணபதியுடைய சரீரத்திலும் பலமுடையதாயின், கந்தன் அந்தப் பொன்னைப் பறித்துத் தீவிளைசெய்வான். அப் பொருளில் ஆசையுண்டாகாவிடில், அவன் அதிகம் பலவானுயினும் அந்தத் தீவிளையைச் செய்யான். இதில் ஆசை ஆணவத்தாலாவது, பொன்னும் இருவர் சரீரமும் மாயைப் பொருள். ஆகவே கர்ம மானது ஆணவம் மாயைகளால் வரையறுக்கப்படுவது; எந்தக் காரியத்திற்கும் காரணம் வேண்டும். காரணமின்றிக் காரியம் உண்டாகுமென்பது பிராந்தி. ஒரு காரணமுமின்றி, “சுயா தீன இச்சைப்படி” ஆன்மாக்கள் நல்வினை தீவிளை செய்ய மென்று சில புறச்சமயிகள் பிதற்றுவார்.

இரண்டாம் அதிகாரம்—உயிரவைநிலை

அஃதாவது பலவாய் உயிர்களது தன்மை.

ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதன்.

பிறந்தநான் மேவும் பிறக்குநாள் போவுங்
துறந்தோர் துறப்போர் தோகை.

ப—ரை : துறந்தோர் தோகை - ஆன்மாக்களுள் முத்தி யடைந்தோர் தோகை, பிறந்த நாள்போனும் - ஆன்மாக்கள் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழ்ந்த நாட்களின் தோகைக்குச் சமமாம், துறப்போர் தோகை - முத்தி யடையாமல் இருக்கும் ஆன்மாக்களின் தோகை, மேல் பிறக்கும் நாள் போனும் - ஆன்மாக்கள் இனிப் பல பிறவிகளிற் பிறந்து வாழும் நாட்களின் தோகைக்குச் சமமாம்.

“துறந்தோர் துறப்போர்” என்றதினால், ஆன்மாக்கள் யாவும் அனுதியே மலபங்த முள்ளன என்பதுங் காட்டப்பட்டது. சிருஷ்டிக்குத் தொடக்கமில்லை யாதலாற் பிறந்த நாள் அந்தம், ஆதலால் ஆன்மாக்களும் அந்த மென்பது கருத்து-

கடவுள் ஒருவராய் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கினவ ராக, ஆன்மாக்கள் பலவாய் இயல்பாகப் பாசத்தடை யடையவை. கடவுள் அநாதியே நிர்மலராதலால், அவர் ஆன்மா ஆகார; சுத்த ஞானக்குபியாய் ஆணவம் மாயைகளுக்கு மேலாய் அவற்றை யடக்கியானும் சர்வ வல்லமை யுள்ளவராதலால், அவர் அவைகளாற் பினிக்கப்பட்டுப் பசவானு ரென்பது பொருந்தாது. அவற்றுள் தம்மை அகப்படுத்தினு ரென்னில் அதற்கொரு பிரயோசனமிருத்தல் வேண்டும். விளையாட்டுக் காகச் செய்கிறு ரென்னில், அந்த விளையாட்டு அவருக்குத் தேவையான பொருளாக முடிகின்றது. கடவுள் பரிபூரண ராதலால் தேவையொன்று மில்லாதவர், ஆதலால், விளையாட்டுக்காகத் தம்மை மாயைக்குள் அகப்படுத்துகிறு. ரென்பது பொருந்தாது, ஆன்மாக்கள் கடவுள்லல் வாயினும், குரியணி

லிருந்துவரும் ஒளிபோலக் கடவுளின் அம்சமென்னில். அது வம் பொருந்தாது, அவருடைய அங்சமும் அஞ்ஞானத்தைப் பொருந்தாதாதவின், சூரியனிலிருந்து ஒளி வருவதுபோலக் கடவுளிலிருந்து வருவது அவருடைய சத்தி, ஆன்மாவன்று.

கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றல்லவாயின், இரண்டு பொருள் சள் ஓரிடத்திலிருத்தல் இயலாதாதலாற் கடவுள் சர்வவியாபக ரல்லரென்று முடியுமேயென்னில், கடவுளாயினும் ஆன்மா வாயினும் இருத்தற்கு இடம் வேண்டிய பொருள்ளல். நீளம் அக வம் உயரமுள்ள பொருள்களுக்கே இடம் வேண்டும், கடவுளும் ஆன்மாவும் அப்படியான பொருள்கள்ல. ஆதலால் ஆன்மாவி னுண்மையாற் கடவுளுடைய வியாபகத்திற்குக் குறைவில்லை. கடவுள் ஆன்மாக்களோடு கலந்து நிற்குங் தன்மையிற் சத்தி யெனவும், அவைகளுக்கு ஜங்தொழில் செய்து அவற்றை ஈடுபெற்றியானாங் தன்மையிற் பதியெனவும், அவைகளைக் கடந்து நிற்குங் தன்மையிற் சிவமெனவும் சொல்லப்படுவெர். அநாதியா யுள்ள இந்த இரண்டு பொருள்களுக்குமுள்ள தொடர்பு எப் படிப்பட்டதெனில், வைத்தியனுக்கும் நோயாளிக்கும், பிதா வுக்கும் பிள்ளைக்கும், அரசனுக்கும் குடிகளுக்கு முள்ள தொடர்பு போலாம்,

(1)

முவகை ஆன்மாக்கள்

தீரிமலத்தா ரோன்றதனிற் சேன்றுர்க் என்றி
யோருமலத்தா ராயு மூர்.

ப—ரை: தீரிமலத்தார் - ஆணவம் கர்மம் மாயை யென்னும் மும்மலத்தையுடைய சகலர் எனவும், அதனில் ஒன்று சென்றுர்கள் - மும்மலங்களில் ஒன்றுகிய மாயை தீங்கி ஆணவம் கர்மம் என்னும் இருமலங்களை யுடைய பிரளயாகலரெனவும், அன்றி - இவர்களைத் தவிர, ஒரு மலத் தராயும் - மாயையுங் கன்மமுயின்றி ஆணவமாகிய ஒரு மலமுடைய விஞ்ஞானகலர் எனவும், உளர் - முவகையாய ஆன்மாக்கள் உண்டு.

பிரளயாகலர் என்னும் சொற்குப் பிரளயத்திற் கலை நீங்கி யவர் என்பதும், விஞ்ஞானகலர் என்பதற்கு விஞ்ஞானத்தாற்

கலை நீங்கியவர் என்பதும் பொருள். இவர்கள் இவ்வாறு பகுவ விசேடத்தாற் கலை நீங்கியவர்களென்றும், அநாதியே கலை நீங்கியவர்களென்றும் இருவகையினர்.

சகலர்க்கு ஆணவமலம் தூலதரமாயும், பிரளயாகலர்க்குத் தூலமாயும், விஞ்ஞானகலைர்க்குச் சூக்குமமாயும் உள்ளது. விஞ்ஞானகலைர்க்கும் மாயாகன்மங்கள் உளவாயிலும், ஆணவ வனி சூக்குமமாதலால் அவர்கள் இவற்றால் தாக்கப்படாராதலால், ஒரு மலத்தா ரெனப்பட்டனர். பிரளயாகலர்க்கு மாயை உள்தாயிலும் ஆணவவலி தூலமாதலால், அவர்கள் மாயையினாற் ரூக்கப்படாமையால் இருமலத்தா ரெனப்பட்டனர்.

இம்முவகையோருட் சகலர் பிரகிருதி மாயாபுவனங்களிலும், பிரளயாகலர் சுத்தாசுத்த மாயாபுவனங்களிலும், விஞ்ஞானகலர் சுத்தாசுத்தமாயைக்கும் சுத்தமாயைக்கு மிடையேயுள்ள சுத்த புதலுதற் சுத்தகாலமீருயுள்ள தத்துவ புவனங்களிலும் வாழ்வர்.

ஆணவ சத்திகளின் இம்முவகை நிலைகளுள், ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவர்கள் பல்வேறு வகைப்படுதலால், மூவகையான்மாக்கங்கள் ஒவ்வொரு வகையிலுள்ளனவும் பலவேறு வகையான நிலையிலுள்ளன. (2)

முவகை யான்மாக்களின் வேறுபாடு

முன்றுத்திறத் தூள்ளாரு மூலமலத் தூள்ளார்கள்
தோன்றலர்தோத் தூள்ளார் துக்கன.

ப—ரை: முன்று திறத்து உள்ளாரும் - அம்முவகையான்மாக்கங்களும், மூலமலத்துள்ளார்கள் - அனதியே ஆணவமல சம்பந்தர்களாய் இருக்கிறவர்கள், துணையுள்ளார் - பிரகிருதிமாயை என்னுந் துணையினையுடைய சகலர்; தொத் துத் தோன்றலர் - மலத்தினற் பினிக்கப்பட்டிருக்குந் தமது நிலையை அறியாதவர்.

“மூலமலத்துள்ளார்கள்” என்றதனால் விஞ்ஞானகலருக்கு ஆணவம் உண்டென்பதும், சகலர் பிரகிருதிமாயை உடையவர்

என்பதற்கு பிரளையாகலருக்கு அம்மாயை இன்றென்பதும் பெறப்படும். விஞ்ஞானுகலரும் பிரளையாகலரும் மலத்தினாற் பிணிக்கப்பட்டதை உணர்பவராம். (3)

ஆன்மா வலியற்றது

கண்டவற்றை நாளூங் கனவிற் கலங்கியிடுங்
தீண்டிறவுக் கேள்ளே சேயல்.

ப—ரை: நானும் கண்டவற்றை - நனவிலே நாள் தோறுங் கண்ட பொருள்களை, கனவிற் கலங்கியிடும் - கனவிலே மாறிக் காண்கின்ற, தின் திறறுக்கு - வலியற்ற ஆன்மாக்கனுக்கு, சேயல் என்னே - தம் சேயலாவது யாது?

திண்டிறல் என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. நனவிலே காணப்படும் பொருள்கள் மனத்திலே பதிந்திருப்பன. அந்தப் பொருள்கள் கனவிலே காணப்படுந்தனரை ஆன்மாவினுடைய இன்பதுன்ப நுகர்ச்சிக்குத் தக்கதாய் மாறும்; ஆன்மா கர்ம வசத்தால் வருந்தவேண்டியதாயில், உயிரோடிருக்கும் நன்பர் ஒருவர் இறந்தவர்போலவும், மகிழ வேண்டியதாயின் இறந்தவர் உயிரோடிருப்பவர் போலவுங் தோன்றுவர். இப்படியான கனவினாற் பிராரததவினை சிறிது அநுபவிக்கப்படுகின்றது. நனவிலே கண்டபடி கனவிலே கானும் ஆற்றல் ஆன்மாவுக்கில்லாமையால் அது திறலற்றதாகும்.

நனவுக்குச் சாக்கிரமென்று பெயர். ஆன்மா சாக்கிரமீலை விற்கும்போது: ஞானேந்திரிய மைந்தும், கனமேந்திரிய மைந்தும், சப்தாதி யைந்தும், வசனுதி யைந்தும், வாயுக்கள் பத்தும், அந்தக்கரணங்கள் நான்கும், புருடதத்துவமாகிய முப்பத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். கனவிற்குச் சொப்பனமென்று பெயர், சொப்பனத்திலே: மேற்கூல்விய மூப்பத்தைந்துள், ஞானேந்திரியமும் கர்மேந்திரியமும் ஒழுங்க இருபத்தைந்து கருவிகள் தொழிற்படும். நித்திரையாகிய சுமுத்தி நிலையில்: அந்தக்கரணங்களுட் சித்தமும், வாயுக்களுட் பிராணனும், புருடனுமாகிய மூன்றுங் தொழிற்படும். அடுத்த நிலையாகிய துரியத்திற் பிராணனும் புருடனுங் தொழிற்படும். துரியாதீதத்திற் புருடன் ஒன்றே தொழிற்படும். இந்த ஜந்து

ஈலைகளிலும் ஆன்ம முயற்சிக்கு மத்தியஸ்தானங்கள் முறையே நெற்றியும், நெற்றியின்கீழ் கழுத்துவரையும், கழுத்தின்கீழ் இருதயம் வரையும், இருதயத்தின்கீழ் கொப்பும் வரையும், கொப்புமின்கீழ் மூலாதாரம் வரையுமாம். இந்த ஜங்கு ஈலைகளுக்கும் அவத்தை யென்று பெயர், சிவதத்துவம் ஜங்கும், வித்தியாதக்துவம் ஏழும், பூதம் ஜங்கும் இந்த ஈலைகளின் போக்கு வரவுக்குக் காரணமாகாமையால் இவைகளோடு சேர்த்தென்ன னப்படவில்லை.

இந்த அவத்தைகள் நின்மலாவத்தை, யோகாவத்தை, சகலாவத்தை என மூவகைப்படும். அவற்றுள், நின்மலா வத்தையிலே ஆன்மாவானது புறக்கரண முட்கரணங்களிற் சார்ந்திருக்குங் தன்னையறிவது சாக்கிரம்; புறக்கரணத்தை விட்டு உட்கரண முயற்சியுடன் கூடித் தன்னையறிவது சொப்பனம்; போகங்களில் விருப்பீன்றிச் சலனமற்ற மனத்துடன் கூடியிருப்பது சமுத்தி; மனத்தையும் விட்டு ஞானத்துடன் கூடியிருப்பது துரியம்; சிவத்துடன் ஜக்கியம் பண்ணியிருப்பது துரியாதீதம், யோகாவத்தையிலே பிரத்தியாகாரம் சாக்கிரம், தாரணை சொப்பனம், தியானம், சுமுத்தி, சமாதியிலே தற் சொருப தரிசனங் துரியம்; சிவனைத் தரிசிப்பது துரியாதீதம். சகலாவத்தையிலே ஆன்மாக்கள் விழிப்பாயிருந்து காண்டல் கேட்டல் முதலிய தொழில்களில் நிற்றல் சாக்கிரம்; கனக கானும் நிலையாகிய தாக்குதலை வித்திரை சொப்பனம். கனவில்லாத உறுதியான நித்திரை சுமுத்தி. துன்பத்தினால் அறிவுகேடான நிலை துரியம், கருவிகளினின்றும் ஆன்மா நீங்கும் நிலை துரியாதீதம்.

ஆன்மா அறிவிக்க அறிவது

போறியின்றி போன்றும் புணராத புந்திக் கறிவேன்ற பேர்ன் றி.

ப—ரை: பொறியின்றி - ஜம்பொறிகளில் எதாயினு மொன் றில்லாமல், ஓன்றும் புணராத புந்திக்கு - ஒரு விஷ யத்தையும் அறியமாட்டாத ஆன்மாவுக்கு, அறிவு என்ற பெயர் - அறிவு என்றுரைத்த பெயர், அற நன்று - பிழையானதாம்.

புந்தி ஆகுபெயராய் ஆன்மாவை உணர்த்திற்று. நன்று இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. சகலாவத்தையிலே ஆன்மாக்கள் பொறி களினது துணைகொண்டே அறிவன; ஆதலால் அந்தங்களையிலே தாமே அறியும் அறிவில்லாதன. (5)

ஆன்மா இயல்பாக அறிவுப்பொருள்

ஓளியு மிருஞ் மூலது மலர்கட்
டெளிவி லெனிலேன் சேய.

ப—ரை: ஓளியும் - குரியன் நெருப்பு முதலிய கூடர் கரும், இருஞும் - மயக்கத்தைத் தருவதாகிய இருஞும், உலகும்-(பலவகைப்பட்ட பொருள்களோடு சிறந்து நிற்கும்) உலகமும், அலர்கண் தெளிவு இல் எனின், விழித்திருக்குங்கண்ணிற் கானுந் தன்மை இல்லையாயின், என்சேய - என்ன பயனை உடையன?

அவைக ஸிருந்தும் அவைகள் அறியப்படாமற்போம். அப்படியே, ஓளியாகிய சிவமும் இருளாகிய மலமும் உலக மாகிய மாயையும், விழித்திருக்கும் கண்ணகிய ஆன்மாவுக்கு அறியுமாற்ற வில்லையாயின், அறியப்படமாட்டா. ஆயினும், அவற்றை ஆன்மா அறிதலால், அது அறிவுப் பொருளேயாம். அந்த அறிவைக்கொண்டு, ஆன்மாவானது தொழில்களைச் செய்யும் முறைமையையும், விரும்பவேண்டியவை எவையென் பதையும் அறிதலால், அதற்கு அறிவு, தொழில். இச்சை ஆகிய முன்றும் உள்ளவைகளாம். இவைகள் முறையே ஞான சத்தி, கிரியாசத்தி, இச்சாசத்தி எனப்படும். (6)

ஆன்மா சத்தசத்து

சத்தசத்தைச் சாரா தசத்தறியா தங்கணிவை
யற்றஷத சத்தா முயிர்.

ப—ரை: சத்து அசத்தைச் சாராது - நிலைபெற்ற ஞான மாகிய சிவம் நிலையற்றனவாகிய மாயைப் பொருள்களைப் புதொகச் சுட்டியறிய வேண்டுவதில்லை (அவர் என்று மறி பவாதலால்), அசத்து அறியாது - சடப்பொருள்கள் ஒன்று

தையுமறியமாட்டா, அங்கண் - அப்படி யிருத்தலால், இவை உற்ற - சிவத்தையும் சடப்பொருள்களையும் அறிவன், சதசத்தாம் உயிர் - சத்தாகமலும் அசத்தாகாமலும் சதசத்தாயிருக்கும் ஆன்மாக்களாம்.

சாராது என்பதற்கு அறியும் விடயமாகக் கொள்ளாது எனினுமாம். ஆன்மா மலத்தினால் மறைப்புண்டு சத்தி மடங்கிக் கிடத்தலால் அசத்தாதற்கும், முத்திகாலத்தில் மறைப்பு நீங்கித் தனது சத்தி விளங்கி நிலைத்தலால் சத்தாதற்கும் பொதுவாய் நிற்றலால் சதசத்தாகும் என்றும், முத்தியிலே ஆணவும் தனது சத்தி மடங்கிக் கிடத்தலாலும் கர்மம் அற்றுப் போதலாலும் மாயை நீங்குதலாலும் இவை முன்றும் அசத்துஎன்றும் கூறுவர் ஒரு சாரார். இதிலே சத்து என்கிறு சித்து என்னும் பொருளை உடையதென்றும், சிவம் என்றும் அறிவுடையதாதலால் சித்தென்றும் மலங்கள் என்றும் அறி வில்லாதவையாதலால் அசித்தென்றும், ஆன்மா இயல்பாக அறிவுப் பொருளாயும், ஆணவு மறைப்பால் அறிவில் பொருளாயும் உண்மையால் சிதகித்தென்றும் சொல்லப்படு மென்பர் வேறொருசாரார். சிவஞானபோத மூலத்திலே சித்து, அசித்து என்னும் சொற்களே உறவாதலால், சத்து என்பது சித்து என்னும் பொருளை உடைய தென்பதே அதிகம் பொருத்தமானதாம்.

உயிர் கடவுளை எவ்வாறுறியுமெனின், அவருடைய ஞானம் கிடைக்கும்போது அதைக்கொண்டு அது அவரை அறியும். அப்படி அறியும்போது, அவரைத் தன்னின்வேறூய் அறியாது; அது அவராகி நின்றே அறியும். “‘உய்த்தல்’” என்றும் பாடமுண்டு.

‘சிவஞானத்தைப் பெறுதற்குமுன் நான் கடவுளையறிய இயலாதாயின் அவரைத் தியானித்தலும் வணங்குதலும் எவ்வாருகும்? தியான வணக்கங்களின்றி முத்தினிலை கைகூடாதே!’’ என்னில், கடவுள் தம்மை ஆன்மாக்கள் வழிபடுதற்காக அநேக மூர்த்தங்களை ஆகமங்களிலே விதித்தருளினார். அவைகள் சிவாலயங்களிலுள்ள திருவருவங்கள். அவைகளைக் கண்ணாலே தரிசித்துக் கடவுளாக நினைத்து வணங்கினால்

அவரை நேரே வணங்கும் பலனுண்டாகும். அந்தத் திருவருவங்களைக் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலாம், கோயிலிற் செய்யப்படுஞ் தொண்டுகள் அவருக்கு நேரே செய்யப்படுஞ் தொண்டுகளாம். இவைகளோடு சத்திருப்பமாகிய மந்திரங்களை யுச்சரித்தலும், தேவார திருவாசக முதலிய அருட்பாக்களைப் பாடுதலும் அவரைச் சமீபிக்கச் செய்யும் வழிகள். கோயிலுக்குப்போக இயலாத காலங்களிலே, அங்கே யிருக்குங் திருவருவங்களை மனத்திலே பதித்து வழிபடலாம். யோகநிலையைடைந்தவர்கள் கோயில்வழிபாட்டோடு யோக வழிபாடின் செய்வர். கோயில் வழிபாட்டைப் பழிப்போர் சிலர் சிற்சில வடிவங்களாகக் கடவுளை நினைத்துத் தாம் வழிபடுகிறதாகக் கூறுவர். அவர் நினைக்கும் உருவங்களும் கடவுளுடைய உருவங்களல்லவே. அவைகளிலே சிவபெருமானுடைய திருக்குணங்கள் அமையப்பெறுமையாலும், கோயிலிலுள்ள திருவருவங்களில் அவைகள் அமைந்திருத்தலாலும், அவர்களது மனம் போனபடியே என்னும் முநுவங்கள் பெரும் பயனற்றவைகள். வேறுசிலர் அவருடைய குணங்களைத் தியானிக்கிறார்களாம். குணத்தைத் தியானித்தல் அவரைத் தியானித்தலன்று. யோகக்காட்சியும் பரமசிவத்தைக் காண்பதன்று. ஆதலாறுகடவுளை நேரேயறியுஞ் சத்தஞானி தவிர்ந்த மற்றை யெல் லோரும் பிரதிமை வாயிலாகவே கடவுளை வணங்குகின்றனர். பிரதிமைகளுட் கோயிலிலுள்ள பிரதிமைகள், சிவபெருமானாற் கற்பிக்கப்பட்டமையாலும், அன்பர்களுக்கு அப்படியான உருவங்கள் தோற்றி அருள்செய்ததினாலும், சிவசத்தியாகிய மந்திரநியாசத்தினாலே அவருடைய திருவருள் தயிரில் கெய்போலத் தோன்றி சிற்றலாலும், எல்லாப் பிரதிமைகளுள்ளும் சிறந்தவைகளாம்.

(7).

ஆன்மா தன்வய மிஸ்லாத்து

இருளி லிருளாகி யெல்லிடத்தி லேல்லாம்
போருள்க ணிலதோ புவி.

ப-ரா: இருளில் இருளாகி - இருள் வந்தகாலத்து இருளாகியும், எல் இடத்தில் எல் ஆம்பொருள்கள் - ஓளி வந்தபோது ணிலங்கியும் நீற்கும் பொருள்களை, புவி இல

தோ - முமியடையதன்கே? [அப்படியான பொருள்கள் முமியிலுண்டு; அவை படிகம் முதலியன. ஆன்மா இப்படியான பொருள்களைப் போல்வது].

படிகமானது இருளிலே இருட்டன்மையாயும், நடுப்பகற் குரியாளி படும்போது ஒளிமயமாயும் இருக்கும்; அதுபோல ஆன்மாவானது ஆணவத்தோடு சேர்ந்து நிற்கும்போது அறிவு கெட்டுச் சடப்பொருளாயும், சிவஞானத்தைப் பெறும்போது முற்றறிவுடைய பொருளாயும் உள்ளது. “ஆணவத்தோடத்து விதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத் தானுவினாலே டத்துவிதமாகுநா என்னாளோ” என்றார் தாயுமானவர். ஆன்மாவானது ஆணவத்தினாலே தாக்கப்படுதலால் அது தன்வயமில்லாததாம்.

ஆன்மா சிவத்தைக் காணுமைக்குக் காரணம்

ஊமன்கண் போல வோளிய மிகவிழுளே
யாமன்கண் காணு தவை.

ப—ரா: ஊமன்கண் போல - கூகையின் கண்ணுக் குச் குரியனது ஒளி தோன்றும் விருப்பதுபோல, மன்கண் கானுதவை - சிவபெருமான் - அருநும் ஞானத்தைக் கொண்டு காணுத ஆன்மாக்கஞ்குக், ஒளியும் மிகஇருளே ஆம் - சிவமாகிய ஒளி தோன்றுமல் நிற்கும்.

“வாமன்” என்றும் பாடமுண்டு. வாமன் - சிவபெருமான்; குரியப்பிரகாசமாவது கூகையினது கண்ணிலும், மனிதர் ஆடுமாடு முதலிய உயிர்களினது கண்ணிலும் ஒரேதன்மையாகவே படுகின்றது. ஆயினும் அந்தப் பிரகாசத்தைக் கூகை காணமாட்டாமலும் மனிதர் முதலிய உயிர்கள் காணக்கூடியதாக ஏம் இருக்கின்றது. இந்த வேறுபாடு கண்களிலுள்ள வேறு பாடன்றிச் குரியப் பிரகாசத்திலுள்ள வேறுபாடன்று. அது போலக கடவுள் எல்லா ஆன்மாக்களிலும் ஒரே தன்மையாகக் கலங்கு நிற்கவும், அவைகளின் வேறுபாடான நிலைகளினாற் சில அவரையறியத்தக்கனவாயும், வேறு சில அறியமாட்டாமலும் இருக்கின்றன. ஆணவச் சார்புள்ள ஆன்மா கடவுளை அறியமாட்டாது; நிருவருட்சார்புள்ள ஆன்மா சிவஞானமாகிய

கண்ணேற் கடவுளைக் காணும். “பொல்லா விருளகற் றுங்கதீர் கூகையென் புட்கண்ணினுக், கல்லா யிருந்திடுமா ரெக்ஞமே யறிவோ ருளத்தில், வல்லா ரறிவோ ரறியார் தமக்கு மயக்கன் கண்டாய், எல்லாம் விழிமயக் கேயிறை வாகச்சி யேகம்பனே” என்று பட்டினத்தடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். (9)

ஆன்மா அருளைப்பெற முயலல்வேண்டும்

அன்றாவு மாற்றுமுயி ரங்தோ வருடேரிவ
தேன்றாவோன் நில்லா விடர்.

ப—ரா: அன்று அளவும் - அநாதியாகவே, அளவொன்று இல்லா இடர். (பிறக்கிறது) அளவில்லாத துன் பங்களை. ஆற்றும்உயிர் - தாங்கிழிற்கும் உயிர்கள், அந்தோ-ஜேயா!, அருள் தெரிவது என்று - ஆணவும் நீங்கித் திருவருளாகிய ஞானத்தைப் பெற்றுப் பேரின்பத்தை யடைவது எக்காலம்!

நாம்படுஞ் துன்பத்திற்குக் கணக்கில்லை யாதலால், அவற்றி னின்று நீங்குதற்கு முயலல் வேண்டுமென்பதும், அதற்காகக் கடவுள் விதித்தபடி நடந்து அவரிலுள்ள பற்றை வளர்த்தல் வேண்டுமென்பதும் இதன் கருத்து (10)

முன்றும் அதிகாரம்—இருண்மலை^{நிலை}.

அஃதாவது ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்து இருள்போல நிற்கும் ஆணவத்தினது தன்மை. ஆணவத்தை நீக்குதற்குக் கருவியா யுள்ள மாயையினது தன்மையும் ஆணவத்தா ஹுண்டாகுங் கர்சந் தினது தன்மையும் தோடர்புயற்றிக் கூறப்படுதலால் இவ்வதிகாரம் மும்மலங்களையும் விளக்குகின்றது,

முப்பொருளும் இன்ப துன்பமும் உள்ள பொருள்கள்

துன்றும் பவத்துயரு மின்புக் துளைப்போருளு
மின்றென்ப தேவ்வாறு மில்.

ப—ரை: துன்றும் பவத்துயரும் - நெருங்கிய பிறவித் துன்பமும், இன்பும் - முத்தியாகிய பேரின்பமும், துணைப் போருஞும் - பிறவித் துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய மும்பலங்களும் முத்திக்குக் காரணமாகிய சிவமும், இன்று என்பது இல்லாத பொருள்கள் என்று சொல்லுவது, எவ்வாறுமில் - கருதி யுத்தி அனுபவம் * என்றும் அளவைகள் எவ்வாற் குறு மில்லை.

உலகாயதன் கடவுளும் முத்தியின்பமும் ஆன்மாவும் மல மும் இல்பொருள்களைன்று கூறுவன். ஆயினும், மனிதன் விலங்கு பறவை மரம் புல் முதலியவற்றினது சரீர அமைப்பைப் பார்க்கும்போது, அந்தச் சரீரங்கள் சிமித்த காரணமாகிய கடவுளில்லாமல் அனுக்கள் தாமே கூடுவதினு இன்டாகா வென்பது புலப்படும்; ஆதலால், கடவுள் ஒருவரிருக்கிறுமென்பது அனுமானத்தாலும் பெறப்படும், பிறவியேடுத் தனுபவிக்கும் இன்பங்களுள் உலக இன்பங்கள் துன்பமாய் முடிதலும், பயன் கருதாது கடவுளை வழிபடலால் வருமின்பம் இன்பமாகவே சிலைத்தலும் நாம் காண்கின்றேம். இதனாலே சிவானுபவத்தாற் பெறப்படும் சித்திய இன்பமாகிய முத்தியின்ப உண்மையும் கொள்ளப்படலாம். (1)

ஆணவத்தினுண்மை அனுமானத்தால்துணியப்படும்

இருளான தன்றி யிலதேவையு மேகப்
போருளாகி நிற்கும் போருள்.

ப—ரை: எவையும் - உஸகத்திலேயுள்ள பலவனுக்கப்பட்ட பொருள்களும், ஏகப்பொருளாகி - (அவற்றின்தன்மை தோன்றுமல்) ஒரே பொருளாக, நிற்கும் பொருள் - தோன்

* சுருதியாவது வேதாகமங்களாகிய கடவுள் வாக்கு. அநுபவமாவது இந்திரியங்களால் அறியப்படும் அறிவு; யுத்தியாவது அநுபவங்கள்வை அளவை நூற்படி பலவாறுகப் பொருத்தலாற் பெறப்படும் அறிவு, இவை முறையே உரை, கருதல், காண்டல் எனப்படும்.

நச் செய்யும் பொருள், இருளானதன்றி இலது - இருஞ்சுவான பொருளன்றி வேறு பொருள் இல்லை.

இருள் மிகுந்த இரவிலே, வழியில் நிற்கும் மரம் மரமாகத் தோன்றுது, அவ்வழிச் செல்வோர் அதைக் காணது அதிலே தலையைத் தாக்குவர். அதிலே கிணறிருந்தால், கிணறுதோன்றுமையாற் கிணற்றுள் வீழ்வர்; பாம்பு கிடந்தால், அதுதோன்றுமையால், அதிலே மிதித்துக் கடிக்கப்படுவர். இவ்வாறு, பொருள்களுடைய தன்மையை மறைப்பது இருஞ்சுவமான பொருள். பதி பசு பாசங்களின் தன்மை மறைக்கப்படுகின்றபடியால், அவற்றை மறைப்பதாகிய இருள்போன்ற ஒன்று இருத்தல்வேண்டும் என்பது அநுமானம், இப்பொருள்ஆணவும் எனப்படும். இது பிறவித் துன்பத்தை மறைத்து அதை இன்பமாகக் காட்டி, ஆன்மாவை அத்துன்பத்துக்குக் காரணமாகிய விணையிலே சேலுத்துகின்றது; வீட்டின் பேரின் பத்தை மறைத்துத் துன்பமாகக் காட்டி, அந்தவழியில் ஆன்மாவைச் செல்லவிடாது தடுக்கின்றது; கடவுளுடைய திருவருளின் பெருமையை மறைத்து ஆன்மாவுக்கு அகந்தை மமதைத் தனி உண்டாக்கி மயக்குகின்றது அகந்தை மமதைகள் “யான்” “எனது” எனவும்படும். இவைகள் மயக்கங்கள் என்பதை “யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானேர்க்குயர்ந்த உலகம்புகும்” என்னுங் திருவாக்காலுங் தெளிக்.

ஆணவத்தின் குணங்கள்; மோகம். மதம், ராகம், விஷாதம், சோஷம், வைசித்திரியம், அரிசம் முதலியன. மோகம் கல்லறிவை மயக்குவது. மதம் உலகஇன்பங்களை மேலாக மதிக்கச் செய்வது. ராகம் உலக இன்பங்களில் ஆசையை உண்டாக்குவது. விஷாதம் அனுபவித்த இன்பம் பின்புகிடையாதபோது வருத்துவது. சோஷம் பற்றுள்ளவர்களிலிருந்து நீங்கவேண்டிய காலத்தில் வருத்தி உடம்பை மெலியச் செய்வது. வைசித்திரியம் ஆன்மா தன்னிலுள்ள குற்றங்களைக் கடவுளிலேற்றித் தன்னுடைய பெருமைகளை வியந்து அதிசயிக்கச் செய்வது. அரிசம் உலக இன்பங்களை அநுபவிக்கும் போது ஆன்மா தனக்கு ஒரு குறையுமில்லை என விணைக்கச் செய்வது. இவற்றுள் ராகமாகிய அவாவே உயிர்களை அதிகமாய் அலைப்பது “அவாவெள்ளக் கள்வனேஜை” * என, மணிவாசகப்பெருமானாரும், “அவாவென்பதெல்லா வுயிர்க்கு

மெஞ்ஞான்றுங், தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து” (37-1) எனத் திருவள்ளுவநாயனாரும் பாடியருளினார்கள்.

ஆணவம் - அனுவாக்குவது அனு - மிகச் சிறிப்பொருள். ஆன்மாவின் சர்வங்ஞத்துவத்தைத் தடுத்து அதின் அறிவை அனுவாக்குவதினால் ஆணவமெனப்படுகிறது. (2)

ஆணவம் இருளிற் கொடியது

ஒருபோருளுங் காட்டா திருளூருவங் காட்டு
மிருபோருளுங் காட்டா திது.

ப - ரை: இருள் - இருளானது, ஒரு பொருளங் காட்டாது - மற்றைய பொருள்களைக் காட்டாதாயினும், உருவங்காட்டும்-தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டும்; இது - இந்த ஆணவமானது, இருபோருளுங் காட்டாது - பிற பொருள்களையும் தன்னையும் மறைக்கின்றது; ஆதலால், இது இருளினுங் கொடியது.

இருள் தன்னுடைய உருவத்தைக் காட்டுதலினாலே, இருள்ளபோது விளக்கோடு போவார்கள்; விளக்கில்லையாயின் ஆவதானமாய்ப் போவார்கள். ஆதலால், இருளினால் துங்பமடைவோர் மிகச் சிலர். ஆணவ இருளானது தன்னைக் காட்டாது நிற்றலால், ஆன்மாக்கள் அதினுடைய வஞ்சனையை உணராமல், ஒவ்வொரு நிமிஷமும் அதனால் மயக்கமுற்று, அதினுடைய வலையிற்கிக்கி வருங்குதின்றன. ஒருவன் கொடிய கொலைத்தொழிலில்ச் செய்யும்போது, அதைச் சரியான செயலென்று கிணைத்துச் செய்கிறோன்; கைக்கடலி வாங்குகிறவன் தன்னுடைய செயல் மிகச் சாதுரியமானதென்று கிணைத்து அந்தத் தீயதொழிலில்ச் செய்கிறோன். புலாலுண்ணல் தீயசெயலென்று உணர்ந்தவர்களும், “அஃதெப்படியாயினு மாகுக, நாம் உண்போம்” என்று சொல்லக்கடியதாகப் புலாலிலே பேராசை யுண்டாகின்றது. இப்படியே, தீயசெயல்களை நல்ல வைகள் போலக் காட்டித் தன்னை மறைத்து அடுத்துக் கெடுக்குங் குணமே ஆணவத்திலுள்ள பெரும் பொல்லாங்காம்.

* திருவாசகம்—திருச்சதகம் 21,

ஆணவம் அநாதியாய் ஆன்மாவோடுள்ளது

அன்றளவில் யுள்ளோளியோ டாவி பிடையடங்கி
யின்றளவு நின்ற திருள்.

ப—ரை: அன்று அளவி - அநாதியே ஆன்மாவோடுள்ளதாய், உள் ஒளியோடு ஆவியிடை அடங்கி - அவ்வான்மாவுக்குப் பிராணங்கிய சிவமும் அதனேடு நிற்க, அந்தச் சிவத்தைச் சாராது ஆன்மாவைச் சார்ந்து, இருள் - ஆணவமானது, இன்றளவும் - இன்றுவரைக்கும், நின்றது - நிங்காது நின்றது.

மாயை கர்மமாகிய மற்றைய மலங்கள் சர்வசங்கார காலத்தில் ஆன்மாவைவிட்டு ஒதுங்கின்ற மகாசிருட்டித் தொடக்கத்தில் அதைச் சார்வன. ஆணவமானது சர்வசங்காரத்திலும் ஆன்மாவோடு நிற்பது. ஆகவே அது முத்தினிலை வரைக்கும் ஆன்மாவினின்றும் நீங்காதது. அது ஆன்மாவோடு சிற்குமன்றி, ஆன்மாவுக் குயிராய் சிற்குஞ் சிவத்தைப்பற்றுது.

ஆணவம் அநந்த சத்திகளை யுடையது

பலரைப் புணர்ந்துமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங் கணவர்க்குஞ் தோன்றுத் கற்பு.

ப—ரை: பலரைப் புணர்ந்தும் - என்னில்லத் ஆன்மாக்களைப் பொருந்திக் கண்து நின்றும், இருட் பாவைக்கு - ஆணவமாகிய பெண்ணுக்கு, தனவர்க்கும் என்றுஞ் தோன்றுத் கற்பு உண்டு - தனது நாயகராகிய ஆன்மாக்கனுக்குத் தன்னைக் காட்டாம் விருக்கும் நியம முண்டு.

கற்புள்ள பெண்கள் பிற ஆடவர்களோடு சேராதவர் களாய்த் தம்முடைய சொந்த நாயகருக்குத் தம்மைக் காட்டி சிற்பர். இவர்களுடைய தன்மைக்கு முழுமாருக. ஒரு ஆன்மாவைப் பிடித்திருக்கும் ஆணவமே பிற ஆன்மாக்களோடு சேர்ந்தும் அந்த ஆன்மாவுக்குஞ் தன்னைக் காட்டாமல் நிற்கின்றது. “ஓவ்வோ ரான்மாவையும் பிடித்திருக்கும் ஆணவம் வேறு ஒன்று?” என்னுங் கேள்விக்கு விடையாக, அது வேறன்று

என்பதைக் காட்ட “இருட்பாவை” என்றும், அது பல வகைச் சத்தியடைய தென்பதைக் காட்ட “பலரைப் புணர்ந்தும்” என்றுங் கூறப்பட்டது. “ஒன்றதாய் அநேகசத்தியுடையதாய்” என்றார் பிறரும். (5)

ஆணவம் மெய்யுணர்வைத் தடுப்பது

பன்மொழிக் ளேன்னுணரும் பான்மை தேரியாத தன்மையிரு ளார்தந் தது.

ப—ரை : பன்மொழிகளென் - வேறு பல காரணங்களைப் பேசிப் பயனென்ன, உணரும் பான்மை தெரியாத தன்மை - (ஆன்மா உன்மைகளை) அறியாமல் நிற்கும் மயக்கம், இருளார் தந்தது - ஆணவம் தந்த மயக்கமாம்.

(1) சிலர் இந்த மயக்கம் மாயையினால் உண்டான தென்பர், சர்வசங்கார காலத்திலே மாயை ஆன்மாவினின்றும் நீங்கும்போது ஆன்மா ஞானத்தைப் பெருமையாலும், மாயையினால் உண்டாக்கப்பட்ட சரீரம் அஞ்ஞானத்தைச் சிறிது நீக்கி நன்மை தீமையை ஒருவாறு உணருத்தற்குக் கருவியாயிருத்தலாலும். அஞ்ஞானத்திற்கு மாயை காரணமென்பது பொருந்தாது.

(2) வேறு சிலர் இதற்குக் காரணம் கர்மம் என்பர். கர்மமானது மோகம், மதம் முதலிய மயக்கங்களின் காரியமாதலால் அது மயக்கத்துக்குக் காரணமாகாது.

(3) வேறு சிலர் ஆணவமானது ஞானத்தின் இன்மையன்றி ஒரு பொருளான்றென்பர். அது இல்பொருளாயின், அதிலிருந்து உள்ள பொருளாகிய அவா உண்டாகாது. அதலால், ஆணவம் ஞானத்தின் இன்மையன்று, ஆன்மாவின் மயக்கத்துக்குப் பலர் பலவாறு காரணங் கற்பித்தலால், “பன்மொழிக் ளென்” என்றார்.

ஆன்மா அறியவேண்டிய உன்மைகளாவன: கடவுள் ஒருவர், நாம் அவருக்கு அடிமையாகிய ஆன்மாக்கள், நம்மைப் பீடித்திருப்பது மலம், அம்மலத்தினின் றும் நீக்கி நித்தியானங்

தத்தை யனுபவிப்பதே நாம் அடையவேண்டியங்களை என்பன முதலானவையாம்.

ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமன்று

இருளின்றேற் றுன்பே னுயிரியல்பேற் போக்கும்
போருளுண்டே லோன்றுகப் போம்.

ப—ரா : இருள் இன்றேல் - ஆணவம் என்ற பொருள் இல்லையாயின், துங்பு ஏன் - ஆன்மாவுக்குப் பிறவித் துங்ப மிராது; உயிரியல்பேல் - இந்த ஆணவம் ஆன்மாவின் குண மாயின், போக்கும் பொருள் உண்டேல் - ஆணவத்தைக் கெடுக்கத்தக்க பொருளொன்று உள்ளதாயின், ஒன்றுகப் போம் - (அப்பொருள் ஆணவத்தைக் கெடுக்கும்போது) அக் குணத்தையுடைய பொருளாகிய ஆன்மாவுங் கெட்டுப்போம்.

“இருளின்றேல் துங்பேன்” என்று, “துங்பத்துக்குக் காரணம் ஆணவம்” என்றதினாலே, துங்பத்துக்கு நேரே கரரணமாகிய கர்மம் ஆணவத்தா லுண்டாவதென்பது பெறப்படும்.

குணம் அழியும்போது குணத்தையுடைய பொருளும் அழியவேண்டும். நெருப்பின் குணமாகிய குடி இல்லாமற் போகும்போது நெருப்பும் இல்லாமற்போம். நான்கு பக்க மும் சமமாயிருத்தல் சதுரத்தின் குணம். சமமா யிருக்குங் குணங்கெடச் சதுரமுங்கெடும், அதுபோல, ஆணவம் ஆன்மாவின் குணமாயின், அது திருவருளாற் கெடும்போது ஆன்மாவுங் கெடவேண்டும். முத்தினிலையில் ஆன்மா கெடாதிருத்தலால், ஆணவம் அதன் குணமன்று என்பது அநுமானம்,

ஆணவம் அநாதி

ஆசாதி யேலனைவ காரணமேன் முத்தினிலை
பேசா தகவும் பிணி

ப—ரா : ஆசு ஆதியேல் - ஆணவமானது ஆன்மாவை இடையிற் சேந்ததாயின், அனைவ காரணம் என் - அது அதைச் சேந்தற்கு இடையிலுண்டான காரண மென்ன;

(அன்றியும்), முத்தி நிலை - (ஆன்மா சுத்தமாயிருக்கும்) முத்தி நிலையிலும், மினி பேசாது அகவும் - ஆணவும் ஒரு காரணமுமின்றி, முன்போலவே, அதைத் திரும்பவும் பிடித் தல் கூடும்.

ஒரு பொருள் இருந்தபடி யிருப்பதற்குப் புதுக் காரணம் வேண்டியதில்லை. [உ—ம] (1) பலகையில்லை விருக்கும் புத்தகம் இருந்தபடியே யிருப்பதற்குப் புதிதாகக் காரணஞ் சொல்ல வேண்டியதில்லை. எந்தெந்தத் தத்துவங்கள், அதை அந்த இடத்தில் முன் நிறுத்தினவோ, அவைகளே அதைப் பின்னும் நிறுத்தத் தக்கவை. அந்தப் புத்தகம் பின்பு அதிலில்லை யாயின். அந்த மாறுதலைச் செய்தற்கு ஒரு புதுக்காரணம் வேண்டும். அந்த இடத்தில் அதை நிறுத்தின தத்துவங்கள் குறைந்தாயினும் கூடியாயினும் இருத்தல் வேண்டும். அந்தப் பலகையைச் சரித்தலாகிய ஒரு தத்துவம் கூடுவதால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும்; அல்லது அந்தப் பலகையைத் தாங்கினிற்கும் கால்கள் இரண்டு விலகுவதனால் அந்தப் புத்தகம் விழக்கூடும். (2) முன் பனிக்கட்டியாயிருந்த பொருள் பின்னுங்கட்டியாயிருக்கக் காரணங்களே தேடவேண்டியதில்லை. பின்பு அது நீரானால், அதற்குக் காரணம் வேண்டும். இப்படியே ஒரு பொருளினது நிலைமை மாறும்போது அந்த நிலை மாறுதற்குக் காரணம் வேண்டுமோதலால், ஆணவமானது முன் வேறிடத்தில் நின்று பின் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததாயின், அந்த ஆணவத்தின் நிலையை மாற்றி ஆன்மாவோடு சேர்ந்த ஒரு காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அப்படி அதை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க பொருள் ஓன்றுமில்லை. ஏனெனில், ஆன்மாவும் ஆணவுமுமல்லாமல் நிற்கும் பொருளாகிய கடவுள் பேரருஞ்சியதொலால், ஆன்மாவுக்குத் துன்பத்தை வருவிக்கும் மலத்தை அதனேடு சேர்க்கபாட்டார். ஆன்மாவும் அறிவுடையதாதலால் தனக்குத் திமையால் ஒரு பொருளைத் தேடிப்பிடியாது. ஆணவும் சித்துப் பொருளான்றுதலால் தானாக ஆன்மாவைச் சேர்மாட்டாது. ஆணவத்தை ஆன்மாவோடு சேர்க்கத்தக்க காரணமில்லையாயின், ஆணவும் ஆன்மாவை இடையிட்டுச் சேர்ந்ததன்றென்பது துணியப்படும். ஆதலால், ஆணவும் அநாதியே ஆன்மாவோடுள்ளது. அன்றியும், சுத்தமான ஆன்மாவை ஆணவும் இடையிலே தானாகப் பிடித்ததாயின், ஆன்மா முத்தி

யடைந்த பின்னும் அது ஆன்மாவோடு சேரத்தக்கதாகும். முத்திக்குப் பின் ஆணவார் ஆன்மாவைச் சேருவதில்லையாத லால். அது ஆன்மாவை யிடையிலே சேர்ந்ததன்றென்பது துணிபாம்.*

+
ஆணவத்தின் சத்திகள் ஆன்மாவின் இன்ப துன்ப நுகற்சியாற் பிறக்கும் மெய்யறிவாலே தடுக்கப்படு கின்றன. நல்வினை செய்தலால் வருபின்பம் நல்வினை யிலே விருப்பையும், தீவினையால் வருந்துன்பம் தீவினை யிலே வெறுப்பையும் ஆக்கி, ஆணவமல சத்தி ஒரு வாறு மடங்குதற்கும் கருவியாகின்றன. இறுதியிலே ஆணவசத்திகள் முற்றுகத் தடைப்படலும் திருவருள் நுகர்ச்சி நிறைவாதலும் நிகழ்கின்றன. இங் நிகழ்ச்சி முத்தி யெனப்படும்.

தீவினைப்பயனை ஒருகால் மாத்திரம் அநுபவித்தால் அத் தீவினைக்குக் காரணமாய் நின்ற அவா கெட்டுப்போகாதென்பது சிறைத் தண்டனையை அநுபவித்த கள்வன் பின்னும் களவு தொழிலில் முயல்வதால் அறியப்படும். (8)

ஆணவத்தைக் கெடுக்கும் ஒரு கருவி மாயை

ஒன்று மிகினு மோளிகவரா தேவுள்ளாம்
என்று மகலா திருள்.

* மனித சாதியாரிலே தீயகுணங் தோன்றிய வழியை அறி தற்கு மேலைத்தேச பண்டிதர் அநேகர் பெரும் முயற்சி செய்கின் ரூர்கள். இந்த ஆராய்வு மலடி மைந்தனைத் தேடுதல்போல் வீண் செயலாம். தீய குணங்களுக்குக் காரணமாயுள்ள ஆணவம் இடையிலே தோன்றியதன்று. அது ஆன்மாவோடு அநாதியாய் உள்ளதென்பதே அவர்கள் அறியவேண்டியது. ஆணவம் ஆன்மாவைச் சேர்ந்ததன்று. இந்த உண்மை இச் செய்யுளில் வற்புறுத்தப்பட்டது. அறிவு தொழிலில்லாதலாகிய மாயையையும் ஆணவம் பந்திக்கும் என்று சிலர் கூறுவர். இது முயற்கொம் பைச் சாத்தன் ஒடித்தான் என்பது போலாம்,

ப—ரை : உள்ளம் - ஆன்மாவானது, ஒன்று மிகினும் ஒளி கவராதேல் - மாயையினால் உண்டாகிய உடம்பு முதலிய வைகள் கிடைத்த காலத்தினும் அறிவைப் பெற்றாட்டா தாயின், இருள் என்றும் அகலாது - ஆணவ மயக்கம் ஒரு காலமும் அதை விட்டுநீங்காது.

ஆன்மா முத்தியில் ஆணவத்தினின்று நீங்குகின்றது; ஆதலால் மாயையினுடைய சார்பினால் அது அறிவைப்பெறு மென்பது கருத்து; “மாயைகொடுமல மழிப்பன் முன்னேன்” என்றார் பிறரும். மாயை = மா + யா; மா என்பது ஒடுங்குதல்; யா என்பது விர்தல்; அஃதாவது, தத்துவங்கள் தன்னில் ஒடுங்குதற்குஞ் தன்னில்லின்று தோன்றுதற்கும் முதற்காரணமாயுள்ள பொருள் என்பது. மாயையானது சுத்தமாயை, விந்து, குண்டலினி, குடிலை என்னும் பெயர்களுண்டு, அசுத்தமாயைக்கு அதோமாயை. மோகினி என்னும் பெயர்களுண்டு,

சுத்தமாயையிலிருந்து வாக்கும், கலையும் சுத்தத்துவங்களும் தோன்றும். வாக்காவது எழுந்தொலிகளின் வடிவின தாய் அபரஞானத்தைக் கெடுப்பது. இது தூலவைகரி, சூக்குமைவைகரி, மத்திமை, பைசங்கி, சூக்குமையென ஜவகைப்படும். இவற்றுள் தூலவைகரி பிறர் செவிக்குக் கேட்பது; சூக்குமைவைகரி தன்செவிக்கு மாத்திரங் கேட்பது. மத்திமை செவிக்கெட்டாததாய் சூக்குமைய் அட்சரங்கள் பிரிந்து தோன்ற வருவது. இவைகள் மூன்றும் சவிகற்ப ஞானத்துக்கேதுவாவன. பைசங்தியானது அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்றுது நிர்விகற்ப ஞானத்துக்கு ஏதுவானது. சூக்குமையானது ஞான ஒளியாய் ஏனைய வாக்குக்கள் தோன்றுதற்குக் காரணமாய் அழிவற்றதாயுள்ளது.

வாக்கிலிருந்து சுத்தப் பிரபஞ்சங்கள் தோன்றும். சுத்தப் பிரபஞ்சங்களாவன. அகரம் முதலிய ஜம்பத்தொரு அக்கரங்

* மலகன்முடையோர் வாழுதற்கு இடமாகாமையாலும் இன்பத்தையே கொடுத்தலாலும் சுத்தமாயை எனப்பட்டது.

களும், பிரணவம் முதலிய எண்பத்தொரு பதங்களும், ஈசானம் முதலிய பதினெடு மந்திரங்களுமாம்.

கலையானது சிவசத்தியால் அதிட்டிக்கப்பட்டு ஏனைய பிரபஞ்சங்களைத் தாங்கி விற்பது. இவற்றை அதிட்டிக்கும் சத்தியானது தொழில் வேறுபாட்டால் விவிர்த்தி. பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதை என ஐந்து பெயர்களைப் பெறும். அது ஆன்மாக்களின் பந்தத்தை நீக்குங்கால் விவிர்த்தி யென்றும், விவிர்த்திபெற்ற ஆன்மாக்களை அங்கிலையில் விறுத் துங்கால் பிரதிட்டை யென்றும், அவற்றிற்கு ஞானத்தைப் பயப்பிக்குங்கால் வித்தையென்றும், ஞானத்தைப் பெற்றவைகளில் விருப்பு வெறுப்பைச் சாந்திபண்ணுங்கால் சாந்தி யென்றும், சாந்திநிலையையுங் கடக்கச் செய்யுங்கால் சாந்தியதை யென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனால் அதிட்டிக்கப்படும் கலைகளும் முறையே இப்பெயர்களைப் பெறும்.

சத்த தத்துவங்களிலிருந்து புவனங்கள் தோன்றும். கலை, தத்துவம், புவனம் ஆகிய மூன்றும் அத்தப் பிரபஞ்சங்களைப்படும். சத்தப்பிரபஞ்சங்களும் அத்தப் பிரபஞ்சங்களும் அத்துவாக்கள் எனப்படும்.

சத்த தத்துவங்களான சிவம்,* சத்தி,* சதாசிவம், சுசுரம், சத்தவித்தையாகிய ஐந்துமாம். இவற்றுள்,

* சிவத்துவமும் சத்திதத்துவமும் உருவமில்லாதவைகளாயினும், கிறுபோலவும் வட்டம்போலவும் ரூபிக்கப்படும். சிவவிங்கம் நீண்டதாய் நாதரூபமாயும், பீடம் வட்டத்த விந்துரூபமாயும், முறையே சிவமாயுஞ் சத்தியாயும் அமைந்துள்ளன. “நாதம் விங்கமிதிஞ்ஞேயம் பின்துபீடமுதாற்றுதம்” என்பதை வாதுளத்திற் காண்க. இந்தச் சிவம் சதாசிவம் எனவும், சத்தி மனோன்மனி எனவுஞ் சொல்லப்படும், “விங்கேசம்பு ஸமுத்பூதோநாம்நாஸதா சிவேனது | பீடேசத்தி: ஸமுத் பூதோநாம் சைவமனேன்மனீ॥” என்று சுப்பிரபேதங்கறுகின்றது. குடிலையாகிய பிரணவமே சகல தத்துவங்களுக்கும் மேலாய் விற்றலாற்போலும் அதற்குக் கர்த்தாவாகிய விநாயகக்டவுள் முதல் வணங்கப்படுவதும், பிரணவாக்சரம் மந்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் முதலில் உச்சரிக்கப்படுவதுமாம்.

சிவதத்துவம் சிவபிரானது ஞானசத்தியின் சங்கற்பத் தால் சுத்தமாயையிலிருந்து தோன்றுவது குக்குமை வாக்காகிய நாதம் இத்தத்துவத்தைப்பற்றி நிற்றலால் இது நாதத்துவம் எனவும்படும். இப்படிச் சிவதத்துவமாய் நின்ற சுத்தமாயை சிவபிரானது கிரியாசத்தியின் சங்கற்பத்தினால் சத்தி தத்துவமாகும். இது பைசந்தி யென்னும் வாக்கிற்குப் பற்றுக்கோடாகவின் விந்து தத்துவமென்றும் பெயர்பெற்று நிற்கும். சிவபிரானது ஞானக் கிரியா சத்திகளின் சங்கற்பத்தாற் சத்தி தத்து வத்தினின்று சதாசிவ தத்துவம் தோன்றும். இதிலே கிரியாசத்தியின் சங்கற்பம் மிக்குச் செல்லுதலால் இது விருந்து ஈசுரதத்துவமும், இதிலே ஞானசத்தியிக்குச் செல்லுதலாற் சத்தவித்தியா தத்துவமும் தோன்றும்.

இவற்றிலுள்ள சிவசத்திகளும், அவற்றின் கலை களூர், ஆன்மாக்களும், அடுத்த பக்கத்திற் காட்டப் படும் கோட்டுவடிவத்திற் காண்க.

அசுத்தமாயையிலிருந்து காலம் நியதி கலையாகிய மூன்றுங் தோன்றும். காலம் ஆன்மாக்களுக்குரிய இனா துன்ப மாகிய போகங்களை அனுப்பிக்கவேண்டிய காலங்களிலே சிவ சத்தியினுடைய தூண்டுதலால் அனுபவிக்கச் செய்வது. நியதி அவரவர் செய்த கர்மத்தின் பலனை ஏறுமலும் குறையாமலும் அளவாக அனுபவிக்கும் ஒழுங்கைச் செய்வது (நியதி-ஒழுங்கு). கலையானது கர்மத்தினால்வரும் இன்பதுன்ப நுகர்ச்சியினால் ஆணவப்பினிப்புக் குறைய, ஆன்மாவினது கிரியாசத்தி சிறிதுசிறிதாக விளங்குவதற்குத் துணையாய் நிற்பது. கலையினின்றும் வித்தை தோன்றும். இது ஆணவவலி குறைய, ஆன்மாவினது ஞானசத்தி விளங்குவதற்குத் துணையாய் நிற்பது வித்தையினின்றும் இராகம் தோன்றும். இது ஆன்மாக்களின் மலத்துக்குத் தக்கதாகப் பிரகிருதித் தத்துவத்திலுள்ள விஷயங்களிலே செல்லுங் தன்மையான ஆசையை யுண்டாகச் செய்வது. ஆதலால் இது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி முயற்சி

தத்துவம்	சத்திகள்	கலைகள்	ஆன்மாக்கள்
சிவ தத்துவம்	நானசத்தி	இந்திரை முதலிய 10	சூக்ஞமலய வாசன மாத்திரமுள்ள முத்தர்
சத்தி தத்துவம்	கிரியாசத்தி	நிவிர்த்தி முதலிய 5	தாலலய வாசனயுடைய முத்தர்
சதாசிவம்	ஈசானி முதலிய 5 ஆரணி முதலிய 3	சுவிரி முதலிய 38	அனுசதாசிவர் முதலியோர்
கசரம்			வித்தியேசுரர் உருத்திரர்
சுத்த வித்தை	வாமை முதலிய 9		நந்தி முதலிய கணங்கள் கீழ் ஓள் உருத்திரன், மால், அயன் முதலி யோரைத் தொழிற் படுத் தும் உருத்திரன், மால், அயன் முதலி யோர்.

செய்யத் துணையாவது. இவ்வைந்து தத்துவங்களும் ஆன்மாவின் பஞ்சகஞ்சகம் (ஐந்து சட்டை) எனப்படும். இராகம் வித்தை கலை ஆகிய மூன்றும் ஆன்மாவினுடைய இச்சாஞ்சனக் கிரியாசத்திகள் தொழில் செய்தற்குத் துணையாதலால், அது தன்னையுணர்ந்து, நான் இச்சிக்கிறேன், நான் அறிகிறேன்.

நான் செய்கிறேன் என்று கருதுகின்றது. இப்படிக் கருதுவிக்கும் தத்துவம் புருடத்துவம் எனப்படும்; திரியும் எண்ணெயும் நெருப்புஞ்சேர விளக்கென்ற பொருள் தோன்றுவது போல, கலை வீத்தை இராகம் ஆகிய மூன்றுஞ்சேரப் புருஷ தத்துவம் தோன்றும். இத்தன்மைத்தாகிய ஆன்மாவையே புருடன் என்பாருமூளர். கலையினின்றும் மூலப் பிரகிருதி தோன்றும். காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருஷன், மூலப்பிரகிருதி ஆகிய ஏழும் வித்தீயா தத்துவங்க ளேப்படும்.

பிரகிருதியிலிருந்து குணதத்துவம் தோன்றும், இதிலே சத்துவம், ராஜசம், தாமசம் என்னும் மூன்று குணங்களும் சமமாய் நிற்கும். சத்துவ குணமானது மன உறுதி, சாமர்த்தியம், சாந்தம், பெருமகிழ்ச்சி, நேர்மை, நன்முயற்சி, இனிமை, பொறுமை, திருப்தி, மோக்ஷாச, இந்திரிய அடக்கம், சீவகாருண்ணியம் ஆகிய இவைகளை உண்டாக்கும். இராஜச குணம் கடினம், உலக விஷயங்களில் உற்சாகம், செருக்கு, தயவின்மை, உலகவின்ப இச்சை, இடம்பாசாரம் ஆகிய இவைகளை உண்டாக்கும், தாமச குணம், திருப்தியின்மை, சோப்பல், இழவான சீவியம், தீய உணவிலிச்சை, பேருண்டிப் பிரியம், பிறருக்கிடர்செய்தல், அறிவினம் ஆகிய இவற்றை உண்டாக்கும்: குணதத்துவத்தினின்றும் சத்துவம் மிக்கதாய்ப் புத்தி தோன்றிப் போருள்களை ஆராய்ந்து சிச்சயிக்கும். புத்தியினின்றும் இராஜசம் மிக்கதாய் அகங்காரம் தோன்றி அகங்கைக்குக் காரணமாய் உடம்பிலுள்ள வாயுக்களை எழுப்பித் தோழில் செய்தற்குக் காரணமாகும். இது சத்துவம் மிகுந்து நிற்கும்போது தைசதமென்றும், ராஜசம் மிகுந்து நிற்கும்போது வைகளியென்றும், தாமசம் மிகுந்து நிற்கும்போது பூதாதி யென்றும் பெயர்பெறும். இவற்றுள் தைசதத்தினின்றும் மனம் தோன்றி இச்சைக்கிடாகி, இச்சித்தவற்றிலே பொறிகளைச் செலுத்தி இது இன்னதன்று சங்கற்பித்துப் பின்பு ஜயற்று நிற்கும். முன் கண்ட ஒருவரை நாம் காணும்போது அவருடைய சினிப்பேனும் அவரைப்போன்ற ஒருவரது நினைப்பேனும் மனத்துக்குத் தோன்றி இவர் அவர் என்ற சங்கற்ப முண்டாகும். அது சிச்சயமாகாவிடில் அதைச் சிந்திக்கும்போது அவரோ வெறே

வரோ என்ற ஜயமுண்டாகும், இவ்வாறு தூக்கிச் சிந்திக்கும்போது மனம் சித்தமெனப்படும். ६

தைசத்தினின்று காது, துவக்கு, கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஞானேந்திரியங்களைத்தும் தோன்றும் * வைகரி யகங்காரத்தினின்றும் கர்மேந்திரியங்களாகிய வாய், கால், கை, பாயு, உபத்தம் என்னும் ஜங்கும் தோன்றும். பூதாதி யகங்காரத்தினின்றும் சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்னும் ஜங்கு தன்மாத்திரைகள் தோன்றும். † தன் மாத்திரைகள் ஜங்தினின்றும்

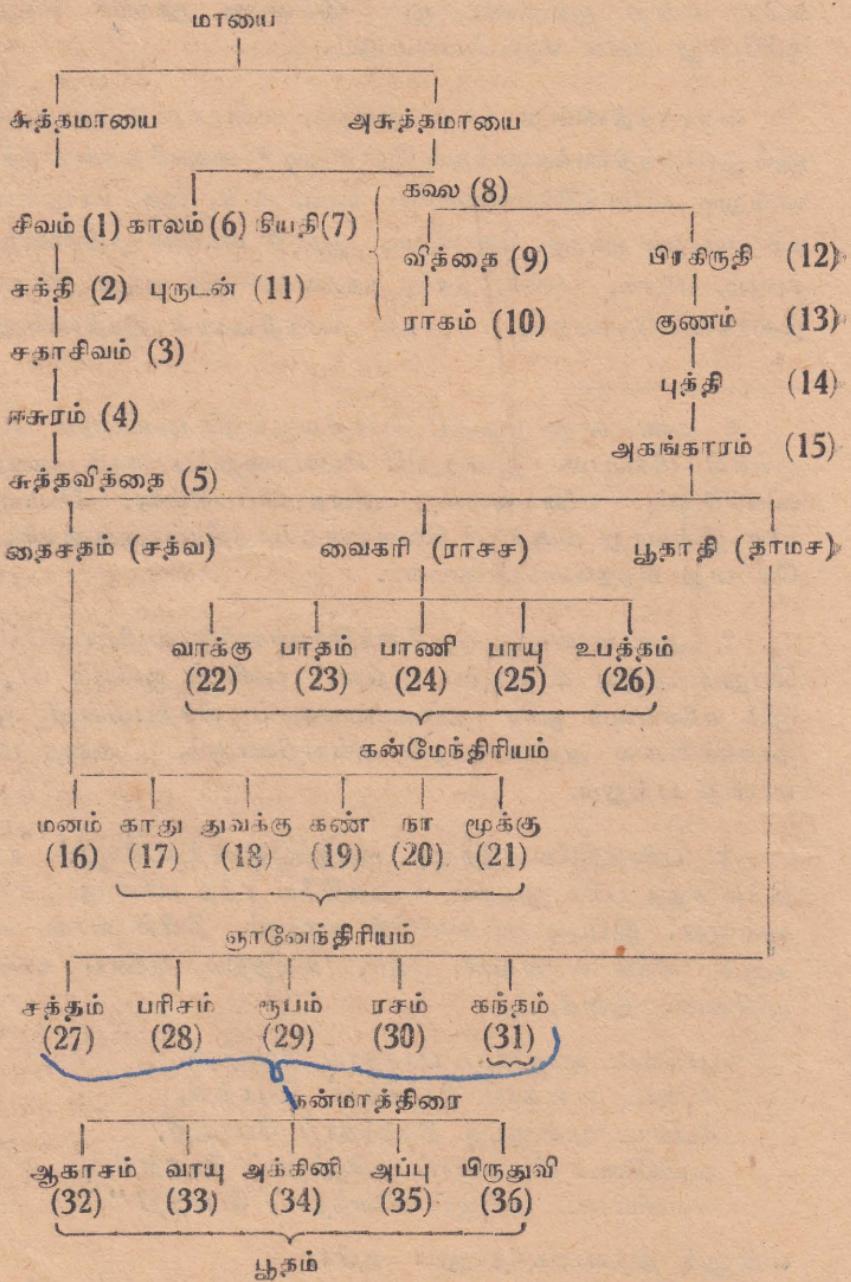
६ கண், காது முதலிய பொறிகளுக்குப் புலப்படும் பொருள்கள் மிகப்பல. இவற்றுட் சிலவற்றையே நாம் அவதானிக்கிறோம்; ஏனையவற்றை அவதானிப்பதில்லை, பொருள்களை இவ்வாறு வகுத்துச் சிலவற்றை மாத்திரம் அவதானிக்கச் செய்வது சித்தமென்பாருமூனர்.

* ஆன்மாவானது ஞானேந்திரியங்களின் வழியாய் நேரே பெறும் அறிவு நீர்விகற்ப அறிவு, ஒளியும் ஒலியும் நாற்றமும் ஏனையவும் ஒரே தன்மையனவாய் விகற்பமின்றி ஒரு தாக்கம்போல அறியப்படுதல் அவ்வறிவாகும். அதை மனமானது பற்றும்.

† பரிசத்திலே சத்தமும், ரூபத்திலே சத்தபரிசமும், சசத்திலே சத்த பரிச ரூபமும், கந்தத்திலே சத்த பரிச ரூப, ரசமுமூள்ளன, இப்படியே வளியில் வானும், தீயில் வான் வளிகளும், நீரில் வான்வளி தீயும், நிலத்தில் ஏனைய நாள்குமூள்ளன. இதை,

“பாரிடை ஜங்தாய்ப் பரங்தாய் போற்றி,
நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி,
தீயிடை முன்றுய்த் தீகழ்ந்தாய் போற்றி.
வளியிடை யிரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி,
வெளியிடை ஒன்றுய் விளைந்தாய் போற்றி”

என்னுங் திருவாசகத்தானும் அறிக.

முறையே வான், வளி, தீ. நீர் லெம் ஆகிய பூதங்கள் ஐந்தும் தோன்றும். நிலத்துவ அனுக்கள் நாற்கோணம்; நீரனுக்கள் பிறைவடிவம்; தீயனுக்கள் முக்கோணம்; வளியானுக்கள் அறுகோணம்; வானனுக்கள் வட்டம்.

சிவபெருமானுடைய சத்திகள் நின்று முயற்சி செய்யுங் தத்துவங்களாதலால், சிவத்துவம் பிரேரகாண்டம் எனப் படும். சிவத்துவத்துக்குக் கருவியாய்வின்று ஆன்மாவைப் போகம் அனுபவிக்கப்பண்ணுகையால், வித்தியாதத்துவம் போககாண்டம் எனப்படும். அனுபவிக்கப்படும் பொருள்களைக் கொடுத்தலால், ஆன்மதத்துவம் போக்கியகாண்டம் எனப்படும். இது எவ்வாறெனில்,

சத்தித்தத்துவம் கலாதத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் கிரியாசத்தி விளங்குதற்குத் துணையாகும். அவ்விளக்கத்தைக்கொண்டு அகங்காரம் தொழில் செய்விக்கும். ஈசரம் அராகதத்துவத்தைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் இச்சாசத்தி விளங்கத் துணையாகும். அவ்விளக்கத்தால் மனம் இச்சிக்கும். சுத்தவித்தை வித்தையைப் பிரேரிக்க, அது ஆன்மாவின் ஞானசத்தி விளங்கத் துணையாகும். அதைக்கொண்டு புத்தி பொருளை நிச்சயிக்கும். இனி புருஷன், சித்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரமாகிய ஐந்து தத்துவங்களும் பிரணவத்தின் பகுதி களாகிய நாதம் விந்து மகரம் உகரம் அகரம் ஆகிய அட்சரங்களால் முறையே செலுத்தப்படுகின்றன. இவ்வட்சரங்களை அதிட்டிக்கும் அதி * தெய்வங்கள் சதாசிவன் மகேசுரன் உருத்திரன் * மால் * அயன் * ஆவர்.

ஞானேந்திரியங்களும் கர்மேந்திரியங்களும் நாம் தூலமாகக்காணும் காது முதலிய உறுப்புக்களும் வாய் முதலிய உறுப்புக்களுமல்ல. அவைகள் அதிகுக்குமான வஸ்துக்கள். உதாரணமாகக் காது என்னும் ஞானேந்திரியமாவது காதை அதிட்டித்து மூனையிலேயுள்ள சுரோத்திர மத்தியத்திலுள்ள அசைவை மனத்துக்குச் சூட்சமமாகக் காட்டுவது. கை யென்னுங் கர்மேந்திரியம் நீட்டுதல் சுருக்குதலாகிய தொழிலைச்

* இவர் சுத்தவித்தையீ அவள்வர்.

செய்விப்பதாய்க் கை கட்புருவம் முதலிய பல இடங்களில் வியாபிக்கும். தன் மாத்திரைகளாவன ஞானேந்திரியங்கள் விஷயங்களை அறிதற்குக் கருவியாடுள்ளவைகள், இதை “நேச விந்திரியங்கட்கு நிகழறிவிதனுற் காண்டும்” என்பதனு லறிக.

பூதங்க ளெனப்படும் நிலம் நீர் தி. காற்று வெளி யென் பன நமது கண்ணுக்குத் தோன்றும் நிலம் நீர் முதலியவைகள் எல்ல. பூதங்கள் கண்ணுக்குத் தோன்று அனுக்கள். அவைகள் பலவகையாகச் சேர்ந்து நமது கண்ணுக்குத் தோன்றும் நிலம் நீர் முதலிய பொருள்களாகின்றன.

மாயை கண்மங்களின் இயல்பு

விடிவா மாவும் விளக்கினைய மாயை
வடிவாதி கண்மத்து வந்து.

ப—ரை: மாயை வடிவாதி - மாயையினுலகிய - தனு கரண புவன போகங்கள், கண்மத்து வந்து - ஆன்மாக்க ஞடைய புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கவைகளாகத் தோன்றி, விடிவாம் அளவும் விளக்கு அளைய - விடியும் வரையும் இருளை ஒருவாறு நீக்கத்தக்க விளக்குப்போல, ஆன்மா சிவஞானமாகிய பேரோவியைப்பெறும் முத்திரிலை வரையும் ஆணவ இருளை ஒருவாறு நீக்கத்தக்க அறிவைக் கொடுக்குங் கருவியாக நிற்கின்றன.

தநு = உடம்பு; கரணம் = இந்திரியம் முதலிய புறக்கருவி களும் மனம் முதலிய உட்கருவிகளும்; புவனம் = வசிக்கும் உலகம்; போகம் = அநுபவிக்கப்படும் பொருள்கள்.

வினை: பசுவினை சிவவினை என இருவகைப்படும். பசுவினையாவது உயிர்களுக்குச் செய்யப்படும் வினை, அவைகளுக்கு நன்மை செய்தல் பசுநல்வினை; அவைகளுக்குத் தீமை செய்தல் பசுத்தீவினை, பசுநல்வினைகளாவன:—சுதல், வேட்டல், வாய்மை, இரக்கம், பெரியாரைப் பேணல் முதலியன. பசுத்தீவினைகளாவன:—சிவனடியார் நின்தை, கொலீ, புலாலுண்ணல், களவு, நன்றிமறத்தல், வஞ்சினை, பொருமை முதலியன. சிவநல்வினைகளாவன சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் முன்று மார்க்கங்

களுக்கும் விதித்தவற்றைச் செய்தல். அந்த மார்க்கள் களில் நின்று அவைகளைச் செய்யாதொழிலில் சிவத்திவிளை. வினையானது செய்யப்படும்போது ஆகாமியமென்றும், பயன்தரும் வரையும் குக்குமாய்ப் புத்தி தத்துவத்தைச் சார்ந்து நிற்கும்போது சஞ்சிதமென்றும் புண்ணிய பாவமென்றும், பயன்படும்போது பிராரத்தமென்றும் பெயர்பெறும்.*

கடவுள் மாயையினின்றும் தனு கரண புவன போகங்களை ஆக்கி, ஆன்மாக்களுக்குக் கொடுத்தவின் முதனேக்கம் ஆண வத்தின் வலியைக் கெடுத்தலாம். அவைகளின் தன்மையும் அளவும் ஆன்மாக்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய பிராரத்தத் துக்குத் தக்கனவாம். பிராரத்தம் இச்சை, பரேச்சை, அங்க்கை என மூன்றுவிதமாய்ப் பலன் கொடுக்கும். ஒருவன் இன்பத்தைத்தேடி அநுபவித்தல் இச்சை; இன்ப துன்பத்தைப் பிறர் ஊட்டுதல் பரேச்சை; தற்செயலாக வருவது அங்க்கை; பிராரத்தத்தினால் வருந்துன்பங்கள் ஆதிதெய்விகம், ஆத்தியான் மிகம், ஆதிபொதிகமென மூவகைப்படும். ஆதிதெய்விகமாவது தெய்வத்தையே காரணமாகக் கொண்டு வருவது. இது கருப்பாசயத்து வேதனை, உடம்புதிரைதல், நரகவேதனை முதலைன. ஆத்தியான்மிகமாவது வியாதி, சத்துருக்கள், கள்வர், விலங்குகள் முதலிய காரணங்களால் வருஞ் சரீரவேதனையும், அழுக்காறு துக்கம் முதலிய மனவருத்தங்களுமாம். ஆதி பொதிமாவது குளிர் சூடு காற்று இடி மின்னல் முதலியவற்றால் வருந் துன்பங்கள். §

வினைகள் மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலை ஆகிய ஆறு அத்தவாக்களிலும் நிற்பன. மந்திரம், பதம்,

* இவற்றைத் தெளிவாகக் கூறுகில்: ஒரு பிறவியிலே செய்யப்படும்வினை ஆகாமியமாம்; பழைய வினையிலே ஒரு பிறவியிலே அநுபவிக்கப்படும் வினை பிராரத்தமாம்; பழைய வினையிலே அநுபவிக்கப்படாது நிற்கும்வினை சஞ்சிதமாம்.

§ பிராரத்தத்தின்படியே செல்வம், கல்வி, மேன்மை, சுகம், முதலிய இன்பங்களையும், வறுமை, மூடம், இழிவு, வியாதி முதலிய துன்பங்களையும் அனுபவிக்க வேண்டியவர்கள் அதை அதைத் தரக்கூடிய குடும்பங்களிலும், இடங்களிலும், சார்புகளிலும் பிறப்பார்கள். ஒருவர் செய்த பாவ முண்ணி

வன்னம் ஆகிய இவற்றை உச்சரிக்கவேண்டிய முறைப்படி உச்சரித்தல் புண்ணியம். அவற்றை உச்சரியாமை பாவம். இந்தப் புண்ணிய பாவங்கள் இந்த அத்துவாக்களில் கிறப்பன; புவனநாயகருக்குப் பண்ணிய பூசாபூசைகளாலே புண்ணிய பாவங்களாம். இப்புண்ணிய பாவங்கள் புவனத்துவாவில் கிறப்பன. ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய அந்தக்கரணங்களாற் பண்ணிய உபகாரங்களும் நல்ல பொருள்களை அனுபவித்தலும் புண்ணியம். அவற்றாற் பண்ணிய அபகாரமும் தீயபொருள்களை அனுபவித்தலும் பாவம். இவைகள் தத்துவங்களில் கிறப்பன. கலைகளுக்கு அபிமானிகளான பஞ்சசத்திகளுக்குப் பண்ணின பூசாபூசைகள் புண்ணிய பாவங்களாம். அவைகள் கலைகளில் கிறப்பன.

ஆகாமியமானது திருட்டம், அதிருட்டம், திருட்டா திருட்டமென மூவகைப்படும். திருட்டமாவது அய்வினை செய்யப்பட்ட பிறவியிலே பயனைக் கொடுப்பது. ஒருவன் ஒரு தீவினைசெய்து அதற்குத் தக்க இராச தண்டனையைப் பெற்றுஞகில் அத்தீவினை திருட்டம். அதிருட்டமாவது செய்த பிறவியிலே பயனைக் கொடாதவினை. கன்மங்களுட் பெரும்பாலானவை இத்தண்மையன. திருட்டா திருட்டமாவது செய்த பிறவியிலும் அதன் பின்னும் பயனைக்கொடுப்பது. பெரும் பாதகஞ் செய்தோர் சிலர் அப்பிறவியிலே மனம் வருந்துவர்; அப்பிறவியின் பின்னும் வருந்துவர். புண்ணியஞ் செய்தோர் சிலர் அப்பிறவியிலே பகிழ்ச்சியுடையராய் அதன்பின்னும் இன்புறுவர். இவ்வினைகள் திருட்டாதிருட்டம். தணித்தனியே செய்யப்படும் இவ்வகையான வினையேயன்றி, அநாதியான வினையும் உண்டு. அது மூலவினை எனப்படும். அது வினைகளைச் செய்தற்கு நேரே காரணமாயுள்ளது.

யங்களின் பலனை வேறொருவர் அனுபவிக்க வியதி தத்துவம் விடாதாதலால். பெற்றேர் கொடியவர்களாயின் அவர்களுடைய பிள்ளைகள் அலைந்துபோதல் பிள்ளைகளுடைய கர்ம வசமாம்; பெற்றேரது கனமவசமன்று. தீய பெற்றேர்களுடல் பிள்ளைகள் பிறப்பதும், ஒருவருக்கே சில பிள்ளைகள் நல்லவராயும், மற்றையோர் தீயவராயும் வருவதுங் காண்க.

நான்காம் அநிகாரம்—அருளதுநிலை

அஃதாவது திருவருளினது தன்மை. திருவருளானது பதிமுதுநிலை யநிகாரத்தில் இரண்டாஞ் செய்யுளிற் சோல்லப்பட்ட “தன்னிவெமை மன்னுயிர்கள் சாரத்தரஞ் சந்தி” யாம்.

அருளின் பெருமை

அருளிற் பெரிய தகிலத்து வேண்டும்
போருளிற் நலையிலது போல்.

ப—கர: அகிலத்து வேண்டும் பொருளில் - பூமியிலே (ஆஸ்மாக்கள் அவ்வக்காலத்தில் இன்றியமையாததாக) விரும்பும் பொருளினும், தலையிலதுபோல்-மேலான பொருள் இல்லாததுபோல, அருளிற் பெரியது (இதை) - திருவருங்கு மேலானதும் ஒப்பானதுமான பொருள் இல்லை.

கோடிக்கணக்கான திரவியத்தையுடைய-ஒருவன் தண்ணீர் அகப்படாத தனிவழியிலே போகும்போது, அவனுக்குத் தாங்குதற்காரிய தாகம் வருமாயின், அவனுக்கு வேண்டும்பொருள் தண்ணீரே. அப்போது, ஒருவன் தண்ணீர்கொண்டு வருவானயின் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்கு அவன் தன்னுடைய கோடி திரவியத்தையுங் தன்னுடைய சுயாதினத்தையும் அவனுக்குக் கொடுக்க விரும்புவான், ஆதலால் அச்சமயத்தில் “வேண்டும் பொரு”எாகிய தண்ணீரிலும் பார்க்க மேலான பொருள் அவனுக்கு உலகத்திலில்லை. தாங்குதற்காரிய வியாதியால் வருந்தும் ஒருவனுக்கு அவ்வேதனையை நீக்கக்கூடிய மருந்து அச்சமயத்திலே “வேண்டும் பொரு”எாகும், அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்குத் தனக்குள்ள எல்லாவற்றையுங் கேட்டாலுங் கொடுப்பான், உலக வாழ்க்கைக்கு “வேண்டும் பொருள்” உலகப் பொருள்களுக்குள் ஒப்பு உயர்வு இல்லாதிருத்தல்போல, முத்தியின்பத்துக்கு இன்றியமையாத திருவருளானது ஒப்பு உயர்வு இல்லாத பொருளாகின்றது. தண்ணீர்கிடையாத இடத்திலே தாகத்தினாற் சுழன்று வருந்துகிற ஒருவன் அதைப் பெற்றுக்கொள்ளுதற்குத் தனக்குரிய பொருள்கள் எவைகளையும் கொடுக்கவும் தன்னுளியன்ற

முயற்சிக ஸெல்லாவற்றையும் செய்யவும் உண்டாகும் விருப் பத்திலும் பார்க்க அதிகமான விருப்பத்தோடு, ஆன்ம ஈடேற் றத்திற்கு இன்றியமையாததாகிய திருவருளைப் பெறுதற்கு, ஒருவன் தன்னுடைய பொருட்செல்வும் கல்விச்செல்வும் சிரத்தையாகிய இவற்றை முற்றுக உபயோகித்துத் தன் னுடைய வாக்காலும் காயத்தாலும் மனத்தாலும் செய்யத் தக்க முயற்சிக ஸெல்லாம் செய்யவேண்டும் என்பதாம். வைத்த பொருளூட் ஸாவி முன்றும் நின்கைவசமே யான் கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு, சித்தமிசைப் புகுந்தது” என்று தாயுமானசவாமியும், “யாமோதிய கல்வியு மெம்மறிவுங், தாமேபெற வேலவர் தந்ததனற், பூமேன்மயல் போயறமெய்ப் புணர்வீர், நாமே னடவீர் நடவீரினியே” என்று அருணகிரி நாதரும் பாடியதைக் காண்க. லெளகிர்கள் இவ்வளவு செய்த வியலாதாதலால், திருவருளைப்பெறும் முயற்சிகளாகிய தேவார திருவாசக பாராயணம், திருத்தொண்டுகள், கடவுள் வழிபாடு முதலியவைகள் செய்யக்கூடிய சமயங்களிலே, விஷய இன்பங்களை இழக்கினும் இவைகளைப் பொருட்படுத்தாது. ஆன்ம ஈடேற்றறத்துக்கு வேண்டிய அம்முயற்சிகளையே செய்ய வேண்டும். கல்வியைக்கொண்டு ஞானசாஸ்திரங் கற்கவும் போதிக்கவும் சமயங் கிடைத்திருக்கும்போது, அந்தக் கல்வியை லெளகிக விஷயத்தில் உபயோகிக்கலாகாது. செல்வத்தையும். அவசியமான நல்வழிகளில் உபயோகித்தல் தக்கதாம், (1)

திருவருளின் பயன்

பெருக்க நுகர்வினை பேரோளியா யெங்கும்
மருக்கனென நிற்கு மருள்.

ப—ரா: அருக்கனென - (உலகத்திலுள்ள உ. யி. ர. த் தோற்றங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவைகளை அனுபவிப்பித்து ஒவியைக் கொடுத்து திற்குஞ்) ரூரியனைப்போல, அருள் - திருவருளானது, பெருக்கமாய் - கர்மங்களை வளர்ப்பதாய், நுகர் வினையாய் - (அவைகளைத் தோலைத்தற்காக இன்ப துன்பங்களை) அனுபவிப்பதாய், பேரோளியாய் - (அந்த அனுபவத்தினால் ஆணவத்தின் வலியைக் குறைத்து ஆன்மாவின் ஞானசத்தி

யாகிய) ஒளியை மேலாக விளக்குவதாய், எங்கும் நிற்கும் - எல்லா ஆன்மாக்களிடத்திலும் நிற்கும்.

ஆணவத்தினாலே மனத்திலுண்டாகிய சலனங்களாகிய ஆசை கோபம் மயக்கம் முதலியவைகள் முழுவலியோடு நிற் பனவாயின், அவைகள் தம்வழியே சென்று பின்புதான் அடங்கும் இயல்பையுடையன. ஒரு தாயானவள் தன்னருமையான பின்னொ திட்டென இறந்ததைக் காணும்போது மிகுந்த துக்கத்தை டாடுகிறார். அந்தச் சமயத்திலே யார் என்ன தேறுதல் சொன்னாலும் அவள் கேளாள். அவள் தலையிலும் நெஞ்சிலும் அடித்து அழுது வருந்திய பின்புதான் அத்தேறு தலைக் கேட்டுக் கேட்டுப் படிப்படியே துயர் திருவாள். இப் படியே, ஆணவத்தினால் உண்டாகிய மனச்சலனம் முழுவலி யோடு நிற்கும்போது தன் வழியேபோய் விணைகளைச் செய்விக்கும். விணைகளைச் செய்ய விடுதலும் ஆணவவலி கெடுதற்கு நிமித்த காரணமான திருவருட் செயலாம். இதனை ஆசிரியர் “பெருக்கமாய்” என்றார். இந்த விணையைத் தீர்த்தற்காகத் திருவருள் ஆன்மாவுக்கு இன்ப துன்பங்களைக் கொடுக்கின்றது. இது “நுகர்விணை” எனப்பட்டது. இவைகளை அனுபவிக்கும்போது ஆணவப்பினிப்புக் குறைகின்றது. அப்போது அருளானது ஆன்மாவின் ஞானசத்தியை விளக்கும். திருவருள் ஞானசத்தியை விளக்குதலாற் “பேரொள்யாய்” என்றார். குரியன் பூமியின் ஒரு பக்கத்தில் நிற்கும்போது மற்றப்பக்கம் இருள் அடைவதுபோலாகாமல், திருவருள் எங்கும் பிரகாசிப்பதால் “எங்கும் அருக்கனென” என்றார்.

அருளின்றி அறிவு பெறப்படாது

ஊனறியா தேன்று முயிரறியா தோன்றுமிது
தானறியா தாரறிவார் தான்.

ப—ரை: ஊன் என்றும் அறியாது - (அசேதனங்களாகிய தத்துவங்களா லக்கப்பட்ட) உடல் ஒருகாலமும் ஒன்றையும் அறியமாட்டாது. உயிர் ஒன்றும் அறியாது - ஆன்மா ஆணவத்தாற் பினிக்கப்பட்டிருத்தலால் ஒன்றையும் தானாக அறியமாட்டாது, இது தான் அறியாது - இத்

திருவரு எறிந்து சேந்தாலன்றி, ஆர் அறிவார் - அறிவைப் பெறக்கூடிய ஆன்மா எது?

முன்றும் அதிகாரத்தில் மாயையினால் ஆணவம் கீக்கப்படு மென்று சொல்லி யிருத்தலால், “திருவருள் வேண்டியதேன்” என்னும் வினாவுக்கு இச்செய்யுள் விடை யளிக்கின்றது. மாயையினின்றுங் தோன்றிய தனுகரண புவன போகங்கள் மலைக்கத்திற்குத் துணைக்காரணமன்றி ஸ்மித்த காரணமல்ல. ஸ்மித்தகாரணாங் திருவருளே, அஃதில்லையாயின் ஆன்மாக்கள் தனுகரணைதிகளைப் பெறுவதும் பயனடைவதுமில்லை. “ஊன றியாதொன்றும்” எனவும் பாடம். (3)

ஆன்மாக்கள் அருளை அறியாமைக்குக் காரணம்

பாலாழி மீனாளும் பான்மைத் தருஞுயிர்கண்
மாலாழி யாழு மறித்து.

ப—ரா: உயிர்கள் - ஆன்மாக்கள், அருள் மறித்து - (தாம் வாழுதற் கடமாகிய) அருளை (ப் பயன்படுத்திச் சொல்லாதத்தை அடைதலைத்) தவிர்ந்து, மால் ஆழி ஆழும் - மயக்கத்தைக் கொடுக்கும் உலக விஷயமாகிய சமுத்திரத் தில் ஆழ்ந்து நிற்கும், (அப்படி நிற்றல்), பால் ஆழி மீன் - பாற்சமுத்திரத்தில் இருக்கும் மீன்கள், ஆனால் பான்மைத்து-அங்கே நிறைந்துள்ள பாலைப் பருகாமல் இழிவான பிராணிகளைத் தேடி யுண்ணும் முறைமைபோலாதும்,

பாற்கடலிலுள்ள மீன்கள் எங்கும் எப்போதும் இடை விடாமற் பாலைக் காண்பதினால், பால் என்ற ஒரு பொருள் இருத்தல் அவைகளுக்குத் தோன்றுது. அதுபோல ஆன்மாக்கள் இடையருமல் அருளிலே வசித்தலால் அருளை ஊன ராமல் இருக்கின்றன. கடவிலே இழிவான பிராணிகள் தோன்றுவதையும் மறைவதையும் மீன்கள் காண்பதனால், அவைகளைப் பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் தின்பதுமே முயற்சியாகக் கொள்கின்றன. ஆன்மாக்களுக்கு விஷய இன்பங்கள் சிலகாற் கிடைத்துச் சிலகாற் கிடையாமையால், அவைகள் அவ்வின்பங்களையே பொருளாக எண்ணி அவைகளைத் தேடுவதும் அனுபவிப்பதுமே முயற்சி

யாகக் கொள்கின்றன. மீன்கள் பாலைக் கண்டும் அதை வேண்டும் பொருளென் றறியாதவபோல, ஒருவகையான ஆன்மாக்கள் திருவருளின் செய்கைபைக் கண்டும் அதை அறியாம் விருக்கின்றன. அந்த ஆன்மாக்கள் திருவருளை உணரத்தக்கவையாகும்போது அதையே தமக்கு வேண்டிய பொருளாகக் கொண்டு அதைப் பெறுதற்கு முயற்சிசெய்யும்; இன்பங்களைத் தேட்டுமாட்டா, “மாலாழியானும்” எனவும் பாடம். (4)

இதுவுமது

அனுகு துணையறியா வாற்றேனி லைந்தி
னூணர்வை யுணரா துயிர்.

ப—ரா: அனுகு துணை அறியா ஆற்றேனில் - தனக்குப் பின்னே சமீபத்திலே துணையாக வருபவனை அறியாத வழிப்போக்களைப் போஸவும், ஜந்தின் - தம்முடைய காட்சிக்குத் துணையாக நிற்கும் ஆன்மாவை அறியாத ஜம்பொறி களைப்போஸவும், உயிர் உணர்வை உணராது - ஆன்மா தனக்குத் துணையாக நிற்கும் ஞானமாகிய அருளை உணர்வதில்லை.

ஒரு வழிப்போக்கன் தான் அடையவேண்டிய இடத்திலே கண்ணுள்ளவனும் அதையே எண்ணிக்கொண்டு போவானாகில், அவனுக்குப் பின்னே துணையாகப் போகிறவனை முற்றாக மறந்துவிடுவான். அவன் சேருபிடத்தை எண்ணு வியின், / தன்னுடைய துணையை அறிந்து துணைவன் என்று மகிழ்வான். அதுபோலச் சில ஆன்மாக்களுக்குத் திருவருளை உணரும் அறிவிருக்கவும், அவைகள் உலக இன்பங்களிலே கண்ணுயிருத்தலால் திருவருளை சினைப்பதில்லை. இந்த ஆன்மாக்கள் ஒருவகையானவை, ஜம்பொறிகள் ஆன்மாவை அறியுஞ் சத்தியில்லாதன. அவைபோல வேறொருவகை ஆன்மாக்கள் திருவருளை அறியுஞ் சத்தியில்லாபல் நிற்கின்றன. சிலகாலஞ் சென்றபின், ஆணவப்பிடை வேண்டிய அளவுகெட, இவை திருவருளை அறியும் ஆற்றலைப் பெறும். (5)

இதுவுமது

தரையை யறியாது தாமே திரிவார்
புரையை யுணரா புவி.

ப—ரா: தரையை அறியாது - பூமியை (த் தமக்கு ஆதாரமென்று) உணராமல், தாமே திரிவார் புரையை - தாமே (தமக்கு ஆதாரமானற்போலப்) போக்கு வரவு செய்ய பவருடைய அறிவினத்தை, புவி உணரா - ஆன்மாக்கள் அறியமாட்டா; ஏனெனில், அவைகள் தாமே தமக்கு ஆதாரமென் நென்னுவதுபோல, இவைகள் திருவருளைத் தமக் காதாரமென் நறியாமல் தாமே தமக்கு ஆதாரமென்று மயங்கும் அறிவினத்தை யுடையன.

பூமியிலுள்ளவர்கள் தம்முடைய சரீர முயற்சியினாலே தமக்கு வேண்டியவற்றைப் பெறுகிறார்கள். ஆயினும் சரீர முயற்சிக்கு வேண்டிய ஆகார முதலியவற்றையும் சரீரமுயற்சியால் அடையும் பொருள்களையும் பூமியே கொடுக்கின்றது. தமது கண்காணப் பூமியில் உலாவுகின்றார்கள், பூமி யில்லையாயின் ஒரு கணப்பொழுதேனும் வாழுமாட்டார்கள். ஆயினும் அவர்கள் பூமியைத் துணியென்று நினையாமல் தாமே தமக்குத் துணியென்று நினைக்கின்றார்கள். இதுபோல ஆன்மாக்கள் திருவருள்கொடுத்த சத்தியைக்கொண்டு வாழ்வன வாயினும், ஆணவ மறைப்பினாலே திருவருளை மறந்து தமது வல்லமையினாலே தாம் வாழ்வதாக எண்ணுகின்றன. தரையிலுள்ளவர்கள் கடவிற் போகும்போது தோணி யின் ஆட்டத்தாலும், நெடும்பிரயாணமாயின் ஆகாரமில் லாமையாலும், தரை தமக்கு ஆதாரமா யிருப்பதை உணருவர். அதுபோல இரத்த மிகுதியாலும் செல்வச் செருக்கி னலும் அருளை நினையாதவர்கள் இரத்தங் குறைந்து வியாதி பீடித்த காலத்திலேனும் வறுமைவந்த காலத்திலேனும் திருவருளை நினைப்பதுண்டு. இவர்கள் ஒருவகையான ஆன்மாக்கள்.

திருவருளை யறியாத ஆன்மாக்களின்சிலை இம்முன்று கல்களிலும் நான்காக வகுக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்க. (6)

அருளை நாடுகிறவன் எளிதில் அறிவன்
மலைகேடுத்தோர் மன்கேடுத்தோர் வான்கேடுத்தோர் ஞானக் தலைகேடுத்தோர் தற்கேடர் தாம்.

ப—ரா: மலை கெடுத்தோர் - மலையின்மேல் நின்று கொண்டு மலையைத் தேடுவரும், மன் கெடுத்தோர் - நிலத்

தீவே நின்று நிலத்தைத் தேடுவோரும், வான் கெடுத்தோர் - தாம் உலையிடமாகிய ஆகாயத்தில் நின்று ஆகாயத்தைக் கேடுவோரும், ஞானங் தலை கெடுத்தோர் - ஞானமாகிய அருளிலே தங்கி நின்று அதைத் தேடுவோரும், தற்கேடர் தாம் - தம்மைக் காணுமல் தம்மைத் தேடும் அறிவிலிகளை ஒப்பர்.

கெடுத்தல் - இழந்தல். இழந்தவர் இழந்ததைத் தேடுவ ராதலால், கெடுத்தோர் தேடுவோர் மேல் நின்றது.

மலையில் நிற்பவன் பார்த்தவுடனே மலையைக் காண்பான். அதுபோல அருளில் நிற்பவன் அதைப்பார்த்தவுடனே அதைக் காண்பான். ஆதலால் அருளான து அதைத் தேடுவெரால் எளிதில் அறியத்தக்க பொருள். ஒருவன் தன்னுடைய சரீரத்தை உற்றுப் பார்க்கும்பொழுது ஒவ்வொளிடத்திலும் திருவருளின் செயலைக் காண்பான். திருவருளில்லையாயின் சரீரமானது அனுவண்ணவாகப் பரந்து உடனே அழிந்துபோம். மனித சரீரத்திலுள்ள பகுதிகளைல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று துணையாக அதி சித்திரமாக அமைக்கப்பட்டிருத்தலே ஒருவன் உற்று நோக்குவானையின், அது திருவருளின் சகாயத்தால் நேர்ந்ததென்பதைத் தடையின்றி உணருவான். சரீரத்தைத் தந்ததுமன்றிச் சரீரம் நிற்றற்கு சிலத்தையும், உலாவுதற்கு ஆகாயத்தையும், சுவாசித்தற்குக் காற்றையும், உண்ணுதற்கு நிரையும் ஆகாரத்தையும், இவையெல்லாம் நிலைபெறுதற்குச் சூரியனையும் தந்தது திருவருளென்பது இனிது விளங்கும், திருவருளில்லையாயின் இவைகளொன்றுமில்லையாம், “ஆண்டநீயருளிலையானால், வார்கடலுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்” என்று மாணிக்கவாசகசுவாயி திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆதலால் திருவருளைத் தேடுபவன் அதை எளிதிற்காண்பான், அதை அறியாதிருப்பவன் சித்டன் என்பது கருத்து. (7)

இதுவுமது

வெள்ளத்து ஞேவற்றி யேங்கும் விடிந்திருளாம்
கள்ளத் திறைவர் கடன்.

ப—ரா: கள்ளத் திறைவர் கடன் - (நிறைந்த அருளோடு கலந்து நின்றும் அதனால் வரும் பேரின்பத்தை அனு-

பவியாமல்) பொய்வழியில் தலைமைபெற்று நிற்கும் ஆன் மாக்களுடைய தன்மை, வெள்ளத்துள் நாவற்றி - நிறைந்த நல்ல நீரிலே செல்லும்போது பிற பொருளிலே நாட்டமுள்ள வன் அதைப் பருகாமல் நா வரண்டு செல்வதையும், எங்கும் விடிந்து இருளாம் - எவ்விடத்திலும் இருள் நீங்கி விடிந்த பின்பும் கண்ணைப் பயன்படுத்தாது தடுமோறி நிற்பதையும் போலும்.

“கள்ளத்திறைவர்” என்றதனால் ஆன்மா அறியத்தக்கதா யிருந்தும் அறதற்குச் சற்றேனும் முயற்சி செய்யாமற் பொய் வழியில் நிற்கின்றதென்பதும், அப்படி நிற்பதற்குக் காரணம் அருட்குறைவன்றென்பதும் பெறப்பட்டன.

முற்செய்யுளிலே திருவருளைத் தன்னிலே காணலாம் எனக் கூறிய ஆசிரியர், இச் செய்யுளில் தன்னைச் சூழ்ந்த பொருள் களிலுங் காணலாம் என்பதை விளக்க வீரன் தாவற்றி** என்றார். யானை முதலிய மிகப் பெரிய பிராணி களும், கொசு முதலிய மிகச் சிறிய பிராணிகளும் தம்முடைய சீவனைக் காத்தற்கு வேண்டிய வழிகளெல்லாவற்றையும் பெறு தற்கு மூலகாரணமாய் நின்றது எது என்று நோக்கில், அது திருவருளை என்பது வெளிப்பட்டது. திருவருளினுண்மை இவ்வளவு எளிதில் அறியத்தக்கதாயிருக்கவும் அதை அறியாதிருப் பது ஆன்மாவின் அறிவுக்குறைவே. இரவிலே ஆகாயத்திலே கணக்கில்லாத நட்சத்திரங்களைக் காண்கிறோம். ஒவ்வொரு நட்சத்திரமும் நமது சூரியனைப் போன்றது. சூரியனிலும் மிகப் பெரிய நட்சத்திரங்கள் கோடிக்கணக்காய் உள்ளன. பூமியை யும் பூமியைத் தாங்குஞ் சூரியனையும் சூரியனிலும் பெரிய நட்சத்திரங்களையும் மற்றைய வானசோதிகளையும் இயக்குஞ் சத்தி எத்துணைப் பெரிதாதல் வேண்டும்! இவ்வானசோதிகளைப் பார்த்திருந்தும், திருவருளையும் அதன் பெருமையையும் உணரமாட்டாதார் கள்ளத்திறைவரேயாம். (கள்ளத்திறைவர் - கள்ளத்திலே அதிகரித்தோர்.) (8)

* மணிவாசகப் பெருமானும் “வெள்ளத்துள் நாவற்றி யான் குன் னருள்பெற்றுத் துண்பத்தினின்றும், விள்ளக்கி லேணை” என்றார். —நீத்தல் விண்ணப்பம்.—14.

அருளை அறியும் வழி

பரப்பமைந்து கேண்மினிது பாற்கலன்மேற் பூனை
கரப்பருந்த நாடுங் கடன்.

ப—ரை: பாப்பு அமைந்து கேண்மின் - (ஞானநால்களைக் கேட்கும்போது) பாபரப்பில்லாமல் நிறைந்த ஊக்கத் தோடு அவதானித்துக் கேஞ்கள் (அப்படியன்றி வேறு விஷயங்களில் மனத்தை விட்டால் மாறுபாடாக விளங்கித் துன்பத்தை யடைவிர்கள்), இது - மனவொடுக்க மின்றிக் கேட்டல், பாற்கலன்மேற் பூனை - உறியிலுள்ள பாற்குடத் துக்கு மேலே நிற்கும் பூளையானது, கரப்பு அருந்த நாடும் கடன் - இறப்பி லோடுங் கரப்பைத் தின்னுதற்காகப் பாற்குடத்தில் நின்றும் பாய்ந்த தோடுந் தன்மைபோலாகும்.

பூனை பாற்குடத்தினின்றுந் துள்ளிப்பாயும்போது, உறியினின்றும் பாற்குடம் விழுந்துடையப் பால் பூனைக்குப் பயன் படாமற் போகும். அதுபோல விளங்குதற்கரிய ஞானநாலைக் கற்கும்போது பிற விஷயங்களில் மனசைப் போக்குவர் அதன் பொருளை மாறுபாடாக உணர்ந்து தடுமாற் வருந்துவர். கரப்பு ஒரு சிறு பிராணி, பூனை அதை உண்ணுதற்காகப் பாலை விட்டுப் போதல் பெரும் பேதைமை. அதுபோல அற்பமான உலக இன்பங்களை நாடி ஞானநாலுபதேசத்தை அவதானியாமலிருத் தல் புல்லறிவாண்மையாம்.

ஞானநால்களாவன வேதசிவாகமங்களுள் அவற்றின் சாரமாகிய சிவஞானசித்தியார் முதலிய சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களும், சிவபெருமானுடைய திருவருள் பதிந்த தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய மெய்ஞ்ஞானிகள் வாக்குகளுமாம். அருள்நாலைக் கேட்கும் முறைமை இச் செய்யுளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றைக் கேட்டு அருளைப் பெறுதற்குப் பல வகையான சாதனைகள் அனுட்டிக்கப்படல் வேண்டும். சரீரக்கம் வேண்டியவர்கள் சரீராப்பியாசஞ் செய்வதும், விவேகவிருத்தி வேண்டியவர்கள் கலாப்பியாசஞ் செய்வதும் எவ்வளவு ஆவசியக்மோ, ஞானவளர்ச்சி வேண்டியவன் ஞானப்பியாசஞ் செய்வது அவ்வளவு ஆவசியகம். கணிதத்திலுள்ள ஒரு

பாடத்தை ஒருவன் நிதானமாக விளங்கவேண்டுமாயின், அதைச் சார்ந்த பல அப்பியாசங்களைச் செய்யவேண்டும்: நீங்கூட்பழக வேண்டியவன் அநேக நாட்களாக அதிலே பயிலல் வேண்டும். அதுபோலக் கடவுளுடைய திருவருளைப் பெறவேண்டியவன் அதற்குரிய சாதனங்களைப் படிப்படியாக நெடுங்காலம் பயின்று வரல் வேண்டும். சாதனை எவ்வளவு அதிகமாகச் செய்யப்படுகின்றதோ திருவருட்பேறும் அவ்வளவு அதிகமாகும்.*

வெளிகிரக்கள் அருள் பெறும் வழி யை யடைத்து. உண்மை நாயன்மார் சரித்திரங் கேட்டலும், சிவபத்தரோடு சேருதலும் முதற்படியாம். அவர்களோடு சேருதலாலும் அச் சரித்திரங்களைக் கேட்டலாலும் அவர்களுடைய செயலிற் பற்றுண்டாக, அவர்களைப்போல் நடக்க இவர்களும் விரும்புவர். அப்போது, தேவார திருவாசகங்களை ஒத்தலுங் கேட்டலும் அவர்களுடைய உள்ளத்தைக் கவர்ந்து அதைக் கடவுளிலே செலுத்தும். பின்பு ஆலய வழிபாடு கடவுளிலே மனசைப் பதிக்கும். கடவுளிலே பற்றுடையவராயின் அவர்கள் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் அனுட்டித்துத் திருவருளை யடைவர்,

இந் நான்கு பாதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் உபாய நிலை உண்மைநிலை என இருவகைப்படும். உபாயநிலை பத்தி குறைந்தானிலை, உபாயச் சரியை, உபாயக் கிரியை, உபாய யோகம், உபாய ஞானம் ஆகிய நான்கையும் அநுட்டித்தபின், உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மை ஞானம் ஆகிய இவற்றை அநுட்டிப்பார். ஒவ்வொரு பாதத்திலும் சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களுண்டு. அவை சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என வரும். ஆகவே சைவசமயப் படிகள் உபாயநிலை பதினாறும் உண்மை நிலை பதினாறுமாக மூப்பத்திரண்டென்றறிக. இவற்றுள் ஒவ்வொரு வகையிலும் பல பேந்களுண்டு.

* அற்ப முயற்சியாற் பெரும் பேறு ஒருகாலும் வராது. ஆதலால் எந்தச் சமயங்களிலே சாதனைகள் குறைவோ அந்தச் சமயங்கள் மெய்ச் சமயங்களாக என்பது இனிது விளங்கும்.

சரியை—பெரும்பாலும் புறத்தொழிலாலும் சிறுபான்மை அகத்தொழிலாலும் கடவுளை வழிபடுதல் சரியை. சந்தியாவங்களுஞ் செய்தல், ஆலய வணக்கம், ஆலயத்தைக் கூட்டுதல், மெழுகுதல், தீவரத்தி பிடித்தல் முதலிய ஆலய தொண்டுகளும், சிவனடியார்க்குச் செய்யப்படுங் தொண்டுகளும் சரியையிற் சரியை. இதை “நிலைபெறுமா தெண்ணுதியே னெஞ்சே நீவா” என்று தொடங்கும் அப்பர்சவாமி தேவாரத்திற் காண்க. உருவத் திருமேனிகளுள் ஒன்றைப் பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. கடவுளைத் தியானங்கள் செய்தல் சரியையில் யோகம், அந்தத் தியானத்தாற் பெறப்படும் அனுபவ உணர்வு சரியையில் ரூனம்.

கிரியை—சரியையில் ஞானத்தால் வரும் பக்குவத்தால் நுண்ணுணர்வுடையராய்ப் புறத்தொழிலாலும் அகத்தொழிலாலும் அங்குவத் திருமேனியை விதிப்படி வழிபடல் கிரியை. சிவபூசைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களைல்லாம் செய்து கொள்ளல் கிரியையிற் சரியை, சிவாகமத்தில் விதித்தபடி சிவ விங்கத்திற் செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. மானதபூசை கிரியையில் யோகம், மானதபூசையின் அநுபவத்தால் நிகழும் உணர்வு கிரியையில் ஞானம்,

யோகம்—கிரியையில் ஞானத்தாலுண்டாகும் பக்குவத்தால் அதி நுட்ப அறிவுடையராய் அகத்தொழில் மாத்திரையாய் அருவத் திருமேனியை வழிபடுதல் யோகம். இது இயம், ஸியம், ஆசனம், பிராணையாம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் எட்டங்கங்களை யடிடமையால் அஷ்டாங்க யோகமெனப்படும். அகிம்சை, வாய்மை, திருடாமை, பிரமசரியம், அங்கு, வஞ்சனையற்றிருக்கை, பொறுமை, கைரியம், ஆசாரம், சுத்தி என்னும் பத்தும் இயம். தபச, சந்தோஷம், தேவசிந்தனை, தானம், சக்ரபூசை, ஞானசாஸ்திரங் கேட்டல், பழிக்கங்கூதல், பத்தி, செபம், வீரதம் என்னும் பத்தும் ஸியம், சுவாசத்தை யடக்கி யானுதல் பிராணையாம். மனசைப் பிற விஷயங்களிற் செல்லாமற் றடுத்தல் பிரத்தியாகாரம். மனசை ஒரு வழியில் சிறுத்தல் தாரணை. சிவபெருமானுடைய அருவத்

திருமேனியைத் தியானித்தல் தியானம். அத் தியானத்தில் நிலை பெறுதல் சமாதி.*

இயம், கியம், ஆசனம், பிரானூயாமம் என்னும் நான் கும் யோகத்திற் சரியை, பிரத்தியாகாரமும், தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில் யோகர். சமாதி யோகத்தில் ஞானம்.

ஞானம் — யோகத்தில் ஞானத்தினு ஒண்டாகும் பக்தவி சேஸ்டத்தால் மெய்யுணர்வு விளங்கிக் கடவுளைச் சச்சிதானந்த சொருபியாக அறிந்து அறிவுத் தொழிலாற் கடவுளை வழிபடல் ஞானம். ஞானசாஸ்திரங்களை ஆசாரியரிடங் கேட்டல் ஞானத்திற் சரியை. கேட்டவற்றை ஆராய்ந்து சித்தத்தல் ஞானத்திற் கிரியை. தெளிதல் ஞானத்தில் யோகம். நிட்டைகூடல் ஞானத்தில் ஞானம்.

ஞான சாஸ்திரத்தைக் கேட்கும்போது சித்தசலனமின்றி யிருத்தல் அவசியமாதலாற்றுன் “பரப்பமைந்து கேண்மின்” என்றார். † “பப்பற வீட்டிருங் துணரு சின்னடியார்” என்பது திருவாசகம். ○ பப்பு என்பது பரப்பு; பரபரப்பு எனப்படுவது இது.

சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாகிய நான்கையும் அனுட்டித்தோர் முறையே சாலோகம், சாமீகம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்னும் முத்திகளைப் பெறுவர். இவற்றுள் உபாயச்சரியை முதல் உபாய ஞானம் சுருகிய சிவபுண்ணியங்கள் செய்தோர் பிருதுவி தத்துவத்திலுள்ள காலாக்கினி ருத்திரபுவனம் வரை யிலுமுள்ள புவனபதிகஞ்ஞடைய உலகங்களிற் சாலோகம் முத-

* இயம் கியம் இல்லாதார்க்கு யோகம் கைகூடாது, இவைகளின்றி மூச்சை யடக்கிப் பயிலுவது யோகமன்று. “துருத்தியெனும்படி கும்பித்து வாயுவைச் சுற்றி முறித்தருத்தி யுடம்பை யொறுக்கி வென்னும்” என்றனர் அருணகிரிநாதர்.

+ ஞானமார்க்கத்தார் சரியை கிரியை யோகங்களையும், யோகமார்க்கத்தார் சரியை கிரியைகளையும், கிரியாமார்க்கத்தார் சரியையையும் அனுட்டிக்க உரிமை யுடையவர். ○ திருப்பள்ளி யேழுச்சி 6

வியவற்றைப் பெறுவர். உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகத்தை அனுட்டித்தோர் சீகண்டபுவனம் முதல் சுத்தவித்தைக்குக் கீழுள்ள புவனபதிகளுடைய உலகத்திற் சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், சாயுச்சியம் என்னும் பதமுத்தி களைப் பெறுவர். ஞானத்தில் ஞானத்திற் கடைசினிலையை அடைந்தோர் சாயுச்சியமாகிய பரமுத்தியை அடைவர் உபாயமார்க்கத்திலும் உண்மை மார்க்கத்திலும் ஒவ்வொருபாதத்திலும் சரியையின் பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக்குரிய புவனத்தில் வாழ்தலாம். கிரியாயோக ஞானங்களின் பலன் அந்தந்தப் பாதத்துக்குரிய புவனத்தில் முறையே சாமீப சாரூப சாயுச்சியம். உதாரணமாக உண்மைச் சரியையிற் சரியையின் பலன் சீகண்ட புவனத்திற் சாலோகம், உண்மைச் சரியையிற் கிரியையின் பலன் சீகண்ட புவனத்திற் சாமீபம். இப்படியே மற்றைவைகளும்.

சாலோகமாவது அவ்வுலகத்திலிருந்து போகங்களை யனுபவித்தல். சாமீபம்—அந்தந்த உலகங்களில் விசேஷ போகங்களை அனுபவித்து வாழ்தல். சாரூபம்—அந்தந்தப் புவனபதிகளோடு ஒத்த இனபங்களைப் பெற்று வாழ்தல். சாயுச்சியம்—அந்தந்தப் புவனபதிகளால் அதிட்டிக்கப்பட்டு அவருடைய அதிகாரங்களைச் செய்து வாழ்தல்.

பதமுத்தியை அடைந்தோருக்குச் சிவவினை யொப்புண்டாயின் அங்குத்தானே ஞானநெறியை யடைந்து பின் பரமுத்தியை அடைவர். சிவவினை யொப்புறுதார் பதமுத்திகளிலிருந்து நீங்கிப் பிறவியெடுத்துச் சிவவினையொப்பு நிகழ்ந்த பின் ஞானநெறியை அடைவர். அபரமுத்தி யடைந்தோர் பிறவியை எடாது நேரே பரமுத்தியை யடைவர்.

சரியையிலுள்ளோர் தம்மைக் கடவுளின் அடிமையாகக் கொள்ளுதலாற் சரியா மார்க்கம் † தாசமார்க்க மெனப்படும். விசேஷ தீட்சையிலே சிஷ்யன் சிவபுத்திரனுக்கப்படுதலாற் கிரியா மார்க்கம் புத்திரமார்க்க மெனப்படும், யோகமார்க்கத் திலே சிவத்தோடு கூடுதலால் அது * சகமார்க்க மெனப்படும். ஞானமார்க்கம் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றுகினிற்கும் உண்மை நிலையாதலாற் ० சந்மார்க்கம் எனப்படும்.

† தாசன்—அடியவன். * சக—தோழன். ० சத—உண்மை.

திருவருளை அறியாதார் சிறுமை

இந்தை வரையியைந்து மேதும் பழக்கமில்லா
வேற்றுயர்க்கு வீடு மிகை.

ப—ரா: இந்தை வரை இயைந்தும் - இவ்வளவு கால
மும் திருவருளோடு கலந்து நின்றும், ஏதும் பழக்க மில்லா-
அதைச் சற்றேற்றும் உணர்மாட்டாத, வெறும் உயிர்க்கு -
அறிவில்லாத ஆன்மாவுக்கு, வீடு மிகை - வீடு பகையாகும்.

முதல் முன்றுதிகாரங்களிலும் முப்பொருள்களை விளக்கி
முடித்த ஆசிரியர் இவ்வதிகாரத்தில் திருவருளின் தன்மையைக்
கூறி, அதைப் பெறுதது மாணவகனின் சாதனைக் குறைவாகிய
குற்றமென்று முடிக்கின்றார். இப்படியே,

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்:

“வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்லினைபட்ட
டாழ்கின்றாய் யாழாமற் காப்பாணை யேத்தாதே
குழ்கின்றாய் கேடுனக்குச் சொல்கின்றேன் பல்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீயவெலக் கடலாய வெள்ளத்தே” என்றும்,

அப்பர் சுவாமிகள்:

“வாழ்த்த வாயும் நினைக்க மடநெஞ்சம்
தாழ்த்தச் சென்னியுங் தந்த தலைவனைச்
குழ்த்த மாமலர் தூவித் துதியாதே
வீழ்த்த வாவினை யேனெடுங் காலமே”

என்றும், தாமே தம்மிற் குற்றமேற்றிப் பாடியருளினர்.

மாணவகன் அருளை அறியாதிருப்பது அவனிலுள்ள ஆணவ
காரியமாகிய அஞ்ஞானத்தாலாதலால் அவனிற் குற்றமில்லா
திருக்கவும். அவனிலே குற்றமேற்றியது அந்த அஞ்ஞானத்தை
நீக்குதற்கு அவனைக்கொண்டு முயற்சி செய்விக்கும் அருளின்
பான்மையாம்,

(10)

ஜந்தாம் அதிகாரம்—அருளுருதிலை

அஃதாவது ஞானவடிவாகிய ஞூங்வினது தன்மை.

குருவடிவாய் வருவது திருவருள்

அறியாமை யுண்ணின் றளித்ததே காணுங்
குறியாகி நீங்காத கோ.

ப—ரை: அறியாமை உள்ளின்று அவித்ததே - கண்
கூற காணப்படாமல் ஆள்மாக்கவில் நீன்று (படைத்தல்,
காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் நான்கு தொழில்
களையும் செய்து) இரட்சித்துவந்த அதுவே, கானும் குறி
ஆகி - (எஞ்சியதாகிய அருளாலைச் செய்தற்காக) காணக்
கூடிய குருவடிவை எடுத்து, நீங்காத கோ-உடனுய்
நீன்று ஆட்கொள்ளும் திருவருளா.

மலம் வலிகெட ஆன்மா ஞானத்தைப் பெறுகின்றது; ஆயி
னும் அந்த ஞானம் தானாக விளங்கமாட்டாது. அதை விளங்கச்
செய்தற்கு ஞானசாரியன் வேண்டும். இது எதுபோல
வென்றால்: ஒரு குழந்தையைப் பெறுமுன் ஒரு பெண்ணுடைய
சரீரத்திலே முலைப்பாலுக்குக் காரணமாகிய பதார்த்தங்க
ளிருக்கவும் முலைப்பால் தோன்றுது; இவனுக்கு ஒரு குழந்தை
உதிக்க அது தோன்றுகிறது; குழந்தையின்றிப் பால் தோன்
ருததுபோல, ஞானசாரியனின்றி ஞானந் தோன்றுது. * ஆத
லால், ஆன்மா ஞானத்தை அடைதற்கு ஞானசாரியன் இன்றி
யமையாதவன்.

(1)

○ குரு=கு+ரு = பாசத்தை நீக்குபவர்.

* இல்லா முலைப்பாலுங் கண்ணீரு மேந்திமைபால்
நல்லா யுளவாமா ஸீர்நிழல்போ—வீல்லா
வருவாகி ஸின்றுனை யாரறிவார் தானே
யுருவாகித் தோன்றுனே லுற்று.—சிவ. போதம் கு 8. அதி 2.

அருளே ஆணவத்தைப் போக்கத்தக்கது

அகத்துறுநோய்க் குள்ளின ரண்டி யதனைச்
சகத்தவருங் காண்பரோ தான்.

ப—ரா: அகத்து உறுநோய்க்கு - ஒரு வீட்டு விருப்பா
வனுக்கு வந்த பினியை, உள்ளினரன்றி - அவ்வீட்டிலுள்ள
வர்கள் அறிவுகேயன்றி, அதனை - அந்த நோயை, சகத்த
வருங் காண்பரோ - தாத்திலுள்ளவரும் அறிவாரோ? அறிய
மாட்டார்: அதுபோல, ஆன்மாவிலுள்ள நோயை ஆன்மா
வோடு கலந்துறிந்தும் அருளறிவதன்றி வேறேன்றும்
அறியமாட்டாது.

ஆதலால், ஆன்மாவோடு சேர்க்கிறுக்கும் திருவருளானது
குருவாகவங்கு போக்கினாலென்றி ஆணவமாகிய வியாதி வேறு
வழியாகத் தீராதென்பது கருத்து. (2)

குருவை சிஞ்யனன்றிப் பிறாறியார்

அருளா வகையா ஸருள்புரிய வந்த
போருளா ரறிவார் புவி

ப—ரா: அருளா வகையால் - (படைத்தல், காத்தல்,
அழித்தல், மறைத்தல் என்னும் நான்கினையும்) மறைந்து
இன்று செய்ததுபோல, அருள்புரிய வந்த - (மானுட வடி
வத்தினாலே தன்னை மறைத்து) அருளால் என்னுந் தொழில்
ஸூச் செய்ய வந்த, பொருள் - குருவடிவத்தை, புவி ஆர்
அறிவார் - (பக்குவமுள்ள சிஞ்யனேயன்றிப்) பூமியில் வேறு
யார் அறியத் தக்கவர்?

“பொருளா வறியா” என்றும் பாடமுண்டு. (3)

பக்குவ மில்லாதார் அறியாமைக்குக் காரணம்

போய்யிருண்ட சிங்கதைப் போற்யிலார் போதமா
மேய்யிரண்ணேங் கானார் மிக.

ப—ரா: பொய் - நிலையற்றதாகிய உலக இன்பத்திலே
கருத்துக்கடியராய், இருண்ட சிந்தை - ஆணவமலத்தால்
மறைக்கப்பட்ட அறிவினையுடையராய், பொறியிலார் - ஞான
மாகிய ஒளியைப் பெருதோர், போதமாம் மெய் இரண்டும் -
அறிவு மயமாகிய அருளையும் அவ்வருள் அதிப்பத்து ஸ்திர்
குங் குருவடிவத்தையும், கானூர் மிக - சிறிது மறிய
மாட்டார்.

ஞானக்கண் னில்லாதோ ராதலாற் பக்குவமில்லாதோர்
சற்குருவை அறியா ரென்பது கருத்து. அருள்கொண்ட மனித
வடிவை யறியமாட்டாதார் அருளின் இயற்கையான அகண்ட
ஞான வடிவையும் உணரா ரென்பது சொல்லாதே அமையும்.
[அகண்ட - சர்வவீயாபகமான, எல்லையில்லாத.] (4)

சகலருக்குக் குருவாய் வருதவின் நோக்கம்

பார்வையேன மாக்களை முன்பற்றிப் பிடித்தற்காம்
போர்வையேனக் கானூர் புவி.

ப—ரா: பார்வை என - அய்வு வினந்துப் பழக்கப்
பட்ட விலங்குகளின் துணையைக்கொண்டு விலங்குகளைப்
பிடிப்பதுபோல, மாக்களை முன்பற்றிப் பிடித்தற்காம் -
(மனித உருவமாகிய குருவடிவத்தைத் திருவரு வெடுப்பது)
நேர்ந்திரு மனிதரை வசப்படுத்தி ஆட்கொள்ளுதற்காம்,
ஷு - பக்குவ மில்லாதோர், போர்வை யேனக் கானூர் -
அது அருள் போர்த்துக்கொண்ட குருவடிவம் என்பதை
அறியார்.

பழக்கப்பட்ட விலங்குகளைக்கொண்டு வனவிலங்குகளைப்
பிடிப்பதுபோல, அருளானது ஞானசாரியனைக்கொண்டு பக்குவமுள்ள ஆள்மாவை ஆட்கொள்ளும்.

ஓருவன் ஓரு புடைவையாலே தன்னை முற்றுகப் போர்த்
துக்கொண்டிருப்பானுயின், தூரத்தில் சின்று பார்ப்போர்

அவனை ஒரு புடைவைக் குவியலென்று நினைப்பாரன்றி, அதற்குள் மறைந்திருப்பவன் மனிதனென்றும், அது போர்வையென்றும் அறியமாட்டார். அதுபோலத் திருவருள் ஆசிரியனில் மறைந்து சிற்கும்போது, பக்குவமில்லாதோர் அவன் மனிதனேயன்றித் திருவருளின் போர்வையென அறியமாட்டார்.

மனிதரை ஆட்கொள்ளும் வழி எழுவகைத் தீக்ஷை*களாம். அவையாவன: நயம், பரிசம், மானசம், வாசகம், சாத்திரம், யோகம், ஓளத்திரி

இவற்றுள் நயநீதித்சையாவது: ஆசாரியர் சிவமாக சின்று சிஷ்யவனந் தலைதொடங்கிக் கால்வரையும் அருட்பார்வையாற் பார்த்து அவனுடைய ஆணவத்தைக் கேடுத்தல். பரிசதீதித்சையாவது: ஆசாரியர் தம்முடைய கையைச் சிவபேருமானுடைய திருக்கரமாகப் பாலித்துச் சிஷ்யனுடைய தலையில் வைத்து அவனுடைய மாயாமலத்தைக் கேடுத்தல். மானச தீத்சையாவது: யோகமார்க்கத்தால் ஆசாரியர் சிஷ்யனுடைய மனத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மபோதத்தை நீக்கிச் சிவபோதத்தை உண்டாக்குதல். சாத்திர தீத்சையாவது: வேதம் ஆகமம் ஆகிய இறைவனருளிய நூல்களிலுள்ள உண்மைகளைச் சுருக்கி விளக்குதல். வாசக தீத்சையாவது: திருவெந்தேழுத்தையும் பதிஞ்சேரு மந்திரங்களையும் அந்தந்த எழுத்துக்குரிய மாத்திரைகளோடு உபதேசித்தல். யோக தீத்சையாவது: ஆசாரியர் சிஷ்யனுடு இருக்கத்திற் பிரவேசித்து ஆன்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்தல். ஓளத்திரி தீத்சையாவது: ஓமத்தோடு செய்யப்படுங் தீத்சை; (ஓளத்திரி - ஓமசம்பங்கமானது; கோத்திரம் - ஓமம்) ஓளத்திரி தீத்சைக்கு உரித்தில்லாதார்க்கு நயன் தீத்சை முதலிய தீத்சைகள் செய்யப்படும். அவைகள் ஓளத்திரியோடுஞ் செய்யப்படுவன.

* தீக்ஷை = தீ + க்ஷை = ஞானத்தைக் கொடுத்துப் பாசத்தைக் கெடுப்பது.

“தீயதே தத் சிவத்வம் ஹி க்ஷையதே பாப பஞ்ஜூரம்!

க்ஷயதான விசேஷத்வாத் தீக்ஷை சேதய பிதியதே!!

—கப்பிரபோதம்.

ஒளத்திரி தீட்சை கிரியாவதி ஞானவதி என இருவகைப் படும். கிரியாவகையாவது குண்டம் மண்டலம் ஓமம் முதலீய சிரியைகளோடு செய்யப்படுவது. ஞானவதி குண்ட மண்டலங்களையும் கிரியைகளையும் மனத்தினாற் செய்தல். இத்தீட்சை கள் சமயம், விசேஷம், ஸிர்வாணமென மூவகைப்படும். சமய தீட்சை சரியைக்கும், விசேஷத்தீட்சை கிரியைக்கும் யோகத்திற்கும், ஸிர்வாண தீட்சை ஞானத்திற்கும் உரியன. நோய் முதலீய காரணங்களினால் தீட்சைகளுக்குரிய அநுஷ்டானங்களைச் செய்ய இயலாதார்க்கு அவ்வனுஷ்டானங்கள் ஆகுதியாற் சுத்தி செய்தொழிக்கப்படும். அது ஸிர்ப்பீசமெனப்படும்; மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுங் தீட்சை சபீசம். ஸிர்வாண தீட்சை பெறுவோர்களுள் அபரமுத்தி முதலீய போகங்களை விரும்புவோருக்குச் செய்யப்படுவது லோகதர்மிணி; மற்றவர்களுக்குச் செய்யப்படுவது சிவதர்மிணி. சிவதர்மிணி பெறுவோருள் உடனே முத்தி அடைவோர் சுத்தியோ ஸிர்வாணத்தையும், தேகாந்தத்தில் முத்தி அடைவோர் அசுத்தியோ ஸிர்வாணத்தையும் பெறுவார்

(5)

கு சாத்திரீதீட்சைக்கு இன்றியமையாதவர்

எமக்கீரை வெனுக் கேவைதேரியு மவ்வத்
தமக்கவளை வெண்டத் தவிர்

ப—ரா: எமக்கென்—(குருவினால்) எபக்கு என்ன பயன் (என்று கேட்டால்), எவனுக்கு எவை தெரியும்— எவனுக்கு ஒன்றுற் பொருள்கள் உள்ளபடி தெரியுமோ, அவ்வத் தமக்கு அவளை வெண்ட— அந்தாற் பொருள்கள் அவளைத் தமக்குக் குருவாக வேண்டி நிற்றலால், தவிர— (குருவின் தேவையை நீ யுனர்வாய் ஆதலால் “எமக்கென்” என்னுங் கேள்வியை) விடுவாயாக.

ஞானசாரிய னில்லாமற் கற்கும்போது ஞான நால்களின் பொருள் மாறுபாடாகத் தோன்றும்; அல்லது தோன்றுமல் ஸிற்கும்; ஆதலால் நமக்கு ஞானசாரியன் வேண்டாமென்று சொல்லிக்கொண்டு நால்களைக் கற்கும்போது, அவைகள் நமக்கு

விளங்காமையினாலே அவன் இன்றியமையாதவனென்று நாமே உணர்த்தக்கதாக நேரும், இதை உணர்த்துதற்காக, “அவ்வத் தமக்கவனை வேண்ட” என்றார். ஞானநூ லல்லாதவைகள் ஆசாரியனின்றியுங் கற்கப்படலாம். ஞானநூ மூனர்ச்சி ஆசாரியனை யின்றியமையாது, “ஆசா ஞருளா லடி சேர்ஞானம் வந்திடும்; மற்றொன்றானும் வாராதாகும்” என்றார் பிறரும். (6)

நயனதீட்சை

விடங்குல மேவினுமேய்ப் பாவகனின் மீளுங் கடனிலிருள் போவதில்லை.

ப—ரை: விடம் - (ஓருவன் விஷம் தீண்டப் பெற்றுக் கொட்ட) விடமானது, நகுலம் மேவினும் (மீஸரது) - கீரி நேரே வந்து நிற்பினும் நீங்காது, பாவகனின் மீளும் - கீரியாகத் தன்னைப் பாவிக்கும் மாந்திரிகளுல் நீங்கும், கடனில் - இந்த முறையைபோல, (திருவருளானது நேரே நின்றும் மலங்களைப் போக்காது; தான் அதிஷ்டித்தற்கு ஒரு குரு வடிவத்தைக்கொண்டு பார்வையாலும் பாவனையாலும் ஆணவத்தை நீக்கும்), இருள்போவது இவன்கள் - மலத்தை நீக்குவது குருவினுடைய கண்.

நயனதீட்சையிலே குரு சிஷ்யனுடைய சரீரம் முழுவதையும் பார்த்து அவனைச் சிவசொரூபமாகப் பாவிப்பன்.

* கீரியானது ஆதிபொதிக நகுலம், ஆதிதைவிக நகுலம், ஆதிதியான்மிக நகுலம் என மூன்று வகைப்படும். அவற்றுள், உலகத்திற் காணப்படுங் கீரி ஆதிபொதிக நகுலம். அதற்கு அதிதெய்வமாய், மாந்திரிகன் அதுபோல வைத்துத் தியானம் செய்து கணிக்கப்படும் மந்திரம் ஆதிதைவிக நகுலம்; அந்த மாந்திரத்தினிடமாக சின்று மாந்திரிகளுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவசத்தி ஆதிதியான்மிக நகுலம், இவற்றுள், ஆதி

* திராவிடமாபாடியத்திலுள்ள கருடபாவனைப்படி எழுதப் பட்டது.

பெளதிக நகுலத்தைக்கொண்டு விஷத்தைத் தீர்த்தல் இயலாது. மாந்திரிகள் ஆதிதைவிகமாகிய நகுல மந்திரத்தை ஓவ்வொரு நானும் உச்சரித்துவந்த பழக்கத்தினாலே அந்த மந்திரரூபமே தானுகப் பாவனைசெய்து கண்ணறிவை அதன்வசப்படுத்தி நிற்றல் நகுலபாவனை யென்பட்டும். அவன் அந்தப் பாவனையாய் நின்று அம் மந்திரக்கண்கொண்டு பார்க்க, அந்தப் பார்வையானது மந்திரத்திற் பதிந்த சத்தியினால் விஷத்தைத் தீர்க்கும்.

அதுபோல, ஆசாரியன் பஞ்சாட்சரசெபப்பயிற்சியினாலும், தன்னைச் சிவமாகப் பாவித்துத் தன்னைச் சிவவசப்படுத்தியதனும், அவனுடைய பார்வையிலிருக்கும் மந்திர சத்தியினால் சிஷ்யனிலுள்ள விஷமாகிய ஆணவ வளி தடைப்படும். ஆதி பெளதிக நகுலத்தால் விஷங் கெடாமல், நகுலபாவனை செய்யும் மாந்திரிகனுடைய பார்வையினால் அது கெடுவதுபோல, என்றால் கூடநிற்பதாகிய திருவருளால் மலமானது இறுதியில் நீக்கப்படாமல் அத்திருவருளைத் தானுகப் பாவித்து அத்திருவருளால் அதிட்டிக்கப்பட்ட குருவினது பார்வையினால் நீங்கும். “எவன்கண்” எனவும் பாடம்.

முவகை ஆன்மாக்களுக்கும் அருள் செய்யும்முறை

அகலத் திருமருளை யாக்கும் வினைநீக்குஞ்
சகலர்க்கு வந்தருளுங் தான்.

ப—ரை: அகலத்து அருள் அருளை ஆக்கும் - விஞ்ஞானகலைரிப் பக்குவமுடையாருக்குச் சிவபெருமான் அவர்களது அறிவிலே நின்று அருள்செய்து மலத்தை நீக்குவர், வினைநீங்கும் - பிரளாயகலரிற் பக்குவர்க்கு அவர்களைப் போல முன்னிலையாய்நின்று (ஆணவத்தோடு) கர்மத்தையும் நீக்குவர், சகலர்க்கு தான் வந்து அருளும் - சகலரிற் பக்குவருக்குக் குருவடிவாய் வந்து மும்மலங்களையும் நீக்கியருவூர்.

அகலம் - கலை நீங்கின ஆன்மா, விஞ்ஞானகலரிலே மலமானது சூக்குமசத்தியோடு நிற்றலால், திருவருள் அவருக்குள்

அறிவாக சின்று உணர்த்த அம்மலம் நீங்கும், பிரளயாகலரிலே யுள்ள தூலமல சத்தியானது, திருவருள் நேர்சின்று நயனம் பரிசம் வாசகமாகிய தீட்சைகளைச் செய்ய நீங்கும். சகலரிலுள்ள தூலதர மலசத்தியானது ஞானநூற் போதனையினாலும், அனுபவ சாட்சியினாலும் பலவகைப்பட உணர்த்த நீங்கும். ஆதலால் திருவருளானது சகலருக்குக் குருவை ஆதாரமாகக் கொண்டு தீட்சை செய்யும். இது ஆதார தீட்சை யெனப்படும். நேராகச் செய்யப்படுகிற தீட்சை ஸ்ராதார மெனப்படும். மும்மலங்களுள் ஆணவமும் ஆகாமியமும் ஞானத்தினாலே, ஒளிமுன் இருள்போல நீக்கப்படும்; சஞ்சிதம் தீட்சைக் கிரியையினாலே நீக்கப்படும்; பிராரத்தம் எஞ்சியிருந்தால் அநுபவத்தினாலே திரும்; ஆணவமலம் நீங்குதலால் பிறவி அறுதலால், மாயாமலம் திரும்,

(8)

சிவபெருமானே குருவாதல் வேண்டும்

ஆரஹிவா ரேல்லா மகன்ற நேறியருளும்
பேரறிவான் வாராத பின்.

ப - ரா: எல்லாம் அகன்ற - மந்திர முதல் கலையிருகிய அத்துவாக்களைக் கடந்த, நேறியருளும் - விட்டுநேறியை வெளிப்படுத்தியருளும், போற்வான் வாராதபின் - பேரறிவினாகிய சிவபெருமானே குருமுர்த்தங்கொண்டு வாவிட்டால், ஆரஹிவார் - அதை அறியவல்லவர் யார்.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் அவைகள் சார்ந்த மற்றைய அத்துவாக்களையுங் கடந்தே முத்தியடைய, வேண்டுமாதலால், அவைகளைக் கடந்த ஒருவரே ஆன்மாவையுங் கடக்கச் செய்வாரன்றி அவைகளுக் குட்பட்டவர்கள் செய்யமாட்டார்கள்.

அத்துவாக்களுக் குட்பட்டவர்களாகிய தெய்வங்களையும் மனிதர்களையும் முத்தியடைய வேண்டி வழிபடுகிறவர்கள், உபநிடத் வாக்கின்படி, குருடனைக்கொண்டு வழி காட்டுவிக்கும் குருதனுக்குச் சமமாவர். “காண்பவன சிவனேயானால் அவனிடக்கன்பு செய்கை மாண்பறம், அரன்றன் பாதம் மறந்துசெயறங்களெல்லாம் வீண் செயல், இறைவன் சொன்ன விதி

யறம், விருப்பொன் றில்லான் பூண்டனன் வேண்டல் செய்யும், புச்சின புரிந்து கொள்ளோ” என்னுஞ் சிவஞானசித்தித் திருவிருத்தத்திற் கூறியதுங் காண்க. (9)

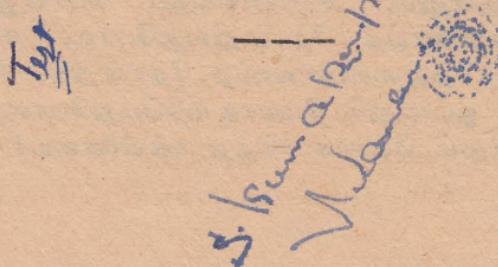
இதுவுமது

ஞான மிவலேஷ்டிய நண்ணியிடு நற்கலனைல்
பானு வோழியப் படின்.

ப—ரை: பானு ஓழிய - குரியவீரி இல்லாமல், நற்கல் அனல் படின் - குரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி தோன்றுமாயின், இவன் ஓழிய - அருட்குருவின்றி, ஞானம் நண்ணியிடும் - (ஆன்மாவில்) ஞானந்தோன்றும்.

குரிய கிரணம் பட்டே குரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி யுண்டாவதுபோல, குருவருள் பெற்றே சிஷ்யனில் ஞானமுண்டாகும். குரியகாந்தக் கல்லில் குரிய ஒளிக்கு நேரே பிடிக்கும் போது, அந்தக் கல்லானது பரந்துவருங் கிரணங்களை ஓரிடத்துச் சேர்த்து அக்கினியை உண்டாக்கும். அப்போது இலகுவாக நெருப்புப் பிடிக்கக்கூடியனவாய். அக்கல்லில் சார்ந்து கிற்கும் பஞ்ச முதலிய பொருள்களில் நெருப்புப் பற்றும். அதைக்கொண்டு தீ மூட்டும் வழக்க முண்டு.

அருக்கனேளி இல்லையாயின் குரியகாந்தக் கல்லில் அக்கினி தோன்றுது. அதுபோலச் சிவபெருமானது திருவருள் வடிவாகிய குரு இல்லையாயின் ஆன்மாவில் ஞானந் தோன்றுதென்பது கருத்து. குரியன் சிவத்துக்கும் குரியனது ஒளி குருவடிவாய் வருங் திருவருளுக்கும், குரியகாந்தக் கல் பக்குவ மூளை ஆன்மாவுக்கும், அக்கினி ஞானத்துக்கும் உவமையாயின. (10)

ஆரூம் அதிகாரம் — அறியுநேறி

அருளுருவாசிய குருவினிடம் உண்மைப் போருவன உணரும் முறைமை.

இருவினை யொப்பும் சத்தினி பாதமும்

நீடு மிருவினைக் கேண்டாக நேராதல்
கூடுமீறை சத்தி கோளல்.

ப—ரை: நீடும் இருவினைகள் - வளர்ந்து வருவன வாகிய வினைகள் இரண்டும், நேராதல் - (விலக்கப்பட வேண்டிய முறையால்) ஒத்ததன்மையுடையவைகள் என்ற எண்ணாம், நேராக - ஆன்மாவுக்கு உண்டாக, இறைசத்தி கொள்கூடும் - சிவபெருமானுடைய சத்தி பதியும்.

நல்வினையும், தீவினையைப் போலவே, கர்மமெனப்படும் மலழாதலால், விடப்பட வேண்டியதேயாம். * இருவினையையும் விடவேண்டும் என்ற புத்தி ஒருவனுக்கு உண்டாகும்போது சிவசத்தி அவனிற் பதியும். அப்போது அவன் ஞானத்தை இச்சிக்க, ஞானசாரியர் தோன்றித் திரிபதார்த்தங்களின் உண்மையை விளக்குவர். அவ்வண்மைகள் இவ்வதிகாரத்திற் காறப் படுகின்றன. இவைகளை வாசித்தறிதலால் நாழும் ஞானிகளாவோ மோ என்றால், நாம் அவைகளை ஒருவாறு அறிகின்றே மன்றி அவைகளை நேரே உணரமாட்டோம். நேரே உணர்வோ

* லெளகிகர்களுக்கு ஒட்டினும் பார்க்கப் பொன் மிக விலை யியர்ந்ததா யிருப்பதுபோல, தீவினையிலும் நல்வினை மேலாகத் தோன்றும். ஆயினும், சங்கியாசிக்குப் பொன்னும் ஒடும் ஒரே தன்மையனவாய்த் தோன்றுவதுபோல, நல்வினையுங் தீவினையும் ஒரே தன்மையனவாய்த் தோன்றும். லெளகிகர்கள் பொன்னை ஒட்டிலும் மேலாக மதிப்பதுபோல, நல்வினையைத் தீவினையிலும் மேலாக மதித்து நல்வினையைச் செய்வதே கடஞ்சும்.

மாயின் அவ்வண்மைகளை அநுசரீத்துப் பொய்யாகிய உலக வாழ்வை விடுத்து மெய்யாகிய திருவடியையே பொருளாகக் கொள்வோம். அப்படி நாம் கொள்ளாது உலக விஷயங்களில் அமிழ்க்கி நிற்றலால், நாம் இந்தச் சத்தியங்களை நேரே உனர வில்லையென்பது இனிது விளங்கும்.

இருஷினையொப்பு மலபரிபாகம், சத்திநிபாதம்

ஆணவத்தின் முனைப்பினால் ஆன்மாக்கள் தீவினைகளைச் செய்கின்றன; அத்தீவினைகளை நீக்குதற்காகச் சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பத்தை ஊட்டுகின்றார். அத்துன்பம் அனுபவிக் கப்படும்போது ஆதிசத்தியின் பிரேரகத்தினால் வித்தையென்னுங் தத்துவமானது ஆன்மாவில் இயற்கையறிவு ஒருவாறு விளங்கத் துணைசெய்யும். அப்போது ஆன்மாவுக்குத் தீவினையில் வெறுப் பும் பசு நல்லினையில் விருப்பும் உண்டாக, அது பசு நல்லினையையுஞ் செய்யும். அது தீவினையின் பயனுகிய துன்பத்தையும் நல்லினையின் பயனுகிய இன்பத்தையும் அனுபவிக்க. நல்லினையிற் பன்மடங்கு பற்றுண்டாகி நல்லினையை அதிகமாகச் செய்து அதன் பயனுகிய இன்பத்தைக் காலத்துக்குக் காலம் ஊட்டப் பேற்று அனுபவித்து வரும். இதனாலே ஆன்ம ஞானம் * மேலும் அதிகமாய் விளங்கக் கடவுளே மெய்ப்பொருளேன்ற அறிவும், அவருக்குத் தோண்டு செய்தலிலே பேராசையும் உண்டாகின்றன. அப்போது ஆன்மா தன்னையேனும் பிறவிரிக்கவையேனும் பொருளாகக் கொள்ளாது, அவற்றைக்குறித்துச் செய்துவந்த பசு நல்லினையையும் * கைவிடுகின்றது. இந்த சிலை பசுவினையொப்பு எனப்படும். இப் பசுவினையொப்பு ஆன்மாவின் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சியால் அதின் ஆணவம் வலிகேட உண்டாகும் நிலை.

* ஆன்மா பசுநல்லினையைக் கைவிட்டாலும் பிற வுயிர் களுக் கிதஞ்சுசெய்தலைக் கைவிடாது; அதைச் சிவ வினையாகக் கருதிச் செய்யும். சிவபிரான் உயிர்கள் யாவற்றிலும் எல்லையில்லாத இரக்கமுடடையவராதலால், அவற்றிற்குச் சேவைசெய்தல் சிவ சேவையின் இன்றியமையாத அங்கமாகின்றது. பிற வுயிர்களுக்குச் சேவைசெய்தல் இருஷிலைகளிலும் உள்ளதாம்.

ஆணவம் வலிகேடுதல் மலபரிபாகம் எனப்படும். இருள்குறையக் குறைய ஓளி ஏறி ஏறி வருவதுபோல, மலம் வலிகேடச் சிவசத்தி ஆன்மாவிற் பதிந்து சிவத்தோடு சேர்த்தற்காக அதைச் செலுத்துகின்றது. இவ்வாறு சிவசத்தி ஆன்மாவிற் பதிதல் சத்தினிபாதம் தனம் எனப்படும். பகுவினை யோப்பில் வருஞ் சத்தினிபாதம் மந்ததரம் எனப்படும். ஒருவனுக்கு சத்தினிபாதமானதின்பேர் குரு சமயதீகை செய்து சரியா மார்க்கத்தில் அவனை விடுவர்.

அவன் அந்தச் சரியா மார்க்கத்தில், மந்ததர சத்தினிபாதத் திலுள்ள பலவகைச் சத்தினிபாதங்களுக்கு மேற்ப, சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை முதலிய மார்க்கங்களை அநுசரிப்பன். அந்த மார்க்கங்களிற் செய்யும் சிவபுண்ணையத்தினாலே மலமானது முன்னையிலும் அதிகம் பரிபாகப்பட, ஆன்மாவிசேஷ தீகை பெற்றுக் கிரியா மார்க்கத்தை அநுட்டிக்கும். அந்தச் சவு புண்ணையத்தால் மலம் மிகவும் பரிபாகப்பட ஆன்மா யோக மார்க்கத்தை அடையும். யோக மார்க்கம் முடிய, மலம் நன்றாக வலிகெட்டுச் சிவவினை யொப்பும் உண்டாகும்; அப்போது குரு தரிசனமாகி ஆன்மாவுக்கு ஸ்ர்வாணதீகைசெய்து ஞானபாதத்திற் சேர்ப்பர். ஆன்மா ஞானமார்க்கத்தின் அதியுன்னத நிலையைச் சேர்ந்து மலம் நீங்கப்பெற்றுச் சிவசாயுச்சியத்தைப் பெறும்.

மலபரிபாகமுஞ் சத்தினிபாதமும் ஒரேகாலத்தில் உண்டாவன. சத்தினிபாதம் பலவகைப்படுதல் போலவே அதனேடுங்கமும் மலபரி பாகமும் பலவகையாம். இவையிரண்டும்

† பாதம் – விழுதல்; சத்தினிபாதம் = சத்தி நன்றாகவிழுதல்.

‡ மந்ததரம் = மிகவும் மந்தம்.

○ மந்ததர சத்தினிபாதமானது மந்ததரத்தில் மந்ததரம். மந்ததரத்தில் மந்தம், மந்ததரத்தில் தீவிரம், மந்ததரத்தில் தீவிரதரம் என நான்குவகைப்படும். இப்படிச் சத்தினிபாதம் பதினாறு வகைப்படும். இவற்றுள் ஓவ்வொன்றும் பலவேறு வகைப்படும்.

மூவகை ஆன்மாவுக்கும் உள்ளன. விஞ்ஞானகலர்க்குக் கர்மம் இல்லையாதலால் அவர்களுக்கு இருவிளை யொப்பில்லை.

ஆறு பொருள்கள் அந்தி.

ஏக னனேக னிருள்கதும் மாடையிரண்
டாகவிவை யாறுதி யில்.

ப—ரை: ஏகன் - ஒருவராகிய கடவுளும், அநேகன் - அளவில்லாதனவாகிய ஆன்மாக்களும், இருள் - ஆணவமலழும், கருமம் - கர்மமழும், மாடை இரண்டு - சுத்தம் அசுத்தமென்றும் இருவகை மாடைகளுமாகிய, இவை ஆறு ஆதியில் - இந்த ஆறுபொருள்களும் அநாதியான போருள்கள்.

ஆறு பொருள்களுக்கு முள்ள தொடர்பு.

செப்வானுஞ் செய்வீனையுஞ் சேர்பயனும் சேர்ப்பவனு
முய்வா னுளனேன் றனர்.

ப—ரை: செய்வானும் - கருமங்களைச் செய்யும் புகுட னும், செய்வீனையும் - செய்யப்படும் நல்வினை தீவினைகளும், சேர்பயனும் - அவற்றின் பயனுகிய இன்ப துன்பங்களும், சேர்ப்பவனும் - அவற்றை அனுபவிக்கப்பண்ணுங் கடவு
ஞடைய திருவருளும் ஆகிய இந்த நான்கையும், உய்வான் உள்ள என்று உணர் - (தன்னை) ஈடேற்றுத்தற்காகப் போருந்துபவன் ஆன்மா என்று அறிவாயாக.

இந்நான்கு பொருள்களும் ஆன்மாவை மலத்தினின் நும் கீக்கி அதை ஈடேற்றுவன என்பது கருத்து.

விளை என்றதனுற் கர்மழும், பயனென்றதனால் தனு கரண புவன போகங்களுக்கு முதற் காரணமாகிய மாடையும், உய்வான் என்பதனால் உய்யாமல் தடுக்கும் ஆணவழும், சேர்ப்பவன் என்பதனுற் கடவுளும், உள்ள என்பதனால் ஆன்மா வங் கருதப்பட்டன. ஆன்மாவுக்கும் மற்றைய பொருள்களுக்கு

முள்ள சம்பந்தத்தைச் சிஷ்யன் அறியும்போது, துன்பத்தை விளைப்பதாகிய ஆணவத்தினின்றும் விடுதலையடைய விரும்பிக் கடவுளையே பற்றுவானுதலால் அவற்றின் தொடர்பு அவனுக்கு விளக்கப்பட்டது. (3)

கடவுள் ஆன்மாவுக்கு உயிராய் நிற்றல்.

ஊனுயிரால் வாழு மோருமைத்தே யூடேயேர்
தானுணர்வோ டோன்றுங் தரம்.

ப—ரை: ஊனெடு உயிர்-உடம்போடு சேந்த ஆன்மா, உனர்வோடு ஒன்றுந்தார் - ஞானத்தோடுகூடி ஒன்றுபட்டு நிற்குந்தன்மை, ஊன் உயிரால்வாழும் ஒருமைத்து-உடம் பானது உயிரோடு கூடிவாழும் ஒற்றுமையைப் போல்வது.

உயிரில்லையாயின் உடம்பு இயங்கமாட்டாது கிடப்பது போலக் கடவுள் இல்லையாயின் ஆன்மா ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாது; உடம்போடு ஆன்மா வேற்ற நிற்பதுபோல ஆன்மா வோடு கடவுள் வேற்ற நிற்பார். (4)

கடவுள் உயிர்க்குயிராய் நின்று நடத்தும் முறையை

தன்னிறமும் பன்னிற முந் தானுங்கற் றன்மைதரும்
போன்னிறம்போன் மன்னிறமிப் பூ.

ப—ரை: பல்திறமும் - (பளிங்கோடு சேந்த பொருள் களின்) பலவகையான நிறங்களையும், கல்தானும் தன்மை - பளிங்கினுடைய இயல்பான நிறத்தையும், தன்னிறமும் - தன்னுடைய பிரகாசத்தையும், தரும் - தருவதாகிய, பொன் னிறம் போல் - பொலீவாகிய சூரியகிரணம்போல, மன் நிறம் - (மலங்களை முதிர்விக்கும் திரோதானசத்தியின் பிரகாசத்தையும் மலங்கள் நீங்கியின்பு ஆன்மாவை விளக்குஞ் சிற்சத்திப் பிரகாசத்தையுந் தந்து இவற்றுக்கப்பால் தன் னுடைய பிரகாசத்தோடு நிற்பதுமான) கடவுளுடைய திருவருளாகிய சேநியை உடையது, இப்பு - இந்தப்பூயியானது.

தன்னிறமென்பது குரியப் பிரகாசம், பளிங்கானது குரிய ஆடைய கிரணம் படுதலால், தன்னேடு சேர்ந்த பொருள் களின் சீற்ததைக் காட்டுவதுபோல, ஆன்மாவானது திரோதானசத்தி பதிதலினால் தன்னேடுள்ள மலங்களின் தன்மையைக் காட்டும். பளிங்கு பொருள்களின் சார்பு சீங்கியபின் தானுயச் சூரியப் பிரகாசத்தோடு தோன்றுவதுபோல, ஆன்மாவானது மலங்களினீங்கியபின் சிற்சத்திப் பிரகாசம் பெற்று விற்கும். சூரியகிரணம் பளிங்கையும் அதைச்சார்ந்த பொருள்களையும் விளக்குவதோடு அவற்றிற்கு வெளியேயும் விளங்குவதுபோலச் சிவப்பிரகாசமானது ஆன்மாவையும் அதைச் சார்ந்தவைகளையும் விளக்குவதோடு அவற்றைக் கடந்தும் பிரகாசிக்கும்.

கடவுள் ஆன்மாவைப் பந்தங்கிலையிலும் முத்தங்கிலையிலும் இரட்சித்து அதையுங் கடந்து நிற்பதென்பது கருத்து. (5)

மெய்ப்பொருளைக் காண்பதற்கு ஞானம் வேண்டும்

கண்டோல்லை காணுநேறி கண்ணுயிர் நாப்படையேளி யுண்டில்லை யல்லா தோளி.

ப—ரா: கண்ணுயிர் நாப்பன் உண்டு-(ஓளியையுடைய) கண்ணுனது (பொருளுக்கும்) ஆன்மாவுக்கும் நடுவே உள்ளது, (அது), கண்டு - (ஒருபொருளை) உற்றுப் பார்த்து, ஒல்லை காணும்நேறி - அதை விராவில் உணருதற்கு வழி யாகின்றது; ஓளிஉயிர் நாப்பன் உண்டு - ஞானாளியானது உயிருக்கும் மெய்ப்பொருளுக்கும் நடுவில் உள்ளது, (அது) கண்டு - மெய்ப்பொருளைக் கண்டு, ஒல்லை காணும் நேறி - அதை விராவில் உணருதற்கு வழியாம்; ஓளி அல்லது இல்லை - திருவருளாகிய ஞானாளி இல்லையாயின் மெய்ப்பொருளைக் காணுதலில்லையாம்.

உலகப் பொருள்களைக் காணுதற்குப் புறக்கண் இன்றியமையாததுபோல, மெய்ப்பொருளைக் காணுதற்குத் திருவருளாகிய கண் இன்றியமையாதது.

நாம் ஒரு விஷயத்தை அவதானிக்கும்போது பிற பொருள்களைக் கண் காண வும் நாம் உணராம விருக்கின்றேம். ஆத வாற் பொருள்களை உணருத்தற்குக் காட்சியோடு அவதானமும் வேண்டும், இவ்வண்மையை வற்புறுத்தற்கு (உற்றுப் பார்த்து என்னும் பொருள்பட) “கண்டு” என்றார். (6)

ஆன்மா தன் செயலீச் சிவன் செயலாகக் கருதவேண்டும்

புன்செயலிடேநேமே புலன்செயல்போ னின்செயலை
மன்செயல் தாக மதி.

ப—ரை: புன்செயலின் ஒடும்புள்ள செயல்போல் - இழிவான செய்கைகளிலே செல்லும் இந்திரியங்களின் செய்கைகளை உன்னுடைய செய்கைகளாக நீ கருதியது போல, நின்செயலை - உன்னுடைய செயலை, மன் செயல் ஆக மதி - கடவுளுடைய கிரியாசத்தியின் வழியே நடப்பதாக என்னிக்கொன்.

முன்னே நீ இந்திரியங்களை ஏவ, அவைகள் தொழில்களைச் செய்தன, அத் தொழில்களுக்கு நீ காரணனுயிருந்தமையால் அவைகளை உன்னுடைய செயல்களாக மதித்தாய், இப்போது சிவசத்தி உன்னை ஏவ, நீ தொழில்களைச் செய்கின்ற யாதலால், உன்னுடைய செயலீச் சிவசத்தியின் செயலாகக் கருது.

ஆன்மா ஒரு செயலீத் தன் செயலாக நினைத்துச் செய்தால் அதிலே அகந்தை மமதை நிகழ்வதால், அது ஆகாமியகர்மமாகும்; சிவன் செயலாக நினைத்தால் ஆணவசம்பந்தமில்லாமையால் அது ஆகாமியகர்மமாகாது. “அரன் பணியில் நின்றிடவும் அகலுங் குற்றம்” என்றாருளினார் அருணங்கி தேவர். (7)

நூனத்தைக் காணும் முறைமை

ஓராதே யோன்றையும் றுன்னுதே நீமுந்திப்
பாராதே பார்த்ததனைப் பார்.

ப—வா: ஓன்றையும் ஓராதே-ஞனா எப்படியிருக்கும் எவ்வாறு வரும் என்று நீ ஆராயாதே, உற்று உன்னதே - (உலகப் போருள்களைக் குறித்து நினைப்பது கோல்) அதைப் பற்றிச் சந்தேங்கும் நினையாதே, நீ முந்திப் பாராதே - அது வருமுன் அதைத் தெளிந்துகொள்ள முயற்சி செய்யாதே, பார்த்ததனைப்பார் - ஞானமானது உன்னை வந்துகாணும், அப்போது அதைக் காண்பாயாக.

ஒரு பொருளை அறியுங்கால் அதை ஆராய்தல் யோசித் தல் தெளிதல் என முன்று படிகள் உள்வாதலால் “ஓராதே உன்னதே பாராதே” என்றார்.

உள்ளத்தினால் ஞானம் காணப்படாதாதவின், அதை அறிதற்கு உள்ளத்தினால் முயற்சி செய்தல் வீண், உள்ளம் அசையாதிருந்தால் ஞானம் வரும்; ஆதவின் ஒன்றாங் செய்யாதே என்றார். ஞானத்தைக் காண்பது ஞான சத்தியினாலாதலால் “பார்த்ததனைப் பார்” என்று கூறினார். இக்கருத்துப்பற்றியே அருணகிரிநாத சவாமிகள் : “சும்மா இருசொல்லற என்றலுமே” என்றும், “தஞ்கோள் மனத்தை.....கோனருள் வந்து தானே யுமக்கு வெளிப்படுமே” என்றும், தாயுமான சவாமிகள் “சிந்தையை யடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற திறமரிது” என்றுங் கூறினார். நீ ஒரு பற்றுமின்றி இநுப்பாயாயின், திருவருள் தாஞ்கவே உன்னைப் பற்றும் என்பது கருத்து. (8)

ஞானத்தை அணையும் புறைமை

களியே மிகுபுல ஞக்கருதி ஞான
வோளியே யோளியா வோளி.

ப—வா: களியே மிகு புலங்க கருதி - (ஞானத்தைப் பெற்றின் உண்டாகும்) பேரானந்தத்தையே நீ அறியும் போருளாகக்கொண்டு, ஞானங்கியே - ஞானமாகிய பிரகாசத்தையே, ஒளியா - பிரகாசமாகக்கொண்டு, ஒளி-(அந்த ஒளிக்குட்புகுந்து) ஒளித்து நிற்பாயாக.

ஞானம் வந்தபின்பு ஆன்மாவுக்கு முயற்சி அந்த ஞானத் தால் வரும் பெருமகிழ்ச்சியை அனுபவித்தலேயாம்; அதன் பின் உலக விஷயங்களிலே கருத்துப் போகுமோ என்றால், தண்ணீருள் மறைந்து நிற்பவனுக்கு வெளியிலுள்ள பொருள் கள் தோன்றுமைபொல, ஞானத்துள் முழுசி நிற்பவனுக்கு அவைகள் தோன்றுவாம்; அவைகளால் இவன் கவரப்பட வும்மாட்டான்.

(9)

பிறபெருளைக் கருதாமல் ஞானவசமைய் நிற்றல்

கண்டபடி யேகண்டு காணுமை காணுமை
கொண்டபடி யேகோண் டிரு.

ப—ரை: கண்டபடியே கண்டு - ஞானம் உள்க்கு எப்படி வெளிப்பட்டதோ அப்படியே நீ அதைக்கண்டு. காணுமை காணுமை - அறியாமை வந்து தோன்றுமல், கொண்டபடியே கொண்டிரு - அது உள்ளை ஏற்றபடியே அதன்வசப்பட்டு இருப்பதாயாக.

இம்முன்று திருக்குறளும் ஆசிரியர் மாணுக்கணை நோக்கிக் கூறியன.

(10)

ஏழாம் அடிகாரம் — உயிர்விளக்கம்

அஃதாவது அறிவுநெறியிற் கூறியதிடின்று ஆன்மா ஆணவமலம் நீங்கப்பெற்றுக் தன்சௌய வின்றித் திருவருள் வசப்படுதல், இது ஆன்மகாத்தி ட் யேனவும்படும்.

அநுளை அடைதற்கு ஏது

தூநிழலார் தற்காருஞ் சோல்லார் தோகுமிதுபோற் ருனதுவாய் நிற்குங் தரம்.

“போயிவன் தன்மைகெட்டுப் பொருளிற்போ யங்கு தோன்று, தாயிடில் ஆன்ம சுத்தி” — உண்மைநெறி விளக்கம்.

ப—ரை: து நிழல் ஆர்தற்கு - (வெய்யிலில் வருந்தி வாவன்) குளிர்ந்த நிழலைச் சேர்தற்கு, ஆரும் சொல்லார் - அங்கே போ என்று ஒருவருஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை (அவன் தானே விரைவாக ஒடிச்சேருவான்). தொகும் இது போல் - பொருந்திய இந்த முறையைபோலும், தான் அது வாய் நிற்குந்தாம் - மலங்களின் துன்பங்களால் வருந்தி னேன் அருளைக் கண்டவுடனே தான் அந்த அருளோடு சேர்ந்து நிற்குந் தன்மை.

வெயிலால் வருந்தினேன் நிழலைக் கானும்போது தானை அங்கிழலை மிகுந்த ஆசையோடு அடைவதுபோல, மலங்களின் துன்பங்களால் வருந்தினேன் பேரின்பத்தைத் தருவதாகிய திருவருளைக் கானும்போது தானைகவே பெருமகிழ்ச்சியோடு அதைச் சேருவான் என்பது கருத்து * (1)

ஆன்மா அருளை அறியுங்காலம்

தித்திக்கும் பாறுஞுங் கைக்குந் திருந்தினோப்
பித்தத்தின் ருஞ்றவிர்ந்த பின்.

ப—ரை: தித்திக்கும் பால்தானும் கைக்கும் - (பித்த நோயுடையாது நாவுக்கு) மதுமானபாலும் கசப்பா யிருக்கும், பித்தத்தின் தவிர்ந்தபின் - பித்த நோயிலின்றும் தீங்கியின், நா - நாவானது, திருந்திடும் - முன் கைத்த பால் தித்திக்கத்தக்கதாகத் திருந்திவிடும்.

அதுபோல, ஆணவமாகிய நோயுள்ள காலத்திற் கசப்பா கத தோன்றிய திரோதானசத்தி, ஆணவம் நீங்கியின்பு ஆன்மா வுக்கினிய பேரருளாகத் தோன்றும். திரோதானசத்தியானது ஆணவ நோயைத் தீர்த்தற்காக ஆன்மாவுக்குப் பிறப்பிறப்பு முதலிய துன்பங்களைக் கொடுத்து அனுபவிக்கச் செய்தது. இச் செய்கை ஆன்மாவுக்கு நன்மையைக் கொடுத்தாயினும் அதற்

* வெளாகிகர் திருவருளைக் கானுமையால் துன்பத்தைத் தரும் மலச்சேட்டகளால் வரும் உலக ஆசைகளை நாடி மல வெப்பத்தை வெப்பமென் ருணராமல் உழல்கின்றனர்.

குக் கசப்பாகவே தோன்றியது. இச்செய்கையால் அதற்கு நோய் தீர்ந்தபின்பு அது சத்தியின் செயலை இனியதாகக் காண்பதுமன்றிச் சத்தியையுங் காண்கின்றது. நாவானது வியாதீயில்லாத இயல்பான நிலையிலே பாவின் ரசத்தை உள்ளபடி அறிவுதுபோல, ஆன்மாவானது ஆணவயில்லாத இயல்பான நிலையிற் சிவசத்தியை அறியும்; நா ஆன்மாவுக்கும், பால் சக்திக்கும், பித்தநோய் மலத்துக்கும் உவமையாயின. (2)

ஆன்மா அருளைத் தானுகக் காணமாட்டாது

காண்பா ஞேஸியிருளிற் காட்டிடவுங் தான்கண்ட வீண்பாவ மேந்நாள் விழும்.

ப—ரை: ஒளி-ஒளிவடிவாகிய நூனமானது, இருளிற் காட்டிடவும் - ஆணவமாகிய இருளில் ஆன்மா கிடந்து மயங்கும்போது தன்னைக் காட்டிடவும், காண்பான்-அதைக் கானும் ஆன்மா, தான்கண்ட வீண்பாவும் - தன் முயற்சி மால் அதைக் கண்டதாக நீணப்பதால் வீணைவரும் பாவமானது, எந்நாள் விழும் - எப்போது திரும்.

வீண்பாவமானது பிற பொருள்களுங் காரணமாகாமல் ஆணவ முனைப்பினால் மாத்திரங்க் செய்யப்படும் பாவும். இது மிகக் கொடியது. மற்றைய பாவங்கள் பிற பொருள்களுங் காரணமாக உண்டாவன. ஒரு பொருளைக் கானும்போது அதில் ஆசை யுண்டாகுமாயின், அந்த ஆசைக்கு அந்தப் பொருளும் ஒரு காரணம். அந்தப் பொருளில்லையாயின் அந்த ஆசை உண்டாகாது. கோபம் முதலிய பாவங்களும் இது போல்வன, இவைகள் வீண் பாவத்தைப்போற் கொடியவைகளால்ல. திருவருளை மதியாமை முதலிய வீண் பாவங்கள் ஆணவும் மிகவும் முனைப்பதால் உண்டாவன. ஒருவன் திருவருள் பதியாமல் தன்னுடைய வல்லமையால் அதைக் கண்டதாக சினைப்பது வீண் பாவும்.*

* “புக்கணைந்து புரிந்தல ரிட்டிலர்
நக்கணைந்து நறுமலர் கொய்திலர்
சொக்கணைந்த சுடரொளி வண்ணனை
மிக்ககாண அந்தாங் கிருவரே,”

திருவருள் ஆணவத்தை ஒத்திருக்கும் வகை

ஓளியு மிருளு மோநுமைத்துப் பன்மை
தேளிவு தேளியார் செயல்.

ப—ரை: ஒளியும் இருளும் ஒருமைத்து - திருவருளும் ஆணவழும் தன்வகைப் பொருளைக் காட்டி ஒழிந்ததை மறைக்குந் தன்மையில் ஒத்திருக்கின்றன, பன்மை - அவைகளுக்குள் பேதம் யாதெனில், தேளிவு - அருளானது தன்னை அடைந்தோர்க்கு உண்மைப் பொருளைக் காட்டுவதும், தேளியார் செயல் - ஆணவமானது அது நீங்காதார்க்குப் பொய்யாகையே பொருள்களைக் காட்டுதலுமாம்.

அருளானது சிவத்தைக்காட்டி உலகத்தை மறைக்கும். ஆணவமானது உலகத்தைக் காட்டிச் சிவத்தை மறைக்கும். (4)

திருவருளை

யடைந்தோர்க்குக் கடவுள் வெளிப்படுதல் எனிது

கிடைக்கத் தகுமோநற் கேண்மையார்க் கல்லால்
எடுத்துச் சுமப்பாளை யின்று.

ப—ரை: நற்கேண்மையார்க்கு அல்லால் - அங்கு நிறைந்த சுற்றந்தவரை உடையவர்களுக் கல்லாமல், எடுத்துச் சுமப்பாளை - அவர்களுடைய சுமை எல்லாவற் றையும் எடுத்துச் சுமப்பவன் ஒருவளை, இன்று கிடைக் கத் தகுமோ - இப்போது பெற்றுக்கொள்ளுதல் கூடுமோ, கூடாது. (அதுபோல) பேர்ஸ்பாகை திருவருளைச் சார்ந்தவர் களுக்கு அவர்களுடைய விளைகளையும் விளைப்பயன் களையும் சுமப்பவராகைய் கடவுள் என்கிற் ரேன்றுவர்.

திருவருள் தோன்றும்போது நாம் அதன் வசப்பட்டு நின்று அது தன்னைக் காட்டக் காணவேண்டு மென்பது கருத்து,

திருவருளைச் சாராதாருடைய விளையையும் பயனையும் கடவுள் சுமக்கமாட்டார். ஒருவன் வறியவனுயிருக்கும்போது அவ

ஞூடைய நல்ல சுற்றத்தவர்கள் அவனுக்குள்ள கடன்களைக் கொடுத்து அவனைத் தாங்கிவருவதுண்டு; இப்படியே நல்ல சுற்றத்தவர்கள் அவனுடைய சுமையைப் பலவகையாகச் சுமக்கின்றார்கள். அதுபோல, கடவுள் தம்மைச் சார்ந்த மெய்யடியாருடைய ஆகாமிய விளையையும் பிராரத்தத்தின் பபனுகிய இன்ப துன்பங்களையும் தாழே சுமக்கின்றார். தாழே சுமத்த வாவது அவர்களிலே சாராமற் றடுத்தல். “சிவனு மிவன் செய்தி யெல்லாம் என் செய்தி யென்றும், செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும்” என அருணாந்திதேவர் திருவாய்மலர்ந்தருளினர்; ஞானவான் தங்களைக் கடவுளிடங் கொடுத்தவினால் அவன் செயலில்லாதவனாக, அவனுடைய செயலெல்லாம் சிவன் செயலாகின்றன; ஆதலால் வாசனமுலமாகிய பழைய பழக்கத்தினால் திவினையென்று சொல்லப்படும் விளைகளை அவன் செய்தானுயினும், அந்த விளைகள் அவனைச் சாரமாட்டா. கண்ணப்பநாயனர் திருக்காளத்தியிலே சிவவசமாய் நின்று கைவேத்தியத்துக்காக உயிர்களைக் கொன்றார். இந்தக் கொலைத் தொழில் வாசனமுலத்தினாலே அவருடைய கருத்தின்றிக்காயத்தினாலே செய்யப்பட்டது. † அந்தக் கர்மம் அவரிலே சாராமற் கடவுள் அதைத் தடுத்தார். அவர் அவ்வளவுநாளும்

† நோயினால் அறிவிழுந்தவர்கள் பழைய பழக்கத்தின்படி பலவகையாகப் பேசிப் பல தொழில்களையுஞ் செய்வர். இவைகள் காயத்தின் செயல்களான்றி அவர்களுடைய செயலன்று. கண்ணப்பநாயனர் மிருகங்களைக் கொன்றதும் இச் செயல்களையொக்கும். அவர் சுவாமிக்கு இறைச்சியைப் படைத்தமையால், சிலர் தாழும் கடவுளுக்கு இறைச்சியைப் படைக்கலாம் என்று பிதற்றுவர். கண்ணப்பநாயனர் இறைச்சியைப் படைத்ததுமன்றித் தமது வாயிற் கொண்டுபோன நீரால் அபிஷேகமுஞ் செய்தனர்; செருப்புக்காலைச் சிவவிங்கத்தில் வைத்தனர். இவர்களும் வாயிற் கொண்டுபோன நீரால் அபிஷேகங்கு செய்து, திருமேனியிற் செருப்புக்காலை வைக்காததேனோ? இந்த மூன்று செய்கைகளும் மெய்ஞ்ஞானிகள்லாதார் செய்யின் மகா பாதகங்களாய் முடியும். ஆதலாற்றுன் கண்ணப்பநாயனர் அவைகளைச் செய்தபொழுது அவை பாதகமாகாமற் சிவபுண்ணியமாயின என்று எடுத்துப் பாராட்டப்படுகின்றன.

ஊன் உறக்கமும், தம்மைப்பற்றிய சிந்தனையுஞ் சற்றேனு மில்லாம விருந்ததே அவர் சிவவசப்பட்டிருந்தா ரென்பதற்குச் சாட்சி.

சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிவனடியாராகத் தோன்றி வங் தவருடைய கட்டளையைச் சிவபெருமானுடைய கட்டளையாகப் பாவித்துச் சிவவசமாய் நின்று தம்முடைய குழந்தையைக் கொன்றார்.

“பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கச் செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊன்அழுதம் விருப்புற்று வேடனார் சேடறிய மெய்குளிர்ந்தங் கருட்பெற்று நின்றவா தோனேக்கம் ஆடாமோ”

(திருவாசகம்)

மெய்ஞ்ஞானிகள் “பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே” என்பதற்குக் கண்ணப்பாயனார் செயல்கள் இலக்கியமாய் நின்றன. மெய்ஞ்ஞானிக ஸல்லாதார் அச் செயல்களைச் செய்யின் அவை பெரும் பாதகமாய் முடியுமென்பது தின்னம். ஆதலால் அந்த வினை அவரைச் சாரவில்லை. தம்முடைய உயிரினும் இனியதாகிய குழந்தையைக் கொன்றபோது அவர் சற்றேனுங் துக்கப்படாமல் மகிழ்ச்சியோடிருந்தது சிறுத்தொண்ட நாயனார் சிவவசமாய் நின்றார் என்பதற்குச் சாட்சியாகும்.

திருநாவுக்கரசனாயனார் நீற்றறையில் இடப்பட்டபோது நீற்றினால் வருந் துன்பம் அவரைச் சாராமற் சிவபெருமான் தடுத்தார். அவர் கைலாசத்துக்குப் போனபோது அவருடைய கால் கை தேய்ந்து சரீரம் கல்லினாற் கிழிக்கப்பட்டதனால் உண்டான துன்பம் அவரைச் சாராமற் கடவுள் தடுத்தார். இவ்வாறு ஞானவான்களின் வினைகளும் வினைப்பயன்களும் அவர்களைச் சாராமற் கடவுள் தடுக்கின்றார். (5)

திருவருளைச் சாராதார் கடவுளை அடையார்

வஞ்ச முடனேருவன் வைத்தநிதி கவரத் துஞ்சினாலே போயினாலே சோல்.

ப—ரை: ஒருவன் வைத்தந்தி - ஒருவன் வைத்த
பொருளை, வஞ்சமுடன் கவர - வேறேருவன் களவாக
எடுத்துக்கொண்டு போக, துஞ்சினாலே போயினாலே -
அந்தப்பொருளை யுடையவன் உறங்கினாலே அல்லது
அவ்விடம்விட்டு நீங்கினாலே, சொல் - சொல்லுவாயாக.

பொருளையுடையவன் விழித்துக்கொண்டு பொருளோ
திருப்பானுகில் அதைத் திருட ஒருவராலும் இயலாது. அது
போல, பேரின்பத்தை யுடையதாகிய திருவருளின் வழியா
ன்றி வேறு வழியாக அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வாகா
தென்பது கருத்து. நிதி பேரின்பத்துக்கும் நிதியை யுடை
யோன் திருவருளுக்கும், வஞ்சமுடன் கவருவோன் திருவரு
ளைச் சாராமற் பேரின்பத்தைப் பெற முயற்சி செய்வோனுக்
கும் உவமை.*

6)

அருள் ஆன்மாவை வசப்படுத்தல்

தனக்கு நிழலின்று வோளிகவருந் தம்ப
மேனக்கவர நில்லா திருள்.

ப—ரை: தனக்கு நிழல் இன்று - (குரியன் உச்சியில்
நிற்கும்போது) தன்னுடைய நிறந் தோன்றப் பெருமல்,
ஒளி தவரும் தம்பம் என - குரியகிரணத்தாற் கவர்ந்து
கொள்ளப்படும் படிகத் துண்போல, கவர - (ஆன்மா தன்
நறிவு தோன்றப் பெருமல் திருவருளாற்) கவர்ந்து கொள்

* இனி, நிதியை விளைக்கும், நிதியையுடையோனை மெய்ஞ்சு
ஞானிக்கும். கவருவோனைக் கடவுளுக்கும் உவமையாக்கி,
மெய்ஞ்சுஞானிகள் விளைசெய்யும்போது அவர்கள் அதிலே பற்
நில்லாதவராதலால், அவ்விளையாகிய நிதியை வைத்துக்
கொண்டு துஞ்சபவர்போல அல்லது அதை விட்டுப் போயின
வர்போல இருத்தலின், அதைக் கடவுள் கவர்ந்து கொள்வர்
என்றும் பொருள்பண்ணி, மெய்ஞ்சுஞானிகளை விளை யடையா
மைக்குக் காரணம் அவர்களுக்கு அதிற் பற்றில்லாமை என்று
விளக்கியவாறுமாம்.

எப்படுமாயின், இருள் நில்லாது - அந்திலையிலே மலம் நில்லாமற் போகும்.

இருளிலே படிகத்துண் இருளாகியிருப்பதுபோல, ஆன வத்தோடுள் நிலையில் ஆன்மா ஆணவமயமாக நிற்கின்றது. சூரியன் உதயமாகப் படிகத்துண் இருள் நீங்கித் தன்னிறங்காட்டி நிற்பதுபோல, மலபரிபாகமானபோது ஆன்மா தன் நிறவோடு நிற்கும். சூரியன் ஏறிவரத் துணைச் சூரியவொளி அதிகமாகப் பற்றுவதுபோல, ஆன்மாவிலே திருவருள் பதியப் பதிய ஆன்மாவைச் சிவபோதம் பற்றும். சூரியன் உச்சியில் வரும்போது தூணின் ஒளி சூரியப் பிரகாசத்தில் மறைய அது முழுவதும் சூரியகிரண மயமாக நிற்பதுபோல, சிவபோதம் ஆன்மாவை முற்றுக்க கவர்ந்து தன்னுள்ளே அடக்கும்போது ஆன்மா சிவமயமாகின்றது. (7)

அருளுக்குப்பின்னே ஆன்மா நிற்றல் அவசியம்
உற்கைத்தரும் போற்கை யுடையவர்போ வுண்மைப்பின் நிற்க வருளாளர் நிலை.

ப—ரா: உற்கைத்தரும் போற்கை உடையவர்போல் - தழுற்கொள்ளியைப் பிடித்திருக்கும் அழியை கையையுடையவர்கள் (தாம் வேண்டிய பொருளைக் காணும்போது அக் கொள்ளியை முன்னிட்டுத் தாம் பின்னே நிற்பது)போல, உண்மைப்பின் நிற்க- (ஓருவர் சிவத்தைக் காணவேண்டின்) அருளைத் தமக்கு முன்னுக்கித் தாம் அதன்பின்னே நிற்பாராக, அருள் ஆர்த்திலை - அருளோடு பொருந்தி நிற்கும்திலை இதுவே.

இரு பொருளைப் பார்க்கிறவன் விளக்கைத் தனக்குப் பின்னே பிடிப்பானுயின், அவன் அந்த விளக்கொள்ளியை மறைத்து, பொருளிருக்கு மிடத்தை நிழற்படுத்துவதினால் அந்தப் பொருளைக் காணுன். ஆதலால் விளக்கினால் அவனுக்குப் பயனுமில்லை, தனக்கு முன்னே விளக்கைப் பிடிப்பானுயின் அந்த ஒளியைக் கொண்டு பொருளைக் காண்கிறுன். அதுபோல அருளைப் பின்னுக்கித் தன்னிறவாற் காண விரும்புவோன் சிவத்

தைக் காணமாட்டான். அருள் அவனுக்குப் பயன்படுவதில்லை. அருள் முன் ஞக்கினால் அவனுடைய அறிவு அருட்பிரகாசத் திற் கலக்கச் சிவத்தைக் காண்பான். (8)

அருளுக்குமுன்னே நீற்கும்போது சிவத்தைக் காணுமைக்கு ஏது

ஜம்புலஞ்சி ருன்கண் டகன்று வதுவோழிய
வைம்புலஞ்சி தாமா ரதற்கு

ப—ரை: ஜம்புலங்கு - மெய் வாய் கண் முக்கு செவி
களான், தாம் கண்டகன்றுல் - தாம் கண்ட பொருள்
களுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளாயின், அது ஒழிய - அரு
ளாலேயன்றி, அதற்கு - பேரின்பமாகிய சிவத்தை யடை
தற்கு, ஜம்புலன் ஆர் தாம் ஆர் - ஜம்பொறிகளுக்கேனும்
தமக்கேனும் உரிமையில்லை.

ஜம்பொறிகளின் காட்சிக்கு மேற்பட்டதை அவைகள்
காணமாட்டா, மனத்துக்கு அதீதமானதை மனம் அறிய
மாட்டாது; சிவமானது பொறிகளையும் மனசையும் கடந்த
தாதலால் அதை ஆன்மா இவற்றால் அறிதல்கூடாதென்பது
கருத்து; இதை “நானார் என் னுளமார் ஞானங்களார் என்னை
யாரறிவார், வானேர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல் மதி
மயங்கி. யுனாரை தலையி ஊன்பலிதே ரம்பலவன், தேனூர்
கமலமே சென்றாதாய் கோத்தும்பீ” என்றுங் திருவாசகத்தாலு
முனார்க. (9)

இதுவுமது

தாமே தருமவரைத் தம்வலியி ஏற்கருத
லாமே யிவனை ரதற்கு.

ப—ரை: தாமே தரும் அவரை - ஒரு பொருளை ஒரு
வர்க்குத் தாமே விரும்பித் தருபவரை, தம்வலியினால் கருத-
லாமே - தம்முடைய சாமர்த்தியத்தினால் அவரிடம் அதைப்
பேற்றதாக நீண்த்தல் நீதியாகுமா? (ஆகாது; அதுபோல,
திருவருளானது தானாக விரும்பி ஆன்மாவுக்குப் பேரின்பத்-

தைக் கொடுக்க, ஆன்மா தன்னுடைய ஆற்றலால் அதைப் பெற்றதென்று நினைத்தலாகாது) இவன் அதற்கு ஆர் - (திருவருளாலன்றி) அப்பேரின்பத்தைப் பெற்றத்தக்க உரிமை ஆன்மாவுக்குச் சிறிது மில்லையே.

இரு சிறு பொருளைத் தரும்படி நாம் ஒருவரைக் கேட்க, அவர் கைம்மாறு கருதாமல் அதைத் தருவாராயின் நாம் அவருக்கு நன்றி பாராட்டுகிறோம். அப்படியாகவும், மனவாக்குக்களுக் கெட்டாத் பெரும் பொருளாகிய சிவானந்தத் தைச் சிவபெருமான் (நாம் கேளாமல்) தாமாகவே கைம்மாறின் றித் தரும்போது எங்களிலிருக்க வேண்டிய நன்றியறிவுக்கு எல்லையுண்டா? நன்றியறிவு சிறிதுமில்லாமல், அவர்தாமே தருபவர் என்பதை மதியாமல், நமது வல்லமையினால் நாமே பெறுவோமென்று நினைப்பது பெருங் துரோகம். திருவருள் தானுகச் சிவத்தைத் தரும் என்பதை, “தான் வந்து நாயேனைத் தாய்போற் றலையளிக்கிட்டு”, “தானேவந் தெம்மைத் றலையளித் தாட்கொண்டருஞ் வான்வார் கழல்” என்னும் திருவாசகப் பாக்களிலும், சிவம் தன்னைக் கொடுத்தபோது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் தம்மை அடிமையாகக் கொடுத்து ஆனந்த பரவசப் பட்டதை “தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென்றன்னைச் சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர், அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற் றேன் யாது நீ பெற்றதொன் றென்பால், சிந்தையே கோயில் கொண்ட வெம்பெருமான் திருப்பெருங்துறையுறை சிவனே, எந்தையே சசா உடவிடங்கொண்டா யானிதற் கில்லைர் கைம்மாறே” என்பதாலும் காணக. (10)

எட்டாம் அதிகாரம்—இன்புறுநிலை

ஆன்மகுத்தி யடைந்தபின்பு பேரானந்தத்தை அடையும் முறைமை பேரின்பத்தைப் பெறுவோரும் பெருதோரும்

இன்புறுவார் துன்பா ரிருளினேழுஞ் சடரின் பின்புகுவார் முன்புகுவார் பின்.

ப—ரை: இருளின் எழும் - ஆணவமலத்தை நீக்கு தற்காக மேலாக விளங்குகின்ற, சுடரின் பின்புகுவார் - ஞானத்தை முன்னிட்டுத் தாம் பின்னே செல்பவர்கள், இன்புறுவார் - பேரின்பத்தை அடைவார்கள், முன்புகுவார் பின் துன்பார் - தாம் முன்னுகவும் அவ்வருள் பின்னுகவுஞ் செல்பவர்கள் துன்பத்தை அடைவார்கள்.

அகந்தை மமதைக்குக் காரணமாகிய 'ஆணவம் நீங்கப் பெற்று ஆன்மசத்தி யடைந்தவர்கள் தம்மை மறந்து திருவருளை மாத்திரம் நினைத்துப் பேரானந்தத்தை அடைவார்கள். "என்னை மறந்திருந்தேன் இறந்தேவிட்டது இவ்வுடம்பே" என்றருளினர் அருணகிரிநாதர். (1)

இன்பத்துக்குச் சிவானுபவம் வேண்டும்

இருவர் மடந்தையருக் கேன்பய னின்புண்டா மோருவ லேருத்தி யுறின்.

ப—ரை: இருவர் மடந்தையருக்கு என்பயன் - ஆளப் படும் இயல்புடையவளாகிய ஒருபெண் வேரெருபெண்ணால் இரட்சிக்கப்படமாட்டாள், (அதுபோல, ஆளப்படுவதாகிய ஆன்மா ஆளப்படுவதாகிய அருளோடு சேர்வதினால் பேரின்பமாகிய பயனை அடையாட்டாது), ஒருத்தி ஒருவன் உறின் இன்பு உண்டாம் - பெண்ணுளவள் ஆனந்தன்மையைடைய ஆடவளை அடைந்தால் அவனால் (இரட்சிக்கப்படுவதாகிய) இன்பத்தை அடைவாள், (அது போல ஆன்மா அருளைக்கொண்டு சிவமாகிய தன்னுடைய தலைவனைச் சேர்ந்தே பேரின்பத்தை அடையும்).

ஆன்மா மலங்களினின்றும் நீங்கிச் சுத்தியடைந்த வெறு கிலையே பேரின்பமென்று அறியாதார் கூறுவர், திரோதான சுத்தியானது ஆன்மாக்களை மலத்தினின்றும் நீக்கி அருட்சத்தி யாகி, அவைகளைச் சிவத்தோடு சேர்க்கதபின்பே அவைகள் இன்பத்தை அடைவன. மலம் நீங்குவதும் சிவத்தை யடைவதும் வேறென்பதை, "சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட" என்னுங் திருவாசகத்திலுங் காண்க, ஒரு பொருளைத்

தேடுபவன் அந்தப் பொருளைக் காட்டுத்தற்கு வேண்டிய விளக்குக் கிடைத்த மாத்திரத்திற் பெருமகிழ்ச்சி யடையான். ஒரு தேசத்தை யடையவேண்டித் தோணியிற் செல்பவன் தோணியிலிருக்கும் போதே இன்புறமாட்டான். பொருளைத் தேடினவன் பொருளைப் பெற்றபின்பும், தேசத்தை யடைய விரும்பினவன் அதை யடைந்த பின்பும் மகிழ்வதுபோல, ஆன்மா திருவருளைச் சார்ந்த அளவிற் பேரானந்தத்தைப் பெருது சிவத்தை யடைந்தபின்பே அதனைப் பெறும், (2)

சிவம் இன்பத்தை அனுபவிப்பதில்லை

இன்பதனை யெப்துவார்க் கீழு மவர்க்குருவ மின்பகன மாதலினு லில்.

ப—ரை: எப்துவார்க்கு இன்பதனை ஈயும் - சிவபெரு மான் தம்மை அடையும் ஆன்மாக்கனுக்குப் பேரின் பத்தைக் கொடுத்தருனவர், அவர்க்கு உருவும் இன்பகனப்-அவருடைய திருமேனி நிறைந்த ஆனந்தமாயி, ஆதவினால் இல் - ஆதவினால் அவர் ஆநந்தத்தை அனுபவிப்பதில்லை.

கனம் என்னுஞ் சொல்லுக்கு நிறைவு அல்லது சீரம் என்பது பொருள், துன்பத்தை அனுபவித்தவர்களே இன்பத்தை அறியவும் அனுபவிக்கவுங் தக்கவர்கள். சிவபெருமான் துன்பத்தை யனுபவியாராதலாலும், ஒருவகை யனுபவங்களும் வேண்டாத பரிபூரணராதலாலும், அவரே இன்பவடிவினராதலாலும், அவர் இன்பத்தை அனுபவிப்பவரல்லர். அவர் இன்பவடிவுடையா ரென்பதை “சுறிலாப்பதங்கள் யாவையுங் கடந்த இன்பமே” என்னுஞ் திருவாசகத்திலுங் காண்க. (3)

முத்திந்லை அத்துவிதம்

தாடலைபோற் கூடியவை தானிகழா வேற்றின்பக்கூடலைந் யேகமேனக் கோள்.

ப—ரை: தாடலைபோல் - தாள் தலை என்னும் இரண்டு சொற்களுந் தாடலை என்னும் ஒரு சொல்லானதுபோல,

சூடியவை-சிவமும் ஆன்மாவுஞ் சேருவன; வேறு நிகழு-பிரிக்கப்படாத, இன்பக்கூடலை - பேரின்பமாகிய அந்தக் கலப்பை, ஏகமென நீ கொள் - அத்துவிதமென்று நீ அறிந்துகொள்.

தாடலை யென்னுஞ்சொல், தாள் தலை என்னும் இரண்டு சொற்கள் சேர்ந்து சிற்றலால், ஒரு மொழியன்று, தாள் தலை எனப் பிரிப்பின்றி ஒருசொற் றன்மையாய் சிற்றலால் அது இருமொழியும் மன்று. அதுபோல ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்து சிற்கும்போது ஆன்மாவுஞ் சிவமுமொரு பொருள்லாமலும் இருபொரு எல்லாமலும் அத்துவிதமாகும். அத்துவிதமாவது இரண்டு பொருள்கள் வேற்ற ஒரு பொருள்போல சிற்றல். ஒரு பொருள்போல் சிற்பதைக் காட்டுதற்கு ஏகம் என்னது “ஏகம் என” என்றார். தாடலை யென்னுஞ்சொல் தாள் தலை என்று பிரிக்கப்படக்கூடியது; அதைப்போலாகாமற் சிவமும் ஆன்மாவும் பிரிக்கப்படத் தக்கனவல்ல என்பதைக் காட்டுதற்கு, “நிகழுவேற்றின்பக்கூடல்” என்றார். சாயுச்சியத்திலும் சிவம் ஆண்டானும் ஆன்மா அடிமையுமாதலாலும், சிவத்தி நுடைய பேரின்பமாகிய தாளை ஆன்மாவாகிய தலை சேருதலி னலும் வேறுசொற்களின் புணர்ச்சியை உவமானமாக எடுத்தார், “தருவா யெனக்குன் நிருவடிக்கீழோர் தலை மறைவே” என்று அப்பர்சவாமிகளும், தாளிலே தலை சேருவது முத்தியின்ப மென்று பாடியருளினார். (4)

முத்தியில் அத்துவிதமாய் நிற்றற்குக் காணம்

ஓன்றுவு மோன்று தீரண்டாலு மோசையேழா
தேன்றுலோன் றன்றிரண்டு மில்.

ப—ரை: ஒன்றுவும் ஒன்றுது - கடவனும் ஆன்மாவும் ஒரே பொருளாயின் அவைகள் ஒன்றுக் வேண்டியதில்லை; இரண்டாறும் ஒசை எழாது என்றால் - அவைகள் வேறுக் கிறபின் பேரின்ப முண்டாகாது ஆதலால், ஒன்று அன்று இரண்டும் இல் - அவைகள் ஒரு பொருளுமல்ல இரு பொருளுமல்ல,

இத்திருக்குறள் முத்தினிலையை ஒருவாறு விளக்குகின்றது. ஒருசாரார் ஆன்மாவுங் கடவுளும் ஒன்றென்பர். கடவுளுக்குரிய அநாதிபோதம், * சர்வகர்த்தருதலம் முதலிய குணங்கள் ஆன்மாவுக் கில்லாமையால் ஆன்மா கடவுளன்று. ஆன்மாவுங் கடவுளும் ஒன்றேயாயின் அவைகள் ஒன்றுக்கொண்டியதில்லை. வேறெஞ்சாரார் ஆன்மாவுங் கடவுளும் வெவ்வேறுய் நிற்கு மென்பர். ஆன்மா வேறுக நிற்பதாயின் அதற்கு நானென்ற புத்தி யுண்டாகும், நானென்ற புத்தி ஆணவத்தா உண்டாவது. ஆதலால் அந்தநிலையில் ஆன்மாவில் ஆணவம் உண்டென்று முடிகிறது. ஆணவமுள்ளாங்கிலை முத்தியன்று. ஆதலால் முத்தியின்பத்தில் ஆன்மாவுங் கடவுளும் வெவ்வேறுய் நிற்பதில்லை, ஆகவே, முத்தினிலையிற் கடவுளும் ஆன்மாவும் ஒன்றென்பதும் இரண்டென்பதும் பிழையான கொள்கை களாம். அவைகள் வேற்றங்கிறலே உண்மை. எப்படியெனில், ஆன்மாவானது கடவுளுக்குரிய சர்வஜ்ஞத்துவத்தைப் பெற்று அவ்வளவில் மாத்திரம் சிவமாகின்றது. தான் வேறு சிவம் வேறுகக் கருதுவதில்லை, தான் என்பது அற்றுச் சிவத்தையே கருதி அடிமையாய் நிற்கும். கண்ணென்னி ஓஅருக்கண்ணீயிந் கலக்கும்போது அது அருக்கண்ணீயாகின்றது. ஆயினும் அது பொருள் வகையால்வேறு; அதுபோல ஆன்மா சிவத்திற் கலக்கும்போது அது சிவமாகி, வேற்ற, பொருள்வகையால் வேறுய், அடிமையாய்நிற்கும் ४ பெத்தங்கிலையிலும் ஆன்மா கடவுளிற் கலந்து நிற்பினும், அது ஆணவத்தோடுத்துவிதமாகி அதன் வசப்பட்டு அதுவாய் நிற்றலால், கடவுளின் கலப்பால் வரும் பயனுகிய அத்துவித முத்தியின்பத்தை அது அனுபவிப்பதில்லை; இதுவே பெத்தக் கலப்புக்கும் முத்திக்கலப்புக்கும் உள்ள வேறுபாடு; எதுபோலென்னில், படலம் பொருந்தி ஒளிமழுங்கிய கண்ணிலும், படலம் நீங்கி ஒளிவிளங்கிய கண்ணிலும் ஒரே தன்மையாகச் சூரியப் பிரகாசம் நின்றுலும், அந்தச் சூரியப்பிரகாசம் ஒளி மழுங்கிய கண்

* சர்வகர்த்தருதவம்—எல்லாவற்றிற்கும் கர்த்தாவாய்நிற்றல்.
○ அருக்கன் — சூரியன்.

४ பெத்தங்கிலை — மலத்தோடு சேர்ந்தங்கிலை.

னுக்கு இருட்டாயும் ஓளி விளங்கிய கண்ணுக்கு உள்ளபடியும் தோன்றும். சூரியன் கடவுளுக்கும், கண் ஆன்மாவுக்கும், படலம் மலத்துக்கும் ஒப்பு. “என்றாலும் மோரிரண்டு மில்” எனவும் பாடம்.

(5)

இனிப் பிறவி யெடாதார் வகை

உற்றுரும் பேற்றுரு மோவா துரையோழியப்
பற்றுரு மற்றுர் பவம்.

ப—ரா: உற்றுரும் - பரமுத்தியை யடைந்தோரும், பெற்றுரும் - அப்பரமுத்தியைப் பெறுதற்குக் காணமாகிய சமாதியை அடைந்தோரும், ஒவாது உரை யோழியப் பற்றுரும் - இடையருத் மௌன சமாதியை யடையமல் (கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் என்னும்) ஞானநிலைகளை யடைந்தோரும், பவம் அற்றுர் - பிறவிப்பினி யற்றவராவர்.

ஓவாதுரை யோழிதலாவது சமாதி. ஆதலால், ஓவாதுரை யோழிதலைப் பற்றுராவார் ஞானபாதத்தின் கீழநிலைகளாகிய கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல்களை யடைந்தோர். பரமுத்தியை யடைந்தோரை ஆணவஞ் சாராதாதலால் அவர்களுக்குப் பிறவியில்லை. “கலந்தபின் பிரிவதில்லை” என்றுர் அப்பரச்சவாமிகள். சமாதிநிலையை யடைந்தோர் பரமுத்தியை யடைவராதலாலும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலாகிய நிலைகளில் நிற்போர் அபரமுத்தியை யடைந்து நேரே பரமுத்தியை யடைவராதலாலும் இவர்களும் பிறப்பற்றவர்களே யாவர். (6)

சமாதிநிலை பலிதமாகும் முறைமை

பேயோன்றுந் தன்மை பிறக்கு மளவுமே
நியோன்றுஞ் செய்யாம னில்.

ப—ரா: பேய் ஒன்றுந் தன்மை பிறக்குமளவும்-பேய் பிடித்தவனுடைய தன்மை உனக்குண்டாகும் வரையும், நீ ஒன்றுஞ் செய்யாமல் நில் - நீ ஒன்றுஞ் செய்யாமல் அசைவற நிற்பாயாக.

ஒருவன் பேயாற் பீடிக்கப்பட்டால் அவனுக்குத் தன்னறி வங் தன்செயலுமில்லை; பேமினுடைய அறிவுங் தொழிலுமே அவனுடைய அறிவுங் தொழிலுமாகின்றன. அதுபோல, சிவத்தினாற் பீடிக்கப்பட்டுச் சிவாநுபுதி பெற்றவன் தன் னறிவுங் தன்செயலு மின்றிச் சிவஞானமும் சிவத்தொழிலும் பெற்றுச் சிவமாய்ச்சிற்பான்; இது சமாதியின் முறை. ஒருவன் இந்தநிலை யடைதற்குத் தன் செயலொன்று மின்றித் திருவருளின் வழியில் சிற்றல்வேண்டும். “சம்மாவிரு சொல்லந” என்றார் பிறகும்.

(7)

சமயாசாரங்கள் நீங்கும் முறையை

ஒண்பொருட்க ணூற்றுர்க் குறுபயனே யல்லாது
கண்படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண்:

ப—ரை: ஒன் பொருட்கண் உற்றுர்க்கு - மெய்ப்பொருளாகிய ஞானத்தை அடைந்தவர்களுக்கு, உறுபயனே - அவர்கள் அநுட்டித்துவரும் சரியை கிரியை யோகங்களால் உண்டாகும் பயன் பேரின்பமோயாம்; அல்லது - அன்றியும், கண் படுப்போர் கைப்பொருள்போற் காண் - உறங்குபவரது கையிலிருக்கும் பொருள் தானே நழுவுவதுபோல, அந்தச் சமயாசாரங்கள் தாமாகவே அவர்களினின்று நழுவுவது முன்டு.

உறங்குபவன் கைப்பொருளை விரும்பி விடசத்துபோல், சமயாசாரங்களை ஞானிகள் வேண்டாமென்று சிந்தித்து விடார்கள். சிலர் தாம் ஞானிகளென்றுங் தமக்குச் சமயாசாரங்கள் தேவையில்லை யென்றஞ் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் ஞானிகளல்லர். ஆனவழுனைப்பினால் இவ்வாறு கூறுபவராதலால் இவர்கள் சரியை கிரியை யோகங்களையும் அநுஷ்டித்தற்குத் தகுதியில்லாத பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தாரென அறிக. உறங்குபவனது கையிலுள்ளபொருள் சிலகாலம் விழாம் விருப்பதுபோல, ஞானிகள் முன் அநுஷ்டிக்க சமயாசாரங்கள் வழுவப்பெறுமல் அவற்றை அநுஷ்டிப்பது முன்டு. உறங்குபவனது கைப்பொருள் பற்றின்றி இருப்பதுபோல, இவர்களது அநுஷ்டானம் பற்றின்றிச் செய்யப்படக்.

முத்தியின்பம் இப்படிப்பட்டதென்று
சொல்லத்தக்கதன்று

முன்றூப தன்மையவர் தம்மின் மிகமுயங்கித்
தோன்றுத வின்பமதன் சோல்.

ப—ரை: அவர் தம்மின் மிகமுயங்கி - (முத்தியின்பமா
னது) சிவமும் ஆன்மாவுஞ் சிறிதும் பிரிப்பின்றி ஒன்றூய் நிற்
குங் கலப்பினால், முன்றூய தன்மை - காண்பவன் காட்சி
காட்சிப்பொருள் என்னும் முவகைப்பட்ட தன்மையும்,
தோன்றுத இன்பம் - வேறுகத் தோன்றுத பேரின்பமாம்;
அதன் சொல் - அந்த இன்பத்தின் அதிசயம் சொல்லத்தக்க
தன்று.

ஓருவன் ஓரு பசுவைக் கானும்போது காண்பவன் அவன்;
காட்சிப்பொருள் பசு; அது பச என அறிதல் காட்சி. ஆகவே
இம் முன்று பொருளும் வெவ்வேறு. முத்தி நிலையில் ஆன்மா
சிவத்தைக் கானும்போது, காண்பவனுகிய ஆன்மாவும் சிவம்;
காட்சிப் பொருளஞ்சிய சிவம்; காட்சியாகிய சிவஞானமுஞ் சிவம்.
ஆதலால் அந்த நிலையில் காண்பவன் காட்சி காட்சிப் பொருள்
ஆகிய முன்றும் ஒன்று. ஒன்றூயிருத்தலால் ஆன்மா சிவாநு
பவத்தினால் * விகாரமடைதலில்லை. விகாரமுண்டாயின் துன்ப
முண்டு; விகாரமில்லாத இன்பமாதலால் முத்தியின்பம் ஒப்பில்
லாதது. ஆதலால் அது நம்மாற் சொல்லும்படியானதன்று
இதை, “எனைத் தன்வசத்தே, யாக்கும் அறமுகவா சொல்
வொன்று திந்த ஆனந்தமே” என்பதினாலும் அறிக. கானும்
பொருளாகிய ஆன்மா நானென்று வேறுகவும், காட்சியாகிய
அறிவு வேறுகவும் நிற்பின்; நானென்னும் அகந்தையும் எனது
என்னும் மமதையுங் கடியே நிற்கும்; இவ்விரு தன்மைகளும்
மலத்தினாலுண்டாவன; ஆதலால் காண்பவன், காட்சி. காட்சிப்
பொருளாகிய முன்று தன்மையும் வேறுக நிற்கும் நிலை
பரமுத்தியன்று.

இம்முன்று பொருள்களும் முறையே ஞாதுரு, ஞானம்,
ஞேயம் எனவுஞ் சொல்லப்படும். (9)

* விகாரம் - மாறுதல்.

பேரின்பம் பேரன்பினு உடையத்தக்கது

இன்பி வினிதென்ற லின்புண்டே லின்றுண்டா
மன்பு யே யது.

ப—ரா: இன்பில் இனிதென்றல் - எல்லா இன்பங்களீ
தும் இனிதென்று சொல்லப்படுவதாகிய முத்தியின்பமானது,
இன்பு உண்டேல் - ஒருவருக்குப் பேரன்புளதாயின், இன்று
உண்டாம் - இப்போதே பெறப்படும்; அது அன்பு நிலையே -
அது அன்பையே தனக்கு நிலையாக உடையதாதலால்.

சிவபெருமானுடைய திருவுடியில் ஒருவற்குப் பேரன்புள
தாயின், அவன் யானெனதென்னுஞ் செருக்கு நீங்கி ஆணவும்
நீங்கப்பெறுவன். சிவபெருமானுடைய திருவருளாலன்றி ஒன்றையுஞ் செய்யானதலால் ஆகாமிய கன்மம் அவனையடையாது;
அவன் சரீரத்திலும் உலகத்திலும் பற்றின்றி சிற்றலால் பிரா
ரப்தமும் மாயாமலமும் அவனை நேரே தாக்கமாட்டா. சரீரம்
நீங்கப் பிராரப்தமும் மாயாமலமும் நீங்கும். ஆதலால் சிவ
பிரானது திருவுடியிற் பேரன்புடையோர் மும் மலங்களினின்
றும் நீங்கி முத்தியின்பத்தைப் பெறுவர். இக்கருத்தை. “உள்ள
முருகில் உடனுவர்த்” . “அன்பும் சிவமு மிரண்டென்ப ரறி
விலார், அன்பே சிவமாவ தாருமறிகிலார், அன்பே சிவமாவ
தாருமறிந்தபின், அன்பே சிவமா யமர்ந்திருந்தாரே *” என்னுஞ்
திருவாக்கானு மறிக. “இன்பில் இனிது” என்பது உலகவின்
பங்களையெல்லாங் துன்பமெனத் தோற்றுவிக்கும் இன்பம். (10)

* திருவுந்தியார் ?.

* திருமந்திரம் - அன்புடைமை,

ஓன்பதாம் அதிகாரப்-ஜங்கெழுத்தருணிலை

அஃதாவது ஜங்கெழுத்தாகிய திருவருளின் இயல்பு. சமாதிகூடி நேரது * வாசனமூலத் தாக்கத்தைத் திருவைங்கெழுத்துத் தீர்த் தலினால் இன்புறு சிலையின்பின் இது விளக்கப்படுகிறது. †

வேதாகமங்களிலுள்ள உண்மைகள் ஜங்கெழுத்திடங்கியன

அருணாவு மாரணமு மல்லாது மைந்தின்
போருணா நேரியப் புதும்.

ப—நா: அருள் நூறும் ஆரணமும் அல்லதும் - சொ
வாகமங்களும் வேதங்களும் உபாகமம் முதலிய மற்றைய
ஞானநூல்களும், ஜங்கின் பொருள் நூல் - ஜங்கெழுத்தின்
பொருளை உணர்த்தும் நூல்களாம், தெரியப்படுகும் - இவ்
வைங்கெழுத்தை ஆராயின் அவைகள் அதில் அடங்குதல்
புலப்படும்.

இக்கருத்தை, “வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு எாவது
நாதன் காமம் நமச்சிவாயவே” என்பதினும், “ஜங்கெழுத்தே
ஆகமமும் அண்ணல் அருமறையும்” என்பதிலும் காண்க,

ஓங்காரமும் சிவமூல மந்திரமும் ஜங்கெழுத்தெனப்படும்.
இவற்றுள் ஓங்காரத்தில் ஜங்கெழுத்தும் ஒரேழுத்தா யிருத்த
லால் அது குக்கும பஞ்சாட்சர மெனப்படும். பஞ்சாட்சரம்=
பஞ்ச + அட்சரம்=ஜங்கு எழுத்து. அட்சரம் என்பதின் சொற்
பொருள் விகாரப்படாமல் அழிவின்றி ஸ்ரபது.

* பெருங்காயம் முற்றுக எடுக்கப்பட்ட பீன்பும் அது
இருந்த பாத்திரத்தில் அதன் வாசனை இருத்தல்போல, ஆண
வத்தின் ஏவுதலால் விணைகளைச் செய்த கரணங்கள் ஆணவம்
நீங்கியபின் சிறிது காலத்துக்கு அந்த விணைகளைத் தாமாகவே
செய்யத்தக்கன. இந்த இயல்பு வாசனமூல மெனப்படும்.

† ஜங்கெழுத்தோதல் வீடு பேற்றிற்குத் தளி உபாயமு
மாம் என்பர்.

ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லில் ஆ என்பது பாசம் எனவும், க என்பது பசு எனவும், ம என்பது பதி எனவும் பொருள் படிதலால், ஆகமம் என்பதற்குப் பதி பசு பாச வட்சணங்களை உணர்த்தும் நூல் என்பது கருத்து; அன்றியும் ஆ என்பது சிவஞானமும், க என்பது மோட்சமும், ம என்பது மலநாசமும் ஆதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை அழித்துச் சிவஞானத்தை உதிப்பித்து மோட்சத்தைக் கொடுப்பதென்றும் பொருளுண்டு. ஆகமங்கள் காயிகம் முதல் வாதுள மீருகிய இருபத்தெட்டுமாம்; வேதம் அறிவைத் தருவது என்னும் பொருளையுடையது. இது இருக்கு, யசர், சாமம் அதர்வம் என நான்காம், ஆகமம் சைவர்களுக்கே உரியதாதலாற் சிறப்பு நூலெனப்படும். வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை உணராத புறச் சமயங்களுட் சில. வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்வதற்கு ஒம், அதிலே லௌகிக ஞானம் அடங்கியிருத்தலாலும் அது பொது நூலெனப்படும். வேதமும் ஆகமமும் கடவுள் அருளிய நூல்களாதலால் அவைகள் ஆன்மா ஈடேறும் நெறியைப் போதிப்பதில் ஒத்த கருத்துடையன. ஆதலால் வேதத்தின் மெய்ப்பொருளை, ஆகமத்தின துணைகொண்டறிதல் இலகு வாகும். “ஆகமமாகினின் றண்ணிப்பான் ரூள்வாழ்க” என்று திருவாதாராடிகள் பாடியருளினர்.

உபாகமம் ஆகமத்தின் வழிநூல். பிராமணமும் உபநிடதமும் வேதத்தின் வழிநூல்கள், புராணம் அடியார்கள் சரித் திரத்தையும் கடவுளின் திருவருட் சிறப்பையும் அறிவிற் குறைந்தோரும் விளங்கத்தக்க பான்மையாகச் சொல்வது. அவைகள் சமய நூல்லாதவைகள், இவற்றில் உள்ள கொள்கைகள் வேதாகமங்களுக்கு மாருயின் விலக்கப்படவேண்டும். “ஸ்மிருதி வேதத்துக்கு மாருயின் வேதப் பொருள் மெய். புராணம் ஸ்மிருதிக்கு மாருயின் ஸ்மிருதப் பொருளே மெய்.” என வியாசபகவானும், “புராணம் வேதங்களால் வாதிக்கப்படும்” என மோககுரோத்திரமுங் சூறுவதைக் காண்க.

ஓ ச்ருதி ஸ்ம்ருதயோர் விரோதேஸ்தி ச்ருதிர் பலீயலீ |
ஸ்ம்ருதி புராணயோர் விரோதேஸ்தி ஸ்ம்ருதிர்பலீயலீ ||

வேத சிவாகமங்கள்

வேதமும் சிவாகமமும் சிவபெருமானுடே அருளப்பட்டமையால், அவைகள் சைவசமயத்தின் பிரமாண நூல்களாம். வேதம் சிவாகமமாகிய இருவகை நூல்களையும் பிரமாண நூல்களாகக் கொள்ளாதவர்கள் சைவ சமயத்தவர்களல்லர்.

இவைகள் சிவபெருமானால் அருளப்பட்டவை யென்பதற்குச் சிவஞானிகளாகிய மெய்யடியார்களுடைய திருவரக்குக்கள் சான்றுகளாகின்றன. “வேதமோ டாகமம் மெய்யாம் இறைவனால்” என்று திருமூலநாயனாரும், “வேதநூல் சைவநால் என்றிரண்டே நூல்கள்.....ஆதியமலன் தருநூல் இரண்டும்” என்று அருணங்திசிவமும், “மிக்கவேத மெய்ந்நால் சொன்ன வனே” என்றும், “மன்னு மாமலை மகேந்திர மதனிற், சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித் தருளியும்” என்றும் மாணிக்க வாசக சுவாமிகளும் பாடி அருளினார்கள்.

இவற்றுள், சிவாகமங்கள் சைவ சமயத்தின் பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கையும் விளக்குவன. நாம் நாள்தோறும் செய்யும் வழிபாடு முதலியவைகளும், கோயில்களிலே நடைபெறும் பிரதிட்டை, பூசை, திருவிழா முதலியவைகளும், அபரக் கிரியைகளும் ஆகமங்களேயே ஆதாரமாகக் கொள்ளுவன. இவற்றுட் பிரதிட்டையாவது கல்வினாலேனும் லோகங்களினாலேனும் முறைப்படி செய்யப்பட்ட உரவங்களிலே கடவுளை முந்தருளச் செய்து, அவற்றுக்குத் தெய்வத் தன்மையை யாக்கும் கிரியையாம்; ஆகவே, ஆலய வழிபாட்டுக்கு இன்றியமையாதது ஆகமமாம். அபரக் கிரியைகளாவன : ஒருவன் இறந்தபின்பு அவனுக்குச் செய்யப்படும் அந்தியேட்டி முதலியவைகள். ஞான தீட்சை செய்யும் சிவஞானிகள் ஆகமங்களின் ஞான காண்டத்தைத் தமது தீட்களுக்கு உபதேசிப்பார்கள், இப்படியே, பரஞ்சோதி முனிவர் மெய்கண்டதேவருக்கு ஞான உபதேசங்குசெய்தார்; மெய்கண்டதேவர் தமக்கு உபதேசத்தாங்கிய, சிவஞான போதப் பொருளைத் தமிழிலே பாடியருளினார்; குருந்த மரநீழவிலிருந்த பரமாசாரியர் மாணிக்கவீசகப் பெருமானுக்கு ஞானேபதேசம் செய்தருளினார். சிவாகமப் பிரதிகள் எப்போதாயினும் கிடையாமற் போன்னும், காலத்துக்குக் காலம்

தோன்றும் சிவஞானிகளால் அவைகள் புதுப்பிக்கப்பட்டு இவ்வுலகத்திலே என்றும் நிலவும்; அவற்றின் ஏனைய பகுதிகளுட் பெரும்பாலானவை பத்ததிகளி ஹள்ளவை; ஆகமங்கள் தாமிகம் முதல் வாதுளம் ஈருகிய இருபத்தெட்டுமாம்.

வேதங்கள் கடவுளை வழிபடும் முறைகளையும், தோத்திரங்களையும் ஞானத்தையும் கூறுவன்; சிவாக்கிணியிலே கடவுளை வழிபடும் முறைமை வேதங்களிலே அதிகமாகக் கூறப்படுவது. சாதாரணமான நெருப்பிலே சிவபெருமா னெழுந்தருளும் கிரியை செய்யப்பட்டால், அது சிவாக்கிணியாகும்; சிவாகமங்களிலே சதாசிவர் என்றும். நடேசர் என்றும், தக்ஷிணைமூர்த்தி யென்றும். தியாகராசர் என்றும் பல பெயர்களாலே சிவபெருமான் வழிபடப்படுவதுபோல, வேதங்களிலே இந்திரன் மிதிதிரன், வருணன், அக்னி முதலிய பல பெயர்களாலே சிவபெருமான் வழிபடப்படுகின்றனர். இவ்வண்மையை வேதங்களுள் ஒன்றுகிய இருக்கு வேதத்திலே (I. 124-64) “இந்திரன் மிதிதிரன், வருணன், அக்னி, திவ்யன், சுபர்ணன். கருத்மான் முதலிய பல பெயர்களால் அறிவாளிகள் கடவுளைச் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும் கடவுள் ஒருவரே” எனவரும் மந்திரத்தால் அறிக. கடவுளுடைய இந்தப் பெயர்கள் பிற்காலத்திலே ஆன்மாக்களாகிய சிறு தெய்வங்களுக்கு இடப்பட்டன; (இக்காலத்திலே மனிதர்களாகிய எங்களுக்குச் சிவபெருமானுடைய பெயர்கள் இடப்படுதல்போல.) இதை உணராதார் வேதங்கள் சிறு தெய்வங்களை வழிபடுவன என்று மயங்குவர்.

இனி, வேதங்களுக்கு உரைகள் செய்தவர்கள் பல்வேறு சமயத்தவர்கள். இவர்கள் தங்கள் தங்கள் சமயத்துக்குப் பொருந்தத்தக்கனவாக உரைகளைச் செய்தமையால், இவ்வரைகளிலே பெரும் பிழைகள் மலிந்தன; உயிர்க் கொலையைப்பற்றிப் பேசாத இடங்களிலே உயிர்க்கொலை விதிக்கப்பட்டதாக இவர்கள் உரை செய்தார்கள். இவ்வரைகளைக் கண்டு வேதங்களிலே கொலை விதிக்கப்பட்டுள்ளதென்று அநேகர் மயங்குகின்றனர். கொலையையும் குலாலுண்ணலையும் வேதங்கள் விலக்குகின்றன. உதாரணமாக :

“மாயிசத்தை விலக்கி மற்றைய பதார்த்தங்களைச் சுத்தி செய்து சமைத்து உண்பவர்களுக்கு நல்ல சித்திகள் உண்டா

கும்” (I. 162-12), “உயிர்களொன்றையுங் கொல்லாத இல் வாழ்வானுக்கு மேம்பாட்டைக் கொடு” (VII. 1-1) என்று இருக்கு வேதமும். “கடவுளே, எல்லாப் பிராணிகளிலும் நான் அன்பாய் இருக்கவும். அவைகள் என்னில் அன்பாய் இருக்கவும் அருள் செய்க” (XXXIV. 18) என்று யசுர்வேதமுங்கூறுகின்றன.

வேதத்திலே, கொலை யாகங்கள் விதிக்கப்பட்டனவாகக் கூறும் பிழையான உரைகளைச் சரியானவையெனக் கொண்ட வர்கள் யாக பத்ததியை (சிரெனத குத்திரம்) அவற்றிலே கொலைகளை விதித்தரை. இதனாலே பிற்காலத்திலே கொலை யாகங்கள் செய்யப்பட்டு வந்தன, எமது கோயில்களிலே செய்யப்படும் யாகங்கள் யாவும் கொலை சேராத யாகங்களேயாம். இவற்றிலே நெற்பொரி நெய் முதலியவைகளே ஸ்வேதிக்கப்படுகின்றன.

வேதங்கள் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வம் ஆகிய நான்கு மாம். இருக்கு வேதத்தை மாணிக்கவாசகப் பெருமான் திருப்பள்ளி யெழுச்சியிலே “இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்” என்றும், மெய்கண்ட தேவர் சிவஞான் போதத்திலே இரண்டாம் சூத்திரப் பகுதியிலே “இக்கிரமத்தென்னும் இருக்கு” என்றும் குறிப்பிட்டிருள்ளார்கள்.

சம்ஸ்கிருதமானது சைவசமயம் வழங்கும் நாடாகிய பரதகண்டார் முழுவதுக்கும் சாஸ்திர பாதையாய்ப் பொதுமொழி யாயதால், வேத சிவாகமங்கள் சம்ஸ்கிருதத்திலுள்ளவை.

வேதங்கள் ஜோரோப்பா முதலிய மிலேச்ச கண்டங்களிலும் இப்போது உள்ளன. ஆகமங்களுட் பல சில நாற்றுண்டு களின் முன் தென்னிந்தியாவிலே இருந்தவையாயினும் இப்போது மறைந்துவிட்டன. சில ஆகமங்கள் மாத்திரம் இப்போது தமிழ் நாட்டிலுள்ளன. ஆகமங்களுள் ஒன்றுகிய ரெளர் வத்தின் ஞானகாண்ட சாரமும் அதன் எடு-ஆம் படலத்தின் பல்னிரண்டா மதிகாரமுமாகிய சிவஞானபோதம் பரஞ்சோதி முனிவரால் மெய்கண்டதேவ நாயனாருக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. முனிவரது கட்டளைப்படி நாயனார் அதைத் தமிழ்நிற் பாடியருளி அதற்கு விளக்கமும் செய்தருளினார்.

பிரணவத்துள் அடங்கும் பொருள்கள்

இறைசத்தி டாச மேட்டின்மாயை யாவி
யுறநிற்கு மோங்காரத் துள்.

ப—ரை: இறை - சிவமும், சத்தி - திருவருளும், பாசம் - மலமும், எழில் மாயை - (ஆன்மாவின் சிற்சத்தியை இறுதி யிற் பூணமாக விளக்கும்) சிறப்பினையுடைய திரோதான சத்தியும், ஆவி - ஆன்மாவும், ஒங்காரத்துள் உற நீற்கும் - பிரணவத்தினுள்ளே பொருந்தி நீற்கும்.*

மலம் பரிபாகப்படும்போது திரோதானசத்தியானது ஆதி சத்தி என்னும் பெயரோடு ஆன்மாவிற் பதிந்து. அதைச் சிவபெருமானுடைய திருவடிக்குச் செலுத்தி மற்றுணர்வைக் கொடுக்கும். அது மாயாமலம் போலச் சிற்றறிவைக் கொடாமையால், “எழில் மாயை” எனப்பட்டது. “எழிலார் திரோதம்” என்றார் பிறரும். (2)

ஜந்தெழுத்துள் அடங்கும் பொருள்கள்

ஊன நடன மோருபா லோருபாலாம்
ஞானநடங் தானுவே நாடு.

ப—ரை: ஊன நடனம் ஒருபால் - பிறப்பினை விளைக்கும் திரோதானமும் மலமும் ஒருபக்கத்தி இள்ளன, ஞான நடம் ஒருபால் ஆம் - மோட்சத்தை யுதவும் சிவமும் சத்தியும் ஒருபக்கத்தி இள்ளன, தான் நடுவே - ஆன்மாவாகிய தான் நடுவி இள்ளது, நாடு - (இவைகள் ஜந்தெழுத்தி விருப்பதைக்) காண்பாயாக.

சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்தில் முதலெழுத்து சிவத்தையும், இரண்டாமெழுத்து அருட்சத்தியையும், மூன்றாமெழுத்து ஆன்மாவையும், நான்காமெழுத்து திரோதான சத்தியையும், ஐந்தாமெழுத்து மலத்தையுங் குறிக்கின்றன. இதை, ‘சசன் அருள்

* ஒங்கர்ரத்தில் நாதம் சிவமும், விந்து சத்தியும், மகரம் மலமும், உகரம் திரோதான சத்தியும், அகரம் ஆன மாவும் என்று சில அறிவாளிகள் சொல்லுகின்றன.

ஆவி எழிலார் திரோதமலம், ஆசில் எழுத்தஞ்சின் அடைவாம்' என்னும் உண்மை விளக்கச் செய்யுளானு மறிக.

திரோதானசத்தி மலத்தைத் தொழிற்பதைத் தீர்த்தப் பரிபாகப்படுத்தும்வரையும் ஆன்மா ஊனநடனஞ் செய்கின்றது. அருட்சத்தியானது ஆன்மாவைச் சிவததோடு சேர்க்கும்போது ஆன்மா ஞானநடனஞ் செய்கின்றது.

† முத்தர்கள் ஜங்கெதமுத்தாற் கடவுளை வழிபடும் முறைமை பின் வருமாறு:— இருதயமாகிய தாமரைப்பூவுக்கு, ஆத்தும தத்துவம் இருபத்துநாலும் நாளமாகவும், வித்தியாதத்துவங்களும் சுத்தவித்தையும் எட்டிதழாகவும், ஈசரமும் சாதாக்கிய மும் கோசர வடிவாகவும், சத்திதத்துவம் பொகுட்டாகவும், நாத தத்துவம் அப்பொகுட்டிற் காணப்படும் வித்துக்களாகவும் அமைந்திருக்கும். அந்த இருதயமாகிய தாமரைப்பூவிற் சிவசத்தி வீற்றிருக்கும். சத்தியிற் சிவம் நிற்கும். முத்தர்கள் இந்தச் சிவத்தினுடைய திருமேனியை ஜங்கெதமுத்தாகத் தியானித்துக் கொல்லாமை, ஜம்பொறியடக்கல், பொறுமை, இரக்கம், அறிவு, மெப், தவம், அங்பு என்னும் அட்டபுஷ்பங்கொண்டு அஞ்செழுத்தாற் பூசைசெய்வார். 3)

† பெத்தங்கிலையிலுள்ளோர் பஞ்சாட்சரசெபஞ் செய்யும் போது ஓவ்வோர் எழுத்தின் பொருளையும் உணர்ந்து ஊனநடனத்துக்குக் காரணமாகிய மலத்தினால் உண்டாவன யாவுந்துன்பங்களென்பதையும், சிவத்தால் உண்டாவன யாவும் நிலையான இன்பங்களென்பதையும் அறிந்து, அகந்தை மமதைகளையும், உலக இன்பங்களையும் மலமென அருவருத்துத் தள்ளிக் கொடிய விஷப்பாம்பென அவைகளால் விலகி, ஞானநடனஞ் செய்விக்குஞ் சிவத்தை அமிர்தமென நினைத்து அதில் ஆசைப்பட்டு, ஆணவத்தின் விஷத்தைத் தீர்க்கும் மருங்தென அதை விரைவிற் பெறுதற்கு மனத்தைப் பற்றிக்கொண்டு செபஞ் செய்தல் தக்கதாம். இந்தப் பாற்றிக்கிழினாலும், மந்திரத்தில் அமைந்த திருவருளாலும், இப்படிச் செபம்பண்ணுவோன் தன் முயற்சிகளைச் செய்யும்போதும், பிறவுயிர்களோடு சம்பந்தப்படும்போதும் மலச்சேட்டைகள் தொடங்குமாயின், அவைகளை மலமென்றும் விஷமென்றும் அருவருத்து விலக்கி அவைகளுக்கு

ஆன்மாவின் பெத்தநிலையும் முத்திநிலையும் ஜந்தெழுத்தி லடங்குதல்

விரியமான மேவியவ்வை மீளவிடா சித்தம்
பெரியவினை தீரப் பேறும்.

ப—ரை: ந மேவி மவிரிய - திரோதானசத்தி மலத்தைச் சார மலம் முயற்சி செய்ய, யவ்வை மீள விடா - ஆன்மாவை அவைகள் பிறவிகளில் அழுத்தும், (இது பெத்தநிலை); தம் பெரிய வினை தீர - (ஆன்மாக்கள்) தம்முடைய பெரிய பிணிகளாகிய மலங்கள் தீர, சி பேறும் - (திருவருடசத்தியின் முயற்சியால்) சிவத்தை யடையும், (இது முத்திநிலை).

மலங்கள் நீங்க, அவற்றைப் பாகப்படுத்தினின்ற திரோதானசத்தி நீங்கும். சிவசத்திகளெல்லாம் ஒன்றேயாத்லால்,

கிடங்கொடாமல் தர்மவழியில் நிற்பான். பஞ்சாட்சரத்தைச் சிரத்தையோடு விதிப்படி செபிக்கிறவனுக்குத் தீய எண்ணங்கள் உண்டாகுமானால், பஞ்சாட்சரத்தின் நினைவு உடனே உண்டாகும். அந்த நினைவு அத்தீய எண்ணத்தை ஒட்டிவிடும். “கொல்லாரேனும் குணம்பல நன்மைகள், இல்லாரேனும் இயம்புவராயிடின், எல்லாத் தீங்கையும் நீங்குவரென்பரால், நல்லார்நாம நமச்சிவாயவே” என்று சம்பந்தசவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

தீய எண்ணங்கள் வந்து நிலைத்து முனைக்கமுன்னமே பஞ்சாட்சரத்தினால் அவைகளை ஒதுக்குதல்கூடும். அவைகள் முனைத்தபின்பு அவைகளை ஒட்டுதல் சிலபோது பிரயாசமாயிருக்கும்; இப்படியே பஞ்சாட்சர செபமானது ஆணவத்தின் வலியைக் கெடுத்து ஆன்மாவைக் கடவுளோடு சேர்த்தற்கு முக்கியசாதனமாம். ஆணவமாகிய கொடிய கடவில் ஆன்மாக்கள் ஆழாமல் அவற்றைக் கரையேற்றத் தக்க தோணி பஞ்சாட்சரமென்பதை, ‘அஞ்செழுத்தின் புணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை, முனைவனே முதலந்த மில்லா மல்லற் கரைகாட்டியாட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே’ என்பதனாலறக.

திரோதானசத்தி நீங்குதலாவது: சத்தி திரோதானத்தைச் செய்யாது விடுதல். மலமுங் திரோதான சத்தியும் நீங்கவே ஊனநடனம் நின்றுபோம். அப்போது ஆன்மா சத்தியோடுஞ் சிவத்தோடும் சிற்கும். ஆதலால் ஐந்தெழுத்து மூன்றெழுத் தாகச் சுருங்கும். (1)

நகாராதிபஞ்சாட்சரம் உபாயமார்க்காக் குரியது

மாலார் திரோத மலமுதலா மாறுமோ
மேலாக மீளா விடின்.

ப—ரை: மாலார் திரோதம் மலம் முதலா - பிறவிப்பினி விலே விடுவனவாகிய திரோதானத்தையும் மலத்தையும் முதலாக வைத்து ஐந்தெழுத்தை ஒதினால், மாறுமோ - மலம் நீங்குமோ, நீங்காது; மேல் - மேலன பொருளாகிய சிவம், ஆச மீளாவிடின் - ஊனநடனத்தைச் செய்விப்பவைகளின் இடத்தை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளைக் கீழாக்காவிட்டால்.

உலக இன்பங்களிற் பற்றாருத உபாய மார்க்கர்க்கு அவற்றில் அழுத்துவதாகிய மலத்தை முன்னாகவுடைய பஞ்சாட்சரங்களுக்குந்தது, சிவத்தை முன்னாக ஒதினால் மாத்திரம் சிவம் மலத்தை ஒட்டி முத்தியைக் கொடுக்கும். * நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தி ஆள்ள நகார மகாரங்களை இறுதியிலே வைக்கச் சிகாராதி பஞ்சாட்சரம் ஆகும். (5)

நகாராதிபஞ்சாட்சரம் மோட்ச ஆசையுடையார் ஓதலாகாது

ஆராதி ஆதார மந்தோ வதுமீண்டு
பாராது மேலோதும் பற்று.

ப—ரை: ஆதாரம் ஆராதி - உனக்கு ஆதாமா யிருக்கின்ற சிவத்தை முன்னாக வைத்து ஐந்தெழுத்தை ஒதி வழி படு, அது மீண்டு பாராது - (உபாய மார்க்கத்திலே ஒதிய) நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தின் இயல்பைத் திரும்ப விசாரியாமல்,

* இப் பஞ்சாட்சரம் யசர்வேதத்தில் உள்ளது.

மேல் ஒதும் பற்று - (உண்மை மார்க்கத்தில் நீற்கும்போதும்) நகார மகாரங்களை முன்னாக ஒதுந்தன்மை, அந்தோ-கவலைப்படவேண்டிய தொன்று.

நகாராதி பஞ்சாட்சரம் உபாய மார்க்கத்தாரை உண்மை மார்க்கத்திற் செலுத்துதற்கு ஏதுவாகும். ந் உண்மை மார்க்கத்தை யடைந்தோர் தமது மார்க்கம் மாறியதை யுணர்ந்து அதற்குரிய பஞ்சாட்சரத்தை ஆசாரியரிடம் விசாரித் தறிந்து அதையே செபிக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் குழந்தையா யிருந்தபோது மூலைப்பால் குடித்த பிள்ளை, வளர்ந்த பின்பு தன்னுடைய சரீரத்திற்கேற்ற சாதம் முதலியவைகளை உண்ணுமல் மூலைப்பாலையே பருகுமாயின் அதன் வளர்ச்சி தடைப்படவில்லை. அவர்களுடைய ஞானவளர்ச்சி குறைந்து போம். (6)

கிராதி பஞ்சாட்சரமே மோட்ச ஆட்சயுடையார்க் குரியது

சிவமுதலே யாமாஹு சேருமேற் றீரும்
பவமிதுந் யோதும் படி.

ப—ரா: சிவம் முதலே ஆமாஹு சேருமேல் - கிராவகாரம் என்னும் முதலிலே வரும்படி உச்சரித்தல் கூடுமாயின், பவம் தீரும் - பிறவிக்குக் காரணமாகிய மலன்கள் நீங்கும்; ந் ஒதும்படி இது - முத்தியை விரும்பிய ந் உச்சகிக்கும் முறைமை இதுவே.

அப்பர்சவாயிகள் நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்திலே நகாராதி பஞ்சாட்சரத்தைத் துதித்தனராயினும், மாணிக்கவாசக சவாமிகள், “நமச்சிவாய வாழ்க” என்று திருவாசகத்தைத் தொடங்கினராயினும், அவர்கள் ஒதியது கிராதி யென்பதை, “கஞ்சாய்க் கிடங்குன் கழலே ஸ்னையுங் கருத்துடையேன்” * என்று தொடங்குங் தேவாரத்திலும், “நானேயோ தவஞ் செய்தேன்” † என்று தொடங்குங் திருவாசகத்திலும் அஃது அமைந்திருத்தலாற் காண்க. (7)

* இக்கருத்தை “ஒதுவார் தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது” என்னுங் தேவாரத்திலுங் காண்க.

* திருப்பாதிரிப்புலியூர் 6. † திருவேசறவு 10.

வகாரம் ஆன்மாவைச் சிவமாக்குதல்

வாசி யருளியதை வாழ்விக்கு மற்றதுவே
யாசி வருவமுமா மங்கு.

ப—ரை: வா சி யருளி - சத்தியானது சிவத்தைக் காட்டி,
அதை - ஆன்மாவை, வாழ்விக்கும் - விட்டின்பத்தில் இருக்கும்;
அதுவே அங்கு ஆசில் உருவமும் ஆம் - அந்தத் திரு
வருளே ஆன்மாவுக்கு முத்தியிற் குற்றமற்ற மேனியாடு
மிருக்கும்.

சிற்சத்தியானது முத்தான்மாவைச் சிவத்தோடு சேர்த்து,
அதற்குச் சிவாநந்தத்தைக் கொடுத்து, அறிவாகிய வடிவமாகி
யும் சிற்குமென்பது கருத்து; மலம் நீங்கூயபின் ஆன்மா ஞான
நடனத்தில் மாத்திரம் சிற்கும். அந்த நிலையை விளக்கும் பஞ்சா
ட்சரம் மூன்றெழுத்தாலாயது. தத்துவமசி (நீ அது ஆகிறோய்)
என்னும் மகா வாக்கியத்திலுள்ள பொருள் இதில் அடங்கியது.
தத் சிகாஷ்த்திலும், துவம் யகாரத்திலும், அசி வகாரத்திலும்
அடங்கும், பின்பு ஆன்மா திருவருளிலமிழ்ந்தி மறைகின்றது.

முத்திநிலையை விளக்கும் ஐந்தேழுத்து

ஆ சினவா நாப்ப ணடையா தருளிலை
வாசியிடை நிற்கை வழக்கு.

ப—ரை: ஆச இல் நவா நாப்பன் - (முத்தியடைந்த
ஆன்மாவானது) குற்றமற்றதாயே திரோதானத்துக்குஞ் சிற்
சத்திக்கும் நடுவில், அடையாது - (பெத்தான்மாவைப்போல)
நில்லாது, அருளினால் - திருவருளினால், வாசி இடை நிற்கை
வழக்கு - சிற்சத்திக்குஞ் சிவத்துக்கும் இடையில் நிற்பது
முறைமையாம்.

சிகாராதி பஞ்சாட்சரத்திலே நகார மகாரம் நீங்க, அந்த
இடத்தில் வகார சிகாரம் வர, ஆன்மா சத்திக்கும் சிவத்துக்கும்
நடுவில் சிற்கும். “திரோதையும் மலமும் தீர்த்ததனிடத்தில்
வரோதயமான வாசியை நிறுவ” என்றனர் பிறகும், இந்தப்
பஞ்சாட்சரத்தில் நகார மகார மில்லாமையால் இது முத்தர்
கள் ஒத்தக்கது.

சாதனங்களுக் குயிராயுள்ளது திருவருள்

எல்லாவகையு மியம்பு மிவனகன்ற

நில்லா வகையை நினைந்து.

ப—ரை: இவன் அகன்று நில்லா வகையை நினைந்து—
ஆன்மாவானது சிவசத்தியினின்றும் ஒரு காலமும் நீங்கி
நில்லாத தன்மையை யறிந்து, எல்லா வகையும் இயம்பும்—
ஆன்மா முத்தியடைதற்கு ஏதுவாகிய வழிகள் எல்லாவற்றை
யும் வேதாகமங்கள் சொல்லும்.

திருவருளே ஆள்மாவுக்கு என்றுந் துணையாயுள்ளபையால்
அது தாயாக உபசங்ககப்பட்டு உமாதேவி எனப்படும். முத்திக்
குரிய + சாதனங்களெல்லாம் ஆன்மா திருவருளை நுகரும் வழிக
ளன்றித் தாமே முத்தியைக் கொடுக்கவல்லனவல்ல. ஆற்றங்
கரையிலிருந்து விளைநிலத்துக்கு வாய்க்கால் தோண்டிவிடுவதால்
மாத்திரம் பயிர் உண்டாகாது; ஆற்றின் மடையைத் திறந்து
தண்ணீரைப் போக்கவே பயிர் உண்டாகும். அதுபோல
வேதாகமங்களிலே விதிக்கப்பட்ட வழிகளாலே திருவருளைப்
பெற்றால் மாத்திரம் முத்தியைக்கடும். திருவருளாகிய ஆற்றின்
மடையைத் திறப்பன சிரத்தையும் அன்புமாம்; சிரத்தையு
மன்பு மின்றிச் சமயாநுஷ்டானங்களைச் செய்பவர் பேரருளைப்
பெறமாட்டார். ஆதலால் அவைகள் முத்திபெறுதற்கு இன்றீ

+ சைவசமயத்திலே விதிக்கப்பட்ட முத்திக்குரிய சாதனங்களாவன:— திருக்கோயில், திருநீறு, திருவெங்தெழுத்து, சிவன்டியார் சரித்திரங்கள், சிவன்டியார் சங்கம், திருவருட்பாக்கள், நீதிநூல்கள், ஞானநூல்கள் முதலியிவைகளும், சரியையிற் சரியையாதி முப்பத்திரண்டு பாதங்களுமாம். புறச்சம்யங்கள் பலவற்றில், இந்தச் சாதனங்கள், கோடியில் ஒரு பங்குதானும் இல்லையாகவும், அவைகளும் ஆன்மாவை ஈடுபெற்றத்தக்க வெவ்வேறு வழிகளென்று சொல்லுவது எத்துணைப் பேதைமை, புறச் சமயங்களை அநுசரித்தல் தீமையென்பதை விளக்க, “பா
சமயங்கட் செல்லாப் பாக்கியம் பண்ணென்னுதே” என்று அரு
ணந்திசிவாசாரியர் கூறியருளினர்.

யமையாத துணைகளாம். * சீவன்முத்தருக்கு வேண்டிய ஆலய வழிபாடும் அடியார் வழிபாடும் ‘எல்லாவகையும்’ என்றதில் அடங்கும்.

சீவன்முத்தர்கள் வாசனமுலத்தினால் மனங் தாக்கப் படாமைக்காகப் பஞ்சாட்சர செபஞ் செய்வது போல,

* சிலர் பஞ்சாட்சர செபத்தினாலும், ஆலய வழிபாட்டி னாலும், விரதாநுஷ்டானங்களாலும் தாம் ஒரு பயனுமடைய வில்லை என்று சொல்லுகின்றார்கள். இவர்கள் இவைகளைச் செய்தபோது சிரத்தை இல்லாமலேயே இய்வாறு சொல்லுதற்குக் காரணம்; இயல்பிலே சிரத்தை யுள்ளவர்கள் இவைகளின் பயனை விரைவிற் பெறுவர். மற்றையோர் இவற்றின் கருத்தை யும் நோக்கத்தையும் உள்ளபடி அறிவதனாற் பயன் அடைவர். சிலர் சிரத்தையுள்ளோராயினும் தம்மாலியன்ற அளவுக்கு மேலே செய்வதினால் அலுத்து இவைகளை வெறுத்துப் பாரிக் காதலுமுண்டு, நெடுநேரம் மனசை ஒருவழிப்படுத்த மாட்டாதவர் பஞ்சாட்சரசெபத்தை மட்டாகச் செய்ய வேண்டும். பசியை அதிகங் தாங்கமாட்டாதவர்கள் நெடும்பசி விதிக்கப்பட்ட விரதங்களை அநுட்டிக்கத் தொடங்கி, பொழுதுபோகாதாமே என்று வருந்துவதும், விரதகாலம் சமீபிக்கும்போது அதற்கு அஞ்சிவதும் உண்டு. இது சுமக்கமாட்டாத பாரதத்தைச் சும்ப பதால் வரும் பொல்லாங்கு. ஆதலால் இயல்பிலே வில்லாதோர் சமயாநுஷ்டானங்களின் இரகசியங்கள் சிரத்தையுறல் வேண்டும். எவர்களும் மிகுந்த பிரியத்தே செய்து முடிக்கத்தக்க அளவு செபத்தியான விரதாநுஷ்டானங்களைச் செய்யவேண்டும். அவ்வளவு மாத்திரங்கு செய்வாராயின் சிரத்தையும் அன்பும் வளர்தலால் அவர்கள் திருவருளின் பெற்று நற்கதி யடைவார்கள். வெயிலில் அலைந்தவன் நிமிலைச் சேரும்போது எவ்வளவு ஆசையோடு போகின்றானே அவ்வளவு ஆசையோடு உலக முயற்சிகளை விட்டுச் செபம் தியானம் முதலிய சமயாநுஷ்டானங்களைச் செய்ய வேண்டும். உலக விஷயங்களாகிய ஊன நடனத்திலே இவ்வளவு நேரமும் அலைந்த நமக்குக் கடவுளை வழிபட்டு ஆன்மாவை ஈடேற்றுதற்கு நேரம் கிடைத்துவிட்டதே என்ற சந்தோஷத் தோடு அம் முயற்சிகளைத் தொடங்க வேண்டும்.

இந்திரியங்கள் தாக்கப்படாம் விருப்பதற்காக மெய்யடியாரை யுங் திருக்கோயிலையுஞ் சிவமென வழிபடுவர். இதை “செம் மலர் னோன்றுள் சேரவொட்டா, அம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ. மாலறநேய மலிந்தவர் வேடமும், ஆலங்தானு மரனெனத் தொழுமே” என்பதிலும், “நள்ளேன் சினதடி யாரோ டல்லால் நரகம் புகினும்” * என்பதிலும், “மேவி னேம் அவனடியார் அடியாரோடு மேன்மேலும் குடைந்தாடி யாடுவோமே” * என்பதிலும் காண்க. சிவலிங்கம் முதலிய திரு மேனிகளிற் சரியாவான்களுக்குச் சிவபெருமான் மறைந்து நின்று அருள் செய்வர். மந்திரங்யாசத்தால் வழிபடுங் கிரியா வான்களுக்கும் மந்திரங்களால் வழிபடும் யோகிசனுக்கும் அவ்வும் மந்திரங்களால் அவரவர் விரும்பிய வடிவாய்த் திருமேனி களில் அவ்வப்போது தோன்றின்று அருள் செய்வர். அன்பு மாத்திரயாய் வழிபடும் ஞானிகளுக்கு அவ்வன்பே தானுய அத்திருமேனிகளில் எப்போதும் வெளிப்பட்டு நின்று அருள் செய்வர். முத்தர்கள் வாசனமைலத்தின் தாக்கத்தை நீக்குதற்கு அடியார்களையும் ஆலயங்களையும் வழிபடுவாராயின், முழு வளியோடு சிற்கும் மலங்களின் ஒயாத வினையினின்றும் விலகிக் கொள்ள அடியார்களையும் சிவாலயத்தையும் நாங்கள் எவ்வளவு அகிசமாட நாடி வழிபடல் வேண்டும்.

பறமா

பத்தாம் அதிகாரம் - அணைந்தோர் தன்மை

அணைந்தோராவார் சீவன்முத்தர்.

[சீவன்முத்தர் நிலை]

ஓங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்துளின் போடுங்கத் தாங்குவர்மற ரேதுண்டுசோல்.

ப—ரை: ஓங்கு உளர்வினுள் அடங்கி - (சீவன்முத்தர் கள்) நிறைந்த ஞானத்தினுள்ளே அடங்கி, உள்ளத்துள்

* திருச்சதகம் முறையே 2. 30.

இன்பு ஒடுங்க - தம்மறிவினுள்ளே கோவில்ப
துக்குவர் - ஆனந்த நித்தியை செய்வர், மற்று
சொல் - அவர்களுக்கு வேறுள்ளதன்ன?

நித்திகரை என்றது தொழிலேனும் வேறுவ
ளங்களேனது மில்லத் திருத்தல் முத்தர்கள் ஆன
ஞானத்துள் அமிழ்ந்தி யிருப்பரென்பது கருத்த
ஒன்பதாம் அதிகாரத்தில் எட்டாம் ஒன்பதா
களில் ஐங்கெழுத்தால் விளக்கப்பட்டது.

இவர்கள் பதியைப்போல் ஐந்தொழி
பசுக்களைப்போல் வினைகளேனுஞ்

ஜூந்தோழிலுங் காரணர்க ஸாந்தோழிலும் கீ
வேந்தோழிலு மேவார் மிக.

ப—தை: ஐந்தொழிலும் - சிவத்தினற் சொ
தொழில்களையேனும், காரணர்களாந் தொழி
ளாற் பிரேரிக்கப்பட்டு நடைபெறுந் தனி
யேனும், போக நுகர் வெந்தொழிலும் - மா
அனுபவிப்பிக்கும் வெய்ய வினைகளையேனும்,
சிறிதும் பொருந்தார்.

முத்தர்கள் சிவத்தோடு கலங்குத்
பரேயன்றி ஒரு தொழிலுஞ் செய்பவரல்ல ஏர
சிவம் சங்கிதிமாத்திரத்திற் பஞ்சகிருத்தியத்தைச்
தர்கள் சிவமாக்கப்பட்டவராயினும் பஞ்சகிருத்
ரஸ்லர். சங்கிதிமாத்திரத்தாற் செய்யாராயினு
பிரேரகத்தால் நவபேதங்கள் செய்வது போல
யங்களுள் ஒன்றூயினும் செய்யார்களா என்று
கள் அதுவுஞ் செய்யார்கள். பேர்கங்களுக்குக்
பற்றேருடு செய்யப்படும் வினைகளையும் அவர்கள்
பதிக்குரிய தொழிலேனும் பசுக்களுக்குரிய
அவர்களுக்கில்லை. “உம்பர்பிரான் உற்பத்தியா
உயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்